SKD

തായംകളം കൊച്ചുണ്ണി

1270

പുഞ്ചപ്പുര കൃഷ്ണൻനായർ

കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി

1270

Reg. No. 3273
KIDARAKKUZHI, VENGANOOR P.O.

1270

ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസിദ്ധീകരണം

(Malayalam)

KAYAMKULAM KOCHUNNI

(DRAMA)

By

Poojappura Krishnan Nair

Publishers

Sree Rama Vilas Press & Book Depot, Quilon

All rights reserved by the Publishers

First Edition Copies 1000

Printed at the Sree Rama Vilas Press, Quilon.

January 1961 Price Rs. 1 · 25

കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി

(ചരിത്രവീരസാഹസികനാടകം.)

1270

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

പൂജപ്പുര കൃഷ്ണൻനായർ.

...VAHAR SMARAKA GRANTHASALA
Regd.No.3273
...AKKUZHI, VENGANOOR P.O.

പ്രകാശകർ:

ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസ്സ് & ബുക്കഡിപ്പോ,
കൊല്ലം.

ഒന്നാം പതിപ്പ് കാപ്പി 1000.

കാപ്പിറൈറ്റ് പ്രകാശകരിൽ.

1961 ജനുവരി.

വില 1 . 25.

പ്രസ്താവന

"കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി"യെ വാസ്തവത്തിൽ ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടന്നില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ നാടകവേദിയിൽ അവതരിപ്പിച്ച കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണിയെ, ഞാൻ പൂവിട്ടുപൂജിക്കുന്ന സോക്രട്ടീസ്സിനെക്കാളും എത്രകൊണ്ടോ പ്രേക്ഷകലോകം ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നു! അതു് രംഗത്തുവന്ന അഭിനേതാവിന്റെ അനന്യസാധാരണമായ കഴിവുകൊണ്ടാണെന്നു് വിശ്വസിക്കാൻ എനിക്കു് ധൈര്യംവരുന്നില്ല. * സോക്രട്ടീസ്സിന്റെ വേഷംകെട്ടി രംഗത്തുവന്നതു് കേരളത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭമായ ശ്രീ: പി. കെ. വിക്രമൻനായരായിരുന്നു. കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണിയുടെ ആവരണങ്ങളണിഞ്ഞു് രംഗത്തുവന്നതു് പ്രൊഫഷണൽസ്റ്റേജിലെ അഭിനേതാവായ ശ്രീ:അരവിന്ദാക്ഷമേനവനും. ശ്രീ: പി. കെ. വിക്രമൻനായരെക്കാളും ഒരു നാടകകൃത്തിന്റെ കഥാപാത്രത്തിനു് ജീവനും ഓജസ്സും നൽകാൻ കഴിവുള്ള ഒരു നടൻ കേരളത്തിൽ വേറെ ഇല്ലെന്നാണു് എന്റെ ധാരണ. എന്നാൽ നാടകവേദിയിൽ ശ്രീ: വിക്രമൻനായരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നതിനെക്കാളും അരവിന്ദാക്ഷമേനവനെ സന്ദർശകർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നു. പ്രേക്ഷകലോകത്തിന്റെ കലാപാടവം മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ഈ താണബുദ്ധിയുടെമുമ്പിൽ ഞാൻ സ്തംഭിച്ചുപോകുകയാണു്.

---

*ശ്രീ: പൂജപ്പുരയുടെ "സൂര്യനസ്തമിച്ചു" എന്ന നാടകത്തിലെ സോക്രട്ടീസ്സിന്റെ ഭാഗമാണു് ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്.

ഈ അനുഭവത്തിൽനിന്നു് ഒരു കാര്യം പഠിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് എന്റെ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ ഞാൻ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കേരളനാടകവേദി വളർന്നുകഴിഞ്ഞുയെന്നു് നാം അഭിമാനംകൊള്ളുന്നതു് വെറുതെയാണു്. ഇന്നും നമ്മുടെ നാടകവേദി വിദ്വേഷകന്മാരുടെ സഹായംക്രൂടാതെ മുന്നോട്ടുപോകാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കവലയിൽച്ചെന്നു് നില്ക്കുകമാത്രമാണു്. നമ്മുടെ നാടകവേദിക്കും, പ്രേക്ഷകലക്ഷങ്ങൾക്കും അത്യാവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്, അവരെ ചിരിപ്പിക്കുവാൻകഴിവുള്ള വിദ്വേഷകന്മാരെയാണു്. അവനെ ഒന്നു് അണിയറയിൽ പിടിച്ചിരുത്തിയിട്ടു് ഒരു നാടകത്തിനാവശ്യമായിട്ടുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെ രംഗത്തു് പറഞ്ഞയച്ചു് നാടകം അഭിനയിച്ചു് അവസാനിപ്പിക്കാമെന്നുവച്ചാൽ അഭിനേതാക്കൾക്കു് പ്രേക്ഷകരിൽനിന്നു് ലഭിക്കുന്നതു് ക്രുക്കുവിളിയും പരിഹാസവുംമാത്രമായിരിക്കും. അങ്ങിനെ യാഥാർത്ഥ്യമിരിക്കെ, നമ്മുടെ നാടകകൃത്തുക്കൾ പ്രേക്ഷകലോകത്തിന്റെ അഭിരുചിയെമാത്രം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു് നാടകങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിൽ അവരോടു് സഹതപിക്കുക. ഒരു നാടകകൃത്തിനു് നേരിടേണ്ടതായിവരുന്ന ഈ ദയനീയനിലപാടിനോടു് ആരും സഹതപിക്കണമെന്നു് ഞാനിവിടെ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയല്ല; ഉള്ളകാര്യം തുറന്നുപറയുകമാത്രമാണു്. ഞാനും, ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ എഴുതിപ്പോയ ഒരു നാടകമാണിതു്. ഇവിടെ നാടകം വിജയിച്ചു, ഞാൻ തോറ്റു. എന്നുവച്ചാൽ ഓരോ നാടകത്തിനും ടിക്കറ്റുവില്ക്കുന്ന കൗണ്ടറിൽ കാശു് വന്നു

ക്രൂടി, നാടകം ഒന്നു് കാണാനായിപ്പോയി ഇരുന്ന എനിക്കു തലകുനിക്കേണ്ടതായും വന്നു.

എന്തുകൊണ്ടാണു് അങ്ങിനെസംഭവിച്ചതു്? എന്റെ നാടകത്തിൽ എനിക്കു് യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. കഥ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഐതിഹ്യമാലയിൽനിന്നു് എടുത്തതു്, ചരിത്രസത്യങ്ങളും സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ തന്നതു്, അഭിനയിച്ചതു് നാടകാഭിനയം തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള കുറെ നാടകതൊഴിലാളികളും, അവിടെഒന്നും എനിക്കു പങ്കില്ല. പിന്നെ കുറെ പങ്കുള്ളതു് പ്രസ്തുത കഥ ഒരു നാടകമായി രൂപംപിടിപ്പിക്കുന്നതിലായിരുന്നു. അതിൽ ഞാൻ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് അഭിമാനപൂർവ്വം ഞാൻതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതുമുഴുവൻ ഒരു നാടകകൃത്തിനെസംബന്ധിച്ചു് ചെയ്യാമെന്നുള്ളതിന്റെ നിസ്സാരമായ ഒരു പങ്കുമാത്രമാണു്.

കേരളനാടകവേദിയിലേക്കു് നോക്കിയാൽ ഇന്നു് വിജയപൂർവ്വം മുന്നോട്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് നല്ല നാടകങ്ങളല്ല, "തട്ടിപ്പു്നാടക"ങ്ങളാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമൊന്നുമില്ല. അതിനാണു് നാടകച്ചന്തയിൽ "വിലക്കയറ്റവും."

നാടകലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയ, നാടകങ്ങളും രചിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള പലരും പേന താഴത്തുവച്ചു് മറെറന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു. അവരിൽ പലരും നാടകരചനയിൽനിന്നതന്നെ പിൻമാറിക്കളയുമോ എന്നുകൂടി ശങ്കിക്കേണ്ടി ഇരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽപിന്നെ നാടകപ്രേമികൾക്കു്

അവലംബമായി വരുന്നതു് പുരാണകഥകളെ ഉപജീവിച്ചു കൊണ്ടുള്ള നാടകങ്ങളും ചരിത്രനാടകങ്ങളും മാത്രമായിരിക്കും. അതു് തീർച്ചയായും നമ്മുടെ നാടകവേദിക്കു് ലഭിക്കുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ഒരടിതന്നെ ആയിരിക്കും.

ഇബ്സൺ, മാറ്റർലിങ്ക്, ഷേക്സ്പീയർ, ബർണാർഡ്ഷേ തുടങ്ങിയ വിശ്വവിഖ്യാതന്മാരായ നാടകരചയിതാക്കളുടെ കലാസൃഷ്ടികൾ മലയാളത്തിലേക്കു് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത നാടകങ്ങളിൽ ഒറ്റ എണ്ണം പോലും രംഗത്തു് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ബിസിനസ്നാടക കമ്പനിക്കാരോ, കലാപ്രേമികളുടെ സംഘടനകളോ മുന്നോട്ടുവന്നുകാണുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണം നാടകം അവതരിപ്പിച്ചാൽ പ്രേക്ഷകരെ ലഭിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ ആവണമല്ലോ. ഈ ദയനീയസാഹചര്യത്തിൽ നാടകത്തിനുവേണ്ടി നാടകമെഴുതുന്നവരോടും നല്ല നാടകങ്ങൾ നാളത്തേയ്ക്കു മാറ്റിവച്ചിട്ടു് ഇന്നത്തേക്കാവശ്യമുള്ള നാടകമെഴുതുന്നവരോടും ബഹുജനങ്ങൾ ക്ഷമാബുദ്ധി കാണിക്കേണ്ടിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതു് എന്നിലും പതിഞ്ഞുകാണാറുണ്ടു്. അഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ കായംകുളംകൊച്ചുണ്ണിയെ നിങ്ങളുടെ സമീപത്തേക്കു് അഴിച്ചുവിടുകയാണു്. അവൻ കുറ്റവാളിയാണെങ്കിൽ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊള്ളുക. എനിക്കു് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല.

പൂജപ്പുര കൃഷ്ണൻനായർ.

പൂജപ്പുര,
27-1-1961.

കഥാപാത്രങ്ങൾ

കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി— വയസ്സ് 40. ബലിഷ്ഠമായ ശരീരം. ഒത്ത നിലവും വണ്ണവും. സൗമ്യതയുള്ള മുഖഭാവവും, ക്രൂരമായ കണ്ണുകളും.

കോയിക്കൽ
കുഞ്ഞുപണിക്കർ— (താസീൽദാർ.) വയസ്സ് 45. തടിച്ചു കൊഴുത്തുള്ള നീണ്ടശരീരം. അല്പം വികൃതമായ കുടവയറ്റം. ഒരു തറവാടിയുടേയും, ഉദ്യോഗസ്ഥന്റേയും പ്രതാപം എല്ലാ ചലനങ്ങളിലും കാണാം.

സർ ടി. മാധവരായർ— (ദിവാൻ.) വയസ്സ് 50. അന്തസ്സുള്ള പെരുമാറ്റം. തിളങ്ങുന്നകണ്ണുകൾ. സംഭാഷണത്തിൽ ഔദ്യോഗിക പ്രതാപത്തിന്റെ എല്ലാഭാവവും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

പൗലോമാപ്പിള— വയസ്സ് 60. ഒരു ഗ്രാമീണകൃഷ്കൻ. കറുത്ത ശരീരം.

ബ്രാഹ്മണൻ— വയസ്സ് 45. സുന്ദരമായ ശരീരവും, മുഖഭാവവും. നല്ലവെളുപ്പ്.

അബു— (ഗ്രന്ഥിക്കാരൻ.) വയസ്സ് 25. വടിവൊത്ത സുന്ദരമായ ശരീരം. ആഭിജാത്യവും അന്തസ്സും തിളങ്ങി വിളങ്ങുന്ന മുഖം. നടത്തയിലും, ചലനങ്ങളിലും നല്ല ചുറുചുറുക്ക്.

കുഞ്ഞുനായർ— (താസീൽദാരുടെ സേവകൻ.) വയസ്സ് 50. ഒരു ഭൃത്യന്റെ മട്ടാണ് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും. വായാടി.

കദീജ— വയസ്സ് 18. ആകർഷണീയമായ സൗന്ദര്യം. ഒരു മാൻപേടയുടേതു പോലുള്ള ചലനം. മണിനാദം പോലുള്ള സംസാരവും പൊട്ടിച്ചിരിയും. ലജ്ജയോടുകൂടിയപ്രകൃതം. കൃശമായ ഗാത്രം.

കൊച്ചുണ്ണിയുടെ ഭാര്യ— വയസ്സ് 30. സ്നേഹോജ്ജ്വലമായ നയനങ്ങൾ. ഉറച്ചു നിണ്ട ശരീരം. തറവാടിത്വമുള്ള പെരുമാറ്റം. സാമാന്യമായ സൗന്ദര്യം.

ജാനകിഅമ്മ— വയസ്സ് 40. ബലിഷ്ഠമായ ഉറച്ച ശരീരം. തറവാടിത്വമില്ലാത്ത പെരുമാറ്റം. കാണാനഴകുള്ള സൗന്ദര്യം. അനാത്മാത്ഥത ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന മുഖഭാവം. കപടഹാസവും വഞ്ചന നിറഞ്ഞ സംസാരവും മറ്റും.

ഇൻസ്പെക്ടർ— 35 വയസ്സ്.

കൊച്ചുണ്ണിയുടെ അനുയായികൾ:—കോപ്പാപറമ്പിൽ മമ്മദ്, കട്ടവാച്ചേരിവാവ, കോട്ടാപുറത്തുവാപ്പുകുഞ്ഞു, ചാക്കോലത്തു് നൂറാമ്മദ്, വടക്കേടത്തു് കൊച്ചുപിള്ള, കളങ്ങരകുഞ്ഞു.

കോടതിയിൽ:—മജിസ്ട്രേട്ട്(കൊച്ചുണ്ണി), പ്രാസിക്യൂട്ടിംഗ് ഇൻസ്പെക്ടർ, ശിപായി, അഭിഭാഷകന്മാർ, വിസ്താരഗ്രഹസ്ഥൻ, പ്രതികൾ (കൊച്ചുണ്ണിയുടെ അനുയായികൾ.)

സിക്രട്ടറിയേറ്റിൽ:—ഡഫേദാർ, സന്ദർശകന്മാർ 9.

കാൺസ്റ്റബിൾസ്:—2.

രംഗം ഒന്നു്

[തിരുവിതാംകൂർ ഹജൂർകച്ചേരിയിലെ ദിവാൻ സർ ടി. മാധവരായരുടെ ഔദ്യോഗികമുറി. പ്രാചീനരീതിയിൽ സജ്ജമാക്കിയിട്ടുള്ള ദിവാന്റെ പീഠത്തിൽ രായർ ഉപവിഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. പഴയ കാലത്തുള്ള പങ്കതലയുമുകളിൽ മന്ദമായി ചലിക്കുന്നു. ഔദ്യോഗികവേഷത്തിൽ ഡഫേദാർ പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ ഓച്ഛാനിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ദിവാന്റെ പിൻവശത്തുള്ള ഭിത്തിയിൽ ശ്രീമൂലംതിരുനാളിന്റെ പൂർണ്ണകായഎണ്ണച്ചിത്രം തറച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനു കീഴെയുള്ള സ്റ്റാൻഡിൽ ദിവാന്റെ അങ്കവസ്ത്രവും കശവുടർബനുമുണ്ടു്. ദിവാൻ ഫയലുകൾ പരിശോധിക്കുകയും, ഒപ്പിട്ടു് മേശയുടെ ഇടതുഭാഗത്തായി വച്ചിരിക്കുന്ന ട്രായിൽ നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.]

ഡഫേദാർ:—(പ്രവേശിച്ചു്) കായംകുളത്തുനിന്നും വലിയ സ്വാമിയെ കാണാനായി ആളുകൾ വന്നു കാത്തു നില്ക്കുന്നു.

ദിവാൻ:—(തലയുയർത്തി ഡഫേദാരെ ഗൗരവപൂർവ്വം നോക്കിയിട്ടു്) വരാൻ പറയൂ.

[മുന്നൂ പേരുവീതമുള്ള മൂന്നു സംഘങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചു് ഓരോ ഹർജ്ജികൾ വീതം സമർപ്പിച്ചു് താണുതൊഴുതു പോകുന്നു. ദിവാൻ ഒന്നൊന്നായി എടുത്തു വായിച്ചുനോക്കുകയും അതിനെത്തുടർന്നു മുഖത്തു് വിഷാദഭാവം നിഴലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവസാനത്തെ പെറ്റിഷൻ എടുത്തു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായി

ച്ചതിനുശേഷം എഴുന്നേറ്റു്, ചിത്തശല്യം അനുഭവിക്കുന്ന മുഖത്തോടു് ഉലാത്തുന്നു. അനന്തരം പൊറിഷൻ ഡ്രായിൽ എറിഞ്ഞുകൊണ്ടു്]

ദിവാൻ:— റിയലി വറീഡു്. ആഫീസേഴ്സ് ആർ പ്രൂവുഡു് ആബ്സാല്യൂട്ട്ലി യൂസ്ലെസ് (**Really warried. Officers are proved absolutely usless**) (നാടകീയമായി തിരിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു്) കൊച്ചുണ്ണി! (മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന മണി അടിക്കുന്നു. ഡപേടാർ പ്രവേശിക്കുന്നു. അയാളെ അല്പനിമിഷം നോക്കിനിന്നതിനുശേഷം) തഹശീൽദാരെ വരാൻപറയൂ. (വീണ്ടും ഉലാത്തുന്നു.)

[താശീൽദാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ദിവാൻ:—(ഓച്ഛാനിച്ചുനില്ക്കുന്ന താശീൽദാരെ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിനിന്നുകൊണ്ടു്) കായംകുളത്തു്, ഒരു കൊച്ചുണ്ണി ഉള്ളതായി നിങ്ങൾക്കു് അറിയാമോ?

താശീൽ:—ഉത്തരവു്.

ദിവാൻ:—ആരാണവൻ?

താശീ:—ഭയങ്കരകൊള്ളക്കാരനായ അക്രമി.

ദിവാൻ:—അവനെ അറസ്റ്റു് ചെയ്യാനുള്ള കഴിവു് നമ്മുടെ സക്കാരിനില്ലേ? (ഡ്രായിൽ കിടക്കുന്ന ഹർജ്ജികളെടുത്തു് അലക്ഷ്യമായി എറിഞ്ഞുകൊണ്ടു്) എന്താണു് സാധുക്കളായ ജനങ്ങൾ അതിൽ പറയുന്നതെന്നു് വായിച്ചുനോക്കൂ.

താശീ:—(നിലത്തുനിന്നും ഹർജ്ജികളെടുത്തു് വിറയലോടുകൂടി വായിച്ചിട്ടു്, ഭയനീയമായി ദിവാന്റെ മുഖത്തു് നോക്കുന്നു.)

ദിവാ:—അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കായ്യങ്ങൾ മനസ്സിലായോ?

താശീ:—ഉത്തരവു്.

ദിവാ:—(അടക്കാനാവാത്ത കോപത്തോടെ) അവനെക്കാൾ വലിയ കൊള്ളക്കാർ നിങ്ങളാണു് ഹേ. ഖജനാവിലെ പണം കൊള്ളയടിച്ചുതിന്നാനും, കൈക്കൂലിവാങ്ങാനും നിങ്ങൾക്കറിയാം. കൊള്ളയും, കൊലയും നടത്തി ജനങ്ങളെ ദ്രോഹിക്കുന്ന ഒരക്രമിയെ അമച്ചുചെയ്യുവാൻ ഈ രാജ്യത്തു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരില്ല. എന്താ കായംകുളം അവനെ ഭരിക്കാനായി വിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കയാണോ? ഞാനതിൽ കായ്യമായി സംശയിക്കുന്ന ഇവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥപരിഷയ്ക്കും അവനുമായി എന്തോചില ധാരണകളുണ്ടു്.

താശീ:—വലിയസ്വാമി അങ്ങിനെ കല്പിക്കുന്നതു് ഈ എളിയ സിൽബന്ധികൾക്കു് വേദനാജനകമാണു്.

ദിവാ: (താശീൽദാരെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് നിലത്തു ഓങ്ങി ചവിട്ടിയിട്ടു്) വേദനാജനകമാണു്! ബ്ലഡ്ഡി നാൺസൻസു് (Blordy Nonsence) നിങ്ങൾ ഇതിനകം എന്തു നടപടി എടുത്തു?

താശീ:—അതു് കായംകുളം താശീൽദാരുടെ അതിത്തിയിൽപ്പെട്ട കായ്യമാണു്.

ദിവാ:—നിങ്ങൾ എന്നോടു വാഗ്വാദത്തിനു് ഒരുങ്ങുകയാണോ? നിങ്ങളിലാരെങ്കിലും ആ വിഷയം എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ ഇതുവരെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടോന്നാണു് ചോദിക്കുന്നതു്? പാവയെപ്പോലെ മിഴിച്ചുനില്ക്കരുതു്. (അല്പനിമിഷം താശീൽദാരുടെ മുഖത്തു് തുറിച്ചുനോക്കി നിന്നതിനുശേഷം) മറുപടി പറയണം. ഉദ്യോഗം തുടരണമെന്നു് ആഗ്ര

മുണ്ടോ? നിങ്ങളാ പെറിഷൻ വായിച്ചവനല്ലേ? അതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യം മനസ്സിലായോ?

താശീ:—ഉത്തരവു്; മനസ്സിലായി.

ദിവാ:—(അല്പം ശാന്തനായി സ്വസ്ഥാനത്തു് ഇരുന്നതിനുശേഷം) അവിടെ ഇരിക്കാം. എനിക്കിപ്പോഴറിയണം — കായംകുളംകൊച്ചുണ്ണിയെ അറസ്റ്റുചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള ആരെങ്കിലും തിരുവിതാംകൂർ സക്കാരിലുണ്ടോയെന്നു്.

താശീ:—വലിയസ്വാമി ഉത്തരവാകുന്നതിന്റെ പൊരുൾ മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടു്. അവിടുന്നു് ഉത്തരവു തരാമെങ്കിൽ ഈയുള്ളവൻ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കാം.

ദിവാ:—ഒരു പരീക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി ഈ കാര്യത്തിൽ സമയം ചിലവിടുവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. കഴിയുമെങ്കിൽ തുറന്നു പറയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വെളിയിൽനിന്നും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വരുത്തിക്കൊള്ളാം. ഒരു രാജ്യത്തിൽ രണ്ടു രാജാക്കന്മാർ ഭരിക്കുന്നതു കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

താശീ:—അവിടുന്നു് ഉത്തരവാകാമെങ്കിൽ ഈയുള്ളവൻ കൊച്ചുണ്ണിയെ അറസ്റ്റുചെയ്യാം.

ദിവാ:—തീച്ചയാണോ? അതോ ഉദ്യോഗം പോകുമെന്നു ഭയന്നു സംസാരിക്കുകയാണോ? (മുഖത്തു് ക്രുദ്ധഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്) തുറന്നു പറയൂ; പതറരുതു്

താശീ:—അറസ്റ്റുചെയ്യാം.

ദിവാ:—കട്ടായം.

താശീ:—കട്ടായം.

ദിവാ:—(സംതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്) വെരിഗുഡ് (Very good) (കടലാസ്സെടുത്തു് എന്തോ കുത്തിക്കുറിച്ചതിനുശേഷം) ഒരു ദിവാൻപേഷ്കാരുടെ സമ്പൂർണ്ണാധികാരം ഞാൻ ഇതിനാൽ നിങ്ങൾക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. കഴിയുന്നതും അവനെ കൊല്ലാതെ പിടിക്കാൻ നോക്കണം. കൊല്ലുന്നതിൽ വിരോധമുള്ളതുകൊണ്ടല്ല. ആ റോബിൻഹുഡി (Robbin Hood)നെ എനിക്കൊന്നു കാണണം ശരി; പോകാം. ഇതേസംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ കഴിയുമെങ്കിൽ ദിവസവും എന്നെ അറിയിക്കണം. നിങ്ങൾക്കു് വിശ്വാസമുള്ള ഏതു് പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനെയും ഇവിടെനിന്നും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാം നിങ്ങൾ ഈ സംരംഭത്തിൽ വിജയിച്ചുകാണുവാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. യെസ്-യൂ ക്യാൻ ഗോ (Yes-you Can go)

താശീ:—[താണുതൊഴുതതിനുശേഷം പോകുന്നു.]

ദിവാ:—തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതാദ്യത്തെ സംഭവമാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കണം.

[സാവധാനത്തിൽ എഴുന്നേറ്റു ടർബണും, അങ്കവസ്ത്രവും എടുത്തു ധരിച്ചു് ആഫീസ് വിട്ടുപോകുന്നു.]

കർട്ടൻ.

രംഗം രണ്ട്

[പ്രാചീനരീതിയിലുള്ള പഴലോമാപ്പിളയുടെ വീട്. പഴലോമാപ്പിള അത്യുച്ചത്തിൽ ക്രുക്കംവലിച്ചുകൊണ്ട് കിടന്നുറങ്ങുന്നു. ഏലിയാമ്മ അടുക്കളഉപകരണങ്ങളുമായി പ്രവേശിച്ച് ഭർത്താവിന്റെ അടുക്കൽ അല്പസമയം നോക്കിനിന്നതിനുശേഷം]

ഏലി:—ചത്തെന്നാ തോന്നുന്നേ. (കുലുക്കിവിളിച്ചുകൊണ്ട്) എണീക്കാൻ. ഇതു് എന്നാ ഉറക്കമാ!

പഴലോ:—നിന്നോട്ടു് വേണ്ടന്നല്ലടാ പറഞ്ഞേ.

ഏലി:—അല്ലേ, ഇതിയാനു് പ്രാന്തുപിടിച്ചെന്നാ തോന്നുന്നേ.

പഴ:—എടാ പോകാനാ പറഞ്ഞേ.

ഏലി:—ഇതിയാനെന്നാ ഈ പറയുന്നേ? ഒന്നു് എണീച്ചിരിക്കാൻ.

പഴ:—എടാ എനിക്കു് കള്ളുവേണ്ടന്നാപറഞ്ഞേ.

ഏലി:—മുടിഞ്ഞ കള്ളുകുടിയെപ്പറ്റിയല്ലാതെ വല്ല ഓമ്മയും ഉണ്ടോ! എണീക്കാനാ പറഞ്ഞേ.

പഴലോ:—എടാ ഞാനിനി കുടിയ്ക്കുല്ലന്നാ പറഞ്ഞേ. എന്നെ ഏലിയാമ്മ അടിക്കും.

ഏലി:—(പിടിച്ചു് എഴുനേൽപ്പിച്ചു് ഇരുത്തിക്കൊണ്ടു്) ചെന്നു് ആ കപ്പപ്പുറമ്പിലെ ഇരിക്കാനാ പറഞ്ഞേ. പരുവമായി കിടക്കണ് കപ്പ വല്ലോരും പിഴുതോണ്ടു പോവുമെല്ലോ എന്റെ കർത്താവേ!

പഴ:—എനിക്ക കപ്പ വേണ്ടടാ – ചമ്മന്തി ഒണ്ടേലു് കൊണ്ടുവാ. അതുമതി.

ഏലി:—കണ്ടോ, കണ്ടോ; ഷാപ്പിലെ കായ്മമല്ലാതെവല്ലോം ഓമ്മയുണ്ടോ! ഇങ്ങിനെ തൊടങ്ങിയാൽ വീട്ടുമുടിയാതെങ്ങിനെ ഇരിക്കും?

പഴ:—(മെല്ലെഎഴുനേറ്റിരുന്നുകൊണ്ടു്) അല്ല! ഇതാരാ? നീ എന്നാത്തിനാടീ ഈ ഷാപ്പീക്കേറിവന്നേ? നീയും കൂടിതൊടങ്ങിയോ? അല്ലാ തൊടങ്ങിയോന്നു ചോദിക്കയാ?

ഏലി:—കുഴിച്ചു്മൂടാൻ. ഇങ്ങനെ കിടന്നൊറങ്ങിയാലക്കൊണ്ടു് പറമ്പിലെ കപ്പയെല്ലാം ആണുങ്ങളു് കൊണ്ടുപോയതുതന്നെ. വെറുതെ പൊരേക്കേടന്ന ചാമ്പലും കൊണ്ടു കളഞ്ഞല്ലാ തമ്പുരാനെ.

പഴ:—(സാവധാനത്തിൽ ഉറക്കഭ്രാന്തിൽനിന്നു മാറിമാറി) നീ എന്നതാടീ ഈ പറേന്നേ. വലിയ പാതിരായ്ക്കു് പറമ്പിപ്പോയി ഇരിക്കാനോ? കർത്താവേ ഇവളെന്നെക്കൊല്ലിപ്പിച്ചേ അടങ്ങത്തൊള്ളു. എടീ നിനക്കമ്മിണി പുരുഷസ്നേഹമുണ്ടെങ്കിലു് ഈ നട്ടപാതിരായ്ക്കു് പ്രേതമഴിഞ്ഞാടുന്ന ആ പറമ്പിപ്പോയിരിക്കാനക്കൊണ്ടു് എന്നോടു പറയുമായിരുന്നോ?

ഏലി:—കേട്ടോ അതിയാന്റെ ഒരു സംസാരം! എണീച്ചു് അവിടെപ്പോയി ഇരിക്കാനാ പറേന്നു്.

പഴ:—എടീ, ഏലിയാമ്മെ, നിനക്കു് ഞാൻ വേണ്ടാന്നോ മറേറാ ഒണ്ടോടി. എന്നാ അതുപറഞ്ഞേ. നിനക്കെന്നെ കൊല്ലണമെങ്കി കൊന്നോ. വല്ല പിശാചുക്കളേം കൊണ്ടു എന്നാത്തിനാ പിടിപ്പിക്കുന്നേ?

ഏലി:—നമ്മളോടു് പറമ്പിപ്പോവാനാ പറഞ്ഞേ. ചത്തുപോയെന്നുവച്ചു് ഒരു കൊണക്കേട്ടം ഇവിടെ വരാൻ

പോണില്ല. കപ്പ, കണ്ടകള്ളമ്മാരു് പിഴതോണ്ടുപോയാലു് എന്റെ ചാമ്പലിന്റെപണമാ നഷ്ടപ്പെട്ടന്നേ. ഇങ്ങനേം ഒരുമനുഷ്യനുണ്ടോ തമ്പുരാനേ? കള്ളമ്മാരു കപ്പ പിഴതോണ്ടുപോകുമെന്നു് പറഞ്ഞിട്ടു് അതിയാന്റെ ഒരു വത്തമാനം കേട്ടില്ലേ? പിന്നെ പേടിയാകുന്നെങ്കി പറഞ്ഞേ ഞാനുംകൂടി വരാം.

പഴ:—അപ്പോ നമുക്കു് രണ്ടുപേക്കും ചത്തുകളയാമെന്നോ?

ഏലി:—ചത്താലെന്നാ? നമ്മളു് പോയാലക്കൊണ്ടു് അതിലൊരു നഷ്ടോം വരാനില്ല. കപ്പ പോയാലൊണ്ടല്ലോ, പണമാ പോന്നെ.

പഴ:—എടീ, നമ്മളു് രണ്ടുപേരും ചത്തിട്ടു പണം എന്നാത്തിനാടീ?

ഏലി:—(അത്ഭുതത്തോടെ) അതിയാന്റൊരു വത്തമാനം കേട്ടോ? പണം ഇല്ലേലു് ജീവിച്ചിരിക്കണതു് എന്നാത്തിനാ? പിന്നെ, ഇങ്ങിനെ ആയാലു് മോളു് വീട്ടിലിരിക്കത്തേ ഒള്ളൂ.

പഴ:—അതിനു് നമ്മളു് ചത്തിട്ടവേണോടി പണമൊണ്ടാക്കാൻ?

ഏലി:—പത്തുപണം ഒണ്ടാക്കാൻ മനുഷ്യർ ചത്താലെന്നാ?

പഴ:—ഏതിനും ചാവേമൊന്നും വേണ്ട. മോളെക്കെട്ടിക്കാൻ ഞാൻ വേറെ പണം കൊണ്ടുവച്ചിട്ടൊണ്ടു്.

ഏലി:—എവിടെന്നാ? എന്നാ അതൊന്നു പറഞ്ഞേ.

പഴ:—പിന്നെ ഞാൻ അവറാന്റെ ചിട്ടിപിടിച്ചുവച്ചുക്കണപണം എന്നാത്തിനെന്നാ നീ വിചാരിക്കുന്നേ?

ഏലി:—എന്നാത്തിനാ? ഒന്നു പറഞ്ഞേ?

പഴ:—മേരിപ്പെണ്ണിനെ കെട്ടിച്ചുകൊടുക്കാൻ.

ഏലി:—അതിനു് ആ ചിട്ടിപ്പണം കിട്ടല്ലാ. അതിനു് വേറെ ചെലവൊണ്ടു്.

പഴ:—എന്നാ അതിനുതന്നെയാ ഈ പണത്തിന്റെ ചെലവു് ഞാൻ കണ്ടുവച്ചിരിക്കുന്നെ.

ഏലി:—ആ പണം ആരും തൊട്ടില്ല. അതിനു് വേറെ ചിലവുണ്ടു്.

പഴ:—എന്നതാ നീ കണ്ടുവച്ചിരിക്കുന്നേ?

ഏലി:—ഈ വയറ്റി ഒന്നുകെടന്നു് വതയ്ക്കുണ്ടെതറിയാമോ? അതിന്റെ സ്ത്രീധനപണത്തിനെ ഞാനതു തൊടത്തുള്ളു.

പഴ:—ചതിച്ചോടീ! കർത്താവേ ഞാനൊരുതെറ്റും ചെയ്യുവനല്ല. ഒണ്ടോടി?

ഏലി:—(പഴലോയുടെ താടിയിൽ ദേഷ്യത്തോടെ തട്ടിക്കൊണ്ടു്) പിന്നെ എന്നോടൊരുമാതിരി വിശ്വാസവഞ്ചനവർത്തമാനം പറഞ്ഞാലൊണ്ടല്ലോ.....

പഴ:—എന്നാടി, ഞാൻ വിശ്വാസവഞ്ചനവർത്തമാനം പറഞ്ഞെ? കഴിഞ്ഞ എടത്വാപള്ളിപെരുന്നാളിനു് ശേഷം വല്ല കൂരുത്തക്കേടും ഞാൻ കാട്ടീട്ടുണ്ടോടി?

ഏലി:—ഒരുമാതിരി വേണ്ടാതനം പറഞ്ഞാലൊണ്ടല്ലോ [illegible] മനസ്സിലാക്കാതെയാണു് അങ്ങു് കേറിപ്പറയുന്നേ.

പഴ:—ഞാനെന്നാ പറഞ്ഞെ?

ഏലി:—നിങ്ങളീ പറഞ്ഞതു് തലേ വെള്ളിടിവീഴ്ന്ന വർത്തമാനമല്ലേ? (മൗനത്തിനുശേഷം സഖേദം)എനിക്കിതും കേക്കണ്ടിവന്നല്ലോ കർത്താവേ! ഈ പുരുഷ

നമ്മളു് ഇത്രേം ദ്രോഹികളാണോ തമ്പുരാനെ! (കരയുന്നു.)

പഴ:—(മുഖത്തു നോക്കിയിട്ടു്) എടീ നീ കരയാതെ. ഞാൻ കളിപറഞ്ഞതല്ലെ? എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ (വയറ്റിൽ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു്) ആ കിടക്കണതു് എന്റെ കൊച്ചാന്നു്.

ഏലി:—പിന്നെ നിങ്ങളെന്നാത്തിനാ അങ്ങിനെപറഞ്ഞേ?

പഴ:—ഞാനൊരു തമാശ പറഞ്ഞതല്ലേ ഏലിക്കുട്ടി.

ഏലി:—തമാശ ഇങ്ങിനെയാണോ പറേന്നെ?

പഴ:—(ആലോചിച്ചിട്ടു്) ആ പണം അതിനു് പോയാ—(വീണ്ടും ചിന്തിച്ചിട്ടു്) പിന്നെ, എടീ ആ കൊച്ചു് ആണാണെങ്കി ഇങ്ങോട്ടെടുത്തു മറിച്ചൂടെ?

ഏലി:—ആണാരിക്കുമെന്നു് നിങ്ങക്കെങ്ങിനെ അറിയാം?

പഴ:—പെണ്ണായിരിക്കുമെന്നു് നിനക്കെങ്ങനെ അറിയാം?

ഏലി:—എനിക്കറിയാം.

പഴ:—അതെങ്ങനാണെന്നു് പറഞ്ഞേ.

ഏലി:—കഴിഞ്ഞ തവണ അമ്മച്ചി വന്നിട്ടു പോയപ്പം എന്നോടു തീർത്തുപറഞ്ഞിട്ടാ പോയെ, ഇതു പെണ്ണായിരിക്കുമെന്നു്.

പഴ:—ആങ്ങ്ഹാ! അങ്ങിനായിരിക്കും.

ഏലി:—അങ്ങിനായിരിക്കും. എന്റെ അമ്മച്ചി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതൊന്നിനും വായ്പ്പെഴ വന്നിട്ടില്ല.

പഴ:—എന്നാലേ ഇതിനു് വായ്പ്പെഴ വരാൻതന്നെ പോവ്വാ.

ഏലി:—ഉമ്മിണി താമസിക്കും.

പഴ:—എന്റെ അപ്പച്ചനാ പറഞ്ഞേ: എടാ പഴലോ ഇനി നിനക്കു ജനിക്കണ കൊച്ച് ആണേ ആയിരിക്കത്തൊള്ളൂയെന്ന്.

ഏലി:—ഇതിയാന്റെ അപ്പച്ചനു് എന്നാകന്തമറിയാം?

പഴ:—നിന്റെ അമ്മച്ചിക്കു് എന്നാകന്തമറിയാം?

ഏലി:—എന്റെ അമ്മച്ചിക്കു എല്ലാമറിയാം. (ക്രമേണ ദേഷ്യം മുഖത്തു് വളരുന്നു.) ഇതിയാന്റെ അപ്പിച്ചൻ തന്നെ കള്ളംമോന്തിക്കൊണ്ടു്—

പഴ:—(നടന്നുകൊണ്ടു്) എടീ, ചുമ്മാതെന്റപ്പച്ചനെ പറഞ്ഞാലൊണ്ടല്ലോ? നീ പ്രസവിക്കണതു് ആണതന്നാരിക്കും.

ഏലി:—ഇല്ല പെണ്ണാ—

പഴ:—ഇല്ല ആണാ—

ഏലി:—പെണ്ണുതന്നെ—

പഴ:—തന്നോ?

ഏലി:—ങ്ഹാ. തന്നെ.

പഴ:—തന്നെല്ലോ?

ഏലി:—തന്നെ.

പഴ:—എന്നാ നീ പ്രസവിക്കാൻപോണില്ല.

ഏലി:—എന്റെ തമ്പുരാനെ (എന്നുപറഞ്ഞു് ഓങ്ങി തലയിലൊരടികൊടുക്കുന്നു.)

പഴ:—(തലതടവിക്കൊണ്ടു്) വേണ്ടാടി (എഴുനേറ്റു്) ഇനി ഈ വീട്ടി ഞാൻ ജീവിക്കാൻപോണില്ല്. വേണ്ടാടി ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം. (പോകുന്നു.)

ഏലി:—(കൈ പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടു്) ഇവിടെ വന്നിരിക്കാനാ പറഞ്ഞേ.

പഴ:—(അങ്ങോട്ട പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ട്) ഇനി ഞാനിവിടെ ഇരിക്കത്തില്ല

[രണ്ടുപേരും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ട് ("ഇവിടെവന്നിരിക്കാനാ പറയുന്നേ.") ആവത്തിച്ചാവത്തിച്ചു പറയുന്നു.]

[ലാവണംകഞ്ഞുനായർ പ്രവേശിക്കുന്നു ഭാര്യയും, ഭർത്താവും തമ്മിലുള്ള വടംവലികണ്ട് അല്പസമയം നോക്കിനില്ക്കുന്നു.]

കഞ്ഞു:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) എന്തോന്നാ പഴലോമാപ്പിളെ ഈ കാണിക്കുന്നേ? (ഏലിയാമ്മ ലജ്ജാവനമ്രമുഖിയായി വീടിനുള്ളിലേയ്ക്ക് ഓടിമറയുന്നു.)

പഴ:—ഇതാരാ? ഈ പാതിരായ്ക്കാ? ഏലിയാമ്മെ, ഏലിയാമ്മെ, ആ തട്ടുക്കിങ്ങെട്ടത്തോ.

ഏലി:— (തട്ടുക്കെട്ടുമായിവരുന്നു. അല്പസമയം കഞ്ഞുനായരെ നോക്കിനിന്നശേഷം നാണം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തു പോകുന്നു.)

പഴ:—(ഭാവഹാവങ്ങളും ആകെമാറ്റി) ഇരുന്നാട്ടെ, ഇരുന്നാട്ടെ; എടീ ഇവളെ ഒട്ട് കാണുന്നുമില്ലല്ലോ. ആ വെറച്ചെല്ലം ഇങ്ങോട്ട് എട്ടത്തോ.

ഏലി:—(വീണ്ടും പ്രവേശിച്ച്, വെറച്ചെല്ലം ഭർത്താവിനെ ഏൽപ്പിച്ചിട്ട് സ്വകാര്യമായി) പിന്നെ, ചുണ്ണാമ്പില്ലാ. ഇന്നു മൂന്നായില്ലെ ചുണ്ണാമ്പുവാങ്ങിക്കൊണ്ട് വരാൻപറഞ്ഞിട്ട്. വല്ലോരും വന്നാൽ ഒന്നു മുറുക്കാൻകൊടുക്കാൻ പറ്റുല്ലെന്നുവച്ചാ നാണക്കേട്—

കഞ്ഞു:—(വെറച്ചെല്ലം നീക്കി അടുത്തോട്ടുവച്ച്) ചുണ്ണാമ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ നാണംകെടേണ്ട. ചുണ്ണാ

ന്വുണ്ട്. ഞാനെവിടെപ്പോയാലും കറച്ചു ചുണ്ണാമ്പു വച്ചോളും. അതു് നിർബന്ധമാണു്. എന്നവച്ചാലെ ചുണ്ണാമ്പില്ലേൽ മുറുക്കനടക്കുമോ? (മടിയിൽനിന്നും ഒരുണ്ട ചുണ്ണാമ്പുപൊതിഎടുത്തു് വെറിലയിൽ തേച്ചുകൊണ്ടു്) ഇരുന്നേ പഴലോമാപ്പിളേ. എനിക്കെ ഒരു വലിയ കാര്യം പറയാനൊണ്ടു്. ഞാനെന്തിനാ ഈ അർദ്ധരാത്രിക്കു് വന്നതെന്നു് പഴലോമാപ്പിളയ്ക്കു് പറയാമോ?

പഴ:—(അതിശയത്തോടെ) അതെങ്ങിനാ ഞാൻപറയുന്നേ.

കഞ്ഞു:—എന്നാ ഇരുന്നാട്ടെ; ഞാൻ പറയാം. താനറിഞ്ഞോ സ്ഥലം താശിൽദാരെ ആരുവാമൊഴിക്കു മാറിയിട്ടു കുഞ്ഞുപണിക്കരദ്ദേഹത്തെ ഇങ്ങോട്ടും നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം.

പഴ:—നമ്മുടെ കോയിക്കൽ കുഞ്ഞുപണിക്കരെജമാനനെയോ?

കഞ്ഞു:—ഓ! അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ!

പഴ:—കർത്താവിനു് സ്തോത്രം! അക്രൂട്ടത്തിലു നമ്മളേയും ഇങ്ങോട്ടാക്കിയിരിക്കണമെല്ലോ.

കഞ്ഞു:—അതുപിന്നെ ചോദിക്കാനൊണ്ടോ? കോയിക്കൽ കുഞ്ഞുപണിക്കരദ്ദേഹത്തെ എവിടെ സ്ഥലംമാറിയാലും ലാവണംകുഞ്ഞുനായർക്രൂടി പോയെ തീരു. പഴലോമാപ്പിളയ്ക്കറിയാൻപാടില്ലാത്ത കാര്യമൊന്നമല്ലല്ലോ അതു്. അദ്ദേഹവും ഞാനുമായുള്ള ഇരുപ്പു വശം അങ്ങിനാ. ഞാനെന്നവച്ചാ അദ്ദേഹത്തിനു് ജീവനാ. ഇതൊക്കെ ഒരു വിശ്വാസമാ പഴലോമാപ്പിളെ

പഴ:—തന്നെ. എല്ലാം വിശ്വാസമാ.

കുഞ്ഞു:—ലാവണംകുഞ്ഞുനായരെന്നുവച്ചാൽ പണിക്കരദ്ദേഹത്തിനു് ജീവനാ. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടല്ലോ, വീട്ടുകാരോടുതന്നെയും എന്നോടുള്ളത്രവിശ്വാസമില്ല. എവിടെ സക്കീട്ടപോണോ ആഭ്യം വിളിക്കും, കുഞ്ഞുനായരെ. കുഞ്ഞുനായരില്ലേ്യാ സക്കീട്ടുമില്ല.

പഴ:—അതാ ഈ വിശ്വാസമെന്നു് പറേയുന്നെ.

കുഞ്ഞു:—അപ്പഴു് പഴലോമാപ്പിളയ്ക്കു് ഈ സ്ഥലംമാറ്റം പിടിച്ചുന്നു് പറ. എങ്ങനെയാണീ സ്ഥലംമാറ്റം ഉണ്ടാക്കിയതെന്നറിയാമോ?

പഴ:—പറഞ്ഞാട്ടെ.

കുഞ്ഞു:—ഇതെല്ലാം എന്റെറയൊരു കെണിയാ.

പഴ:—അതുപിന്നെ ഇതിയാൻ വിചാരിച്ചാ നടക്കാത്തകാര്യമില്ലെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞൂടെ? കത്താവേ! അതിയാനു് കൊണംവരണേ.

കുഞ്ഞു:—പിന്നെ കാര്യങ്ങളെല്ലാം കുറച്ചുദിവസത്തേയ്ക്കു് രഹസ്യമായിരിക്കണം നമ്മളുരണ്ടുപേരുമല്ലാതെ മററാരുമറിയരുതു്. അദ്ദേഹം രണ്ടുമൂന്നുദിവസംകഴിഞ്ഞേ കച്ചേരീപ്പോയി ചാജ്ജ്എടുക്കൂ. ഞാനീപ്പറയുന്നതിന്റെറ അന്തരാർത്ഥം പഴലോയ്ക്കു് പിടികിട്ടുന്നുണ്ടോ?

പഴ:—കിട്ടുന്നുണ്ടു്.

കുഞ്ഞു:—എന്തോന്നാ?

പഴ:—ആ?

കുഞ്ഞു:—ഇയാളു് പിന്നെ എന്തു് മനുഷ്യനാടോ? എന്നാ കേറിപ്പോ. താൻ ഉടനെ ഒരു കാര്യംചെയ്യണം. ആ വട്ടപറമ്പിവീട്ടിലുണ്ടല്ലോ—ഇപ്പോഴും ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കയാണോ—അതോ വല്ലവർക്കും കൊടുത്തിരിക്കയാണോ?

പയ:—അങ്ങിനെ കൊടുത്തിട്ടൊന്നുമില്ല. എന്നാ കൊടുത്തിട്ടില്ലേ? കൊടുത്തിരിക്കയുമാ—നമ്മളറിയും. ആ പാവർന്യൂരദ്ദേഹമുണ്ടല്ലോ? അതിയാൻ താമസിക്കുവാ.

കഞ്ഞു:—തൻെറ പാവ്ത്യാരദ്ദേഹവും ഉലക്കക്കുറിയും. കൊണ്ടുപോയി മുടെടോ അവനെഒക്കെ. ഇന്നുതന്നെ പോയി കൈയോടെ വീട്ട് ഒഴപ്പിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തിയിടണം. അദ്ദേഹം വൈകുന്നേരത്തെ വള്ളത്തിനു് ഇവിടെ എത്തും. ഞാൻ വിളിച്ചോണ്ടു പോണതു് ന്തുരെ അവിടായിരിക്കും. എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കണം. കഞ്ഞുപണിക്കരദ്ദേഹം തൻെറ വീട്ടിൽ താമസിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം പയലോയ്ക്കാണു് മനസ്സിലായോ?

പയ:—അതുമണ്ടനൊന്നുമല്ല പയലോ. അതൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ളബുദ്ധി തമ്പുരാൻ ഇവനും തന്നിട്ടുണ്ടു്.

കഞ്ഞു:—അതെനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ നിന്നെത്തന്നെ കണ്ടുപിടിച്ചു കാര്യം പറഞ്ഞതും. അദ്ദേഹത്തിനു പാക്കാൻ ഇവിടൊരുകെട്ടിടംകിട്ടാൻ വിഷമമുണ്ടാവില്ലെന്നു് നിനക്കറിയാമല്ലോ?

പയ:—അറിയാം.

കഞ്ഞു:—ങ്ങ്ഹ! ഞാൻ ക്രൂരതലൊന്നും പറയുന്നില്ല. ഇയാളു് കൈയോടെ പോയി ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലൊക്കെ ചെയ്യോ. (ഒന്നുകൂടെ മുറുക്കി തുപ്പിയിട്ടു്) അപ്പോ ഞാനിറങ്ങട്ടെ.

പയ:—അങ്ങനങ്ങു് ഇറങ്ങിയാലൊ? എടീ, ഏലിയാമ്മേ' ഒന്നിങ്ങുവന്നേടി. ഇതിയാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം നീ കേട്ടോ? (ഏലിയാമ്മ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഏലി:—ഞാനങ്ങകത്തു് നിക്കയല്ലായിരുന്നോ?

പഴ:—എന്തിനാ നീ അങ്ങകത്തു് നിക്കാൻപോയതു്? കൊള്ളാവുന്നവല്ലോരും വരുമ്പം ഉടനേ അവക്കങ്ങകത്തു കേറിനിക്കണം. ഇതെന്നാകളിയാടി ഏലിയാമ്മേ. എനിക്കറിയാൻപാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ചോദിക്കുവാ.

കഞ്ഞു:—അതൊക്കെ അങ്ങിനിരിക്കും പഴലോമാപ്പിളെ പെണ്ണുങ്ങളല്ലേ?

പഴ:—പെണ്ണാണേലും ആണാണേലും സമയംകണ്ടൊക്കെ വേണ്ടെ പെരുമാറേണ്ടതു്. ഇവളല്ലേലും അങ്ങിനാ, മൂതേവികെട്ടവളു്.

കഞ്ഞു:—സാരമില്ല. അവളങ്ങകത്തുനിന്നോട്ടെ. അപ്പോ ഞാൻ ഇറങ്ങുകയാണു്. (ഇറങ്ങുവാൻ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടു്) പിന്നെക്കാണാം.

പഴ:—(ഏലിയാമ്മയുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചിട്ടു്) നീ പോയി, ആ പത്തായത്തിനകത്തുവച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ, അതിങ്ങു് എടുത്തോണ്ടുവാ.

കഞ്ഞു:—(പഴലോ മന്ത്രിച്ച കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടു്) അപ്പോ ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടെ?

പഴ:—അങ്ങോട്ടിരുന്നാട്ടെ. കൊച്ചുനാളിലേ ഒരുമിച്ചുകളിച്ചുവളന്നവരു് വീട്ടിവരുമ്പം ചുമ്മാതങ്ങു പറഞ്ഞുവിടാൻ ഇവൻ പഠിച്ചിട്ടില്ല. പടിപ്പൊന്നുമില്ലേലും സംസ്കൊണമുള്ളവനാ പഴലോ. പഴലോമാപ്പിള ആരെന്നാ ഇതിയാൻ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നെ? ഇവൻ തന്തയുപിറന്നവനാ! കുടുംബസ്ഥനാ! (ഏലിയാമ്മ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അടച്ചുകെട്ടിയ ഒരു മൺഭരണി കൊണ്ടുവന്നു് വച്ചിട്ടു പോകുന്നു.)

പഴ:—എടീ, എടീ, ഒന്നവിടെനിന്നോടി. നീ ഇങ്ങനേം ഒരുപെണ്ണംപിള്ള ആയിപ്പോയല്ലോ? ഈകൊണ്ടുവ ന്ന നിനക്ക് ക്രൂടെഎന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവരണമെന്ന അറിഞ്ഞൂടെ? എടീ! മനുക്ഷ്യരായാലെക്കൊണ്ട് ബുദ്ധിവേണം. ആരാടി നിൻെറതന്ത?

ഏലി:—ദേ— ചുമ്മാതകണ്ട് എൻെറ തന്തേവിളിച്ചാ ലൊണ്ടല്ലോ! കൊണ്ടുവച്ചിട്ട് അതു ഞാൻ എട്ടുക്കാൻ പോവയല്ലായിരുന്നോ?

പഴ:— ആണോ? എന്നാ നമ്മള് പറഞ്ഞതു് തിരിച്ചെട്ട ത്തിരിക്കുന്നു.

(ഭരണിഎടുത്തു് മടിയിൽവച്ചുകൊണ്ട് വീട്ടിനക ത്തേക്കുനോക്കി) ഒന്നവന്നോടി. അവളെ ഒരു മുടിഞ്ഞ ശൃംഗാരംതുള്ളല്.

കുഞ്ഞു:—വാട്ടെ, വരട്ടെ; ധൃതിക്കൂടാതെ പഴലോമാപ്പിളെ.

പഴ:—എന്നുപറഞ്ഞാലെക്കൊണ്ട് ഇതിയാൻ ഒരു ചുമത ലപ്പെട്ട സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനല്ലേ? കൃത്യസമയത്തിന ങ്ങ് ചെന്നെത്തണ്ടെ. ഇതെന്നാ പിള്ളേരുകളിയോ ചെറാതെണോ? കാര്യം സക്കാരാ!

ഏലി:—(ഒരു ചിരട്ടയും നാടൻമൺപാത്രത്തിൽ വറുത്ത കരുവാട്ടം കൊണ്ടുവന്നു വയ്ക്കുന്നു.)

കുഞ്ഞു:—(മുഖം പ്രസന്നമാക്കിക്കൊണ്ട്) കുടുംബക്കാരനെ വിടെയാണേലും കുടുംബക്കാരൻതന്നെ! അതൊന്നും ചുമ്മാ അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകില്ല—പഴലോ. നിൻെറ അപ്പനും ഇതുപോലാ. എന്തോരു നല്ല മനുഷ്യനാ യിരുന്നുന്നറിയാമോ?

പഴ:—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുള്ളതല്ലാതെ നേരിട്ടു ഞങ്ങള്ക്തമ്മിലു് പരിചയമില്ലായിരുന്നു. രണ്ടായാലും

അതിയാനു് പേരുദോഷം എനിക്കു വലിച്ചുവയ്ക്കാമോ? പിന്നെ എനിക്കും അപ്പിച്ചനെപ്പോലെ ഉമ്മിണി ക്രൂടിയേതീരൂ. അതിനു് ഒരു മുട്ടും വന്നൂടാ.

കഞ്ചു:—അതൊക്കെ ആ തന്തേടെ ഗുണമാ.

പഴ:—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാട്ടെ. (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു തുള്ളിപോലും അശ്രദ്ധകൊണ്ടു് തറയിൽ വീണുപോകാതെ സാവധാനം ഭരണി ചരിച്ചു് വീഴ്ത്തുന്നു. ഭരണി പൂണ്ണമായി കമിഴ്ത്തിയിട്ടും ഒരു തുള്ളിപോലും വീഴുന്നില്ല അത്ഭുതത്തോടെ) അല്ലാ! എടി ഏലിയാമ്മേ (ഭരണി മേശമേൽ എറിയുന്നു) ഏലിയാമ്മേ (ഏലിയാമ്മ പ്രവേശിക്കുന്നു.) ഇതിയിരുന്ന മരുന്നെവിടാടി?

ഏലി:—എന്റെകൂടെ ചോദിച്ചാ എനിക്കറിയാമോ? ചുമ്മാ ചുമ്മാ എടുത്തു് മോന്തിയാ അതിപ്പിന്നെ മരുന്നു കാണുമോ?

പഴ:—എടി, എടീ മുഖത്തു് നോക്കിക്കൊണ്ടു് തമ്പുരാനു് പൊറുക്കാത്ത (ചാടി എഴുന്നേറ്റു്) കള്ളംപറഞ്ഞാലുണ്ടല്ലോ—എടീ ഇതിലിരുന്ന മരുന്നെവിടെന്നാ ഞാൻ ചോദിക്കുന്നേ?

ഏലി:—എന്റെകൂടെ ചോദിച്ചാ എനിക്കറിയാമോ?

പഴ:—പിന്നെ നിന്റെ തന്തേടെകൂടെ പോയി ചോദിക്കട്ടോ; ഒള്ള മരുന്നു് മുഴുക്കേം എടുത്തു് കൂടിച്ചോണ്ടു് അവളുടെ ഒരു നാക്കിത്രാണം കണ്ടില്ലേ?

ഏലി:—(തികഞ്ഞരുദ്രഭാവത്തിൽ) പിന്നെ എന്നോടു് ഒരുതരം കൊണ്ടാന്തരം പറഞ്ഞാലുണ്ടല്ലോ (ഒരാട്ടം ആട്ടിയിട്ടു് വീട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്കു പോകുന്നു.)

കഞ്ചു:—(നിരുന്മേഷവദനനായി എഴുന്നേറ്റുനിന്നുകൊണ്ടു് നിരാശയോടെ) നമുക്കു് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. (ഉലാത്തി

യിട്ട്) ങ്ഹാ എപ്പോത്തിനും വിധിവേണം. വേണ്ട പൗലോ സൗകര്യംപോലെ ഇനി ഒരു ദിവസമാകാം. (ആലോചിച്ചിട്ട്) വീട്ടുകാരു് മോശമാണോ, ആ പുരുഷനു് പിന്നെ സ്വൈരമായി ജീവിക്കാൻ ഒക്കത്തില്ല.

പൗ:—ഇതിയാനിവിടെ ചുമ്മാ ഇരുന്നാട്ടെ. ങ്ഹാ ഞാൻ പോയി എട്ടത്തോണ്ടുവരാം. (അകത്തുപോയി ഭാര്യയെ അടിക്കുന്നു. അവൾ നിലവിളിക്കുന്നു. അല്പംകഴിഞ്ഞു് വേറൊരു മൺഭരണിയുമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കുഞ്ഞു:—(കള്ളലോഹൃത്തിൽ) വേണ്ട പൗലോ, ഈ അട്ടത്തകാലത്തായി ഞാനിതൊന്നും അത്ര ഉപയോഗിക്കാറില്ല. (ഇരുന്നതിനുശേഷം) ആ പാവപ്പെട്ട പെണ്ണും പിള്ളേരും വലിച്ചിട്ടടിച്ചല്ലോ. എനിക്കു വേണ്ട.

പൗ:—അതൊന്നും പറഞ്ഞാ പൗലോവിനോടു് പറഞ്ഞില്ല. (നിന്നുകൊണ്ടു് ചിരട്ടയിൽ പകർന്നു് വിനയത്തോടെ കൊടുക്കുന്നു.)

കുഞ്ഞു:—(മദ്യംനിറച്ച ചിരട്ട കൈയിൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് ഭക്തിപൂർവ്വം മൂന്നുപ്രാവശ്യം വിരൽകൊണ്ടു തൊട്ടെറിഞ്ഞിട്ടു്) പദ്മനാഭാ! (കണ്ണുമടച്ചുകൊണ്ടു് കുടിക്കുന്നു.)

പൗ:—(സ്വല്പനേരം മുഖത്തു് തുറിച്ചുനോക്കി നിന്നുകൊണ്ടു്) ഇവനെ അറിയാമോ? എന്റെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു് പരുവപ്പെടുത്തിയതാ. ഇതിയാനല്ലാതെ ദൈവംതമ്പുരാന്റെ വലിയപ്പച്ചൻ വന്നാലും ഇതിലൊരു തൊള്ളി പൗലോ കൊടുക്കണവനല്ല. നേരു പറഞ്ഞാലെക്കൊണ്ടു് ഇതു് അങ്ങിനെ കൊടുക്കാൻ ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. എടത്വാപള്ളീലെ അച്ചനു് കൊടുക്കാൻ ഒണ്ടാക്കീതാ.

കഞ്ചു:—അങ്ങിനെ പറ അവന്റെ ആ പ്രത്യേകത്വണം ഇതിലൊണ്ടു്. (ഒരു മദ്യപാനിയുടെ നേരിയ ഭാവ ഹാവങ്ങളോടെ) കൊള്ളാം പയലോ; നന്നായിരിക്കുന്നു. ദേഹത്തിന്റെ വേദന എവിടെ പോയൊ!

പയ:—അവിടംപറഞ്ഞാട്ടെ. ഇവനാരാ?

കഞ്ചു:—ആരാ?

പയ:—അച്ചൻ കുടിക്കേണ്ട സാതനമാ.

കഞ്ചു:—തന്നെ. അച്ചൻകുടിക്കേണ്ട മുതലു് തന്നെ. ശരി. ഞാനിറങ്ങട്ടെ.

പയ:—എന്നാ ഇറങ്ങിയാട്ടെ. തനിയെ പോവുമല്ലോ?

കഞ്ചു:—അതെന്താ അങ്ങിനെ ചോദിച്ചേ? തുള്ളിവിട്ടതു കൊണ്ടാണോ ആ ചോദ്യം.

പയ:—അല്ലേ. വല്ലസംശയവുംഒണ്ടേൽ പയലോ കൊണ്ടാക്കാമെന്നു് ഉദ്ദേശിച്ചു ചോദിച്ചുപോയതാണേ.

കഞ്ചു:—അതു് ശരി. ക്രട്ടോന്നുംവേണ്ട പയലോ.

പയ:—(തൊഴുതുകൊണ്ടു്) എന്നാ ഇറങ്ങിയാട്ടെ. വൈകുന്നേരം വലിയ എജമാനനെ അങ്ങോട്ടു ക്രട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നാമതി. പയലോ അവിടെ കാണും.

കഞ്ചു:—കാണണം. പയലോയെ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം എന്റെക്രടെ ചോദിച്ചിരിക്കയാ.

പയ:—(അടക്കാൻവയ്യാത്ത ആഹ്ലാദപ്രകർഷത്തോടെ) ചോദിച്ചോ?

കഞ്ചു:—ചോദിച്ചുന്നോ. ഞാനെന്തിനാ പയലോ കള്ളം പറയുന്നേ?

പഴ:—പോട്ടിക്കും. അദ്ദേഹം കുട്ടംബക്കാരനാ.

കുഞ്ഞു:—സംശയമുണ്ടോ? കുട്ടംബക്കാക്കേ കുട്ടംബക്കാരെ അറിയാണ്ടൊക്കുമോ.

പഴ:—അവിടം പറഞ്ഞാട്ടെ.

കുഞ്ഞു:—ഏതായാച്ചും ഞാൻ ഇറങ്ങുകയാണ് (സാവധാനം കുവട്ടകവും വച്ചു നടന്നതിനുശേഷം തിരിഞ്ഞുനിന്നു കൊണ്ട്) പുട്ടൊണ്ടോ പഴലോ?

പഴ:—ഒണ്ട. എടീ ഏലിയാമ്മെ ഒരു പിടികുട്ടു കത്തി ച്ചോണ്ടുവന്നേ. അവളൊറക്കമായെന്നാ തോന്നുന്നേ. (അകത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കുഞ്ഞു:—(സ്വഗതമെന്നോണം) അവൻ മോശമല്ലല്ലോ? തലയ്ക്കുകേറിക്കൊണ്ടെന്നാ തോന്നുന്നേ.

പഴ:—(പുട്ടും കത്തിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കുഞ്ഞു:—പുട്ടു കൈയിൽവാങ്ങി മിന്നിക്കൊണ്ട് മെല്ലെ നടന്നുതുടങ്ങുന്നു. (തിരിഞ്ഞുനിന്നു) പഴലോ (ഒരു ശുദ്ധമദ്യപാനിയുടെ ഭാവപ്പകച്ചയോടെ) കാലു തലയിലിരിക്കണപോലെ തോന്നണല്ലോടാ.

പഴ:—അങ്ങിനെ തോന്നും. പക്ഷേ അതത്ര ഗൗനിക്കണ്ട.

കുഞ്ഞു.—എടത്വാപള്ളീലേയ്ക്കാണ്ടാക്കണെ സാധനത്തിനു് അങ്ങനെ തോന്നുമോ പഴലോ?

പഴ:—തോന്നും. അതു് ഒരു ദൈവവിശേഷമാ.

കുഞ്ഞു:—(കുവട്ടകവും ശ്രദ്ധിച്ചുവച്ചു നടന്നുപോകുന്നു.)

പഴ:—(ഭാണ്ഡിയും മറ്റു സാധനങ്ങളും തലയിണയുടെ സമീപംവച്ചു് കിടന്നുറങ്ങുന്നു. അകത്തുനിന്നു ഒരു കോഴി ക്കുകുന്നു.)

ഏലി:—(പ്രവേശിച്ചു) ഈ വലിയവെളുപ്പാൻകാലത്തു് മൂട്ടംകാണിച്ചുപിടിച്ചോണ്ടു് പോയാലെക്കൊണ്ടു് മനുഷ്യേരുകണ്ടാ ചിരിക്കത്തില്ലേ? (ഭർത്താവിനെ സമീപിച്ചു വിളിച്ചുണർത്തുന്നു.)

പഴ:—നേരം വെളുത്തോടി? (വീണ്ടും കോഴിക്രൂവുന്നു. പഴലോ എഴുനേറ്റിരുന്നു് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.) (അണിയറയ്ക്കുത്തുനിന്നു "കള്ളന്മാരു് കപ്പപിഴുതോണ്ടു പോണേ")

പഴ:—(അന്തംവിട്ടു) കൊണ്ടുപോയോ കർത്താവേ?

ഏലി:—എന്റെ ചാമ്പലിന്റെ പണവും പോയി തമ്പുരാനെ.

(രണ്ടുപേരുംക്രൂടി നിലവിളിച്ചോണ്ടു് ഓടുന്നു)

കർട്ടൻ.

രംഗം മൂന്ന്

[ജാനകിഅമ്മയുടെ ഭവനം. ജാനകിഅമ്മ ഉമ്മറത്തിട്ടിരിക്കുന്ന ബഞ്ചിലിരുന്ന് ഒരു ഗാനവും ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു]

ജാനകി:—(കുഞ്ഞുനായർ വരുന്നതു് കണ്ടുകൊണ്ടു്) വന്നേ, വന്നേ, കുഞ്ഞുനായരെ. (വീടിനകത്തുപോയി ചെല്ല വുമായി വരുമ്പോൾ കുഞ്ഞുനായർ ഉപവിഷ്ടനായിരി ക്കണം.)

ജാനു:—(വീടിനുള്ളിൽനിന്നു് വരുമ്പോൾ ഒരു തോർത്തു കൂടി ഇട്ടിരിക്കണം. ശൃംഗാരചേഷ്ടകളോടെ) എങ്കി ലും കുഞ്ഞുനായരേ നമ്മുടെ വിധിയെല്ലാം ഒന്നു പോലെ ആയിപ്പോയല്ലോ?

കുഞ്ഞു:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) മനസ്സൊന്നാണോ, അതെല്ലാം അങ്ങനെ സംഭവിക്കു അക്കാ പിരിയേണ്ട അവ സരത്തിൽ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചു പിരിയും; ചേരേണ്ട അവസരത്തിൽ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ചേരുകയും ചെയ്യും.

ജാ:—പിന്നെ — അദ്ദേഹം വന്നോ?

കുഞ്ഞു:—അങ്ങനെ വരുമോ? കുഞ്ഞുനായർവന്നു് ഒരുക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളൊരുക്കാതെ ഇങ്ങു വന്നാൽ?.....അക്കനി തെന്തോന്നു പറയുന്നു? വീട്ടുകാരുക്രൂടി ഇങ്ങട്ടുവരാൻ നന്നാ ചാടി. കുഞ്ഞുനായരു് മുഖംനോക്കാതെ പറഞ്ഞു: ഈ സ്ഥലംമാറ്റത്തിനു് ക്രൂടെവന്നാ ഒക്കെ കില്ലെന്നു്. ഈ പറയാനുള്ള കാര്യത്തിൽ വെട്ടിമുറി ച്ചുപറയാൻ കുഞ്ഞുനായർ ആരുടെ മുഖവും നോക്കുല്ല;

നോക്കില്ലഅക്കാ! ഉടനെ ചെന്നു് റിപ്പോർട്ടുചെയ്യു. അദ്ദേഹം എന്താണു് പറഞ്ഞൂന്നറിയാമോ? കഞ്ഞു നായരു പറേണതു് അപ്പടി അനുസരിച്ചോളണം; അത്രതന്നെ. കൂടാൻ മിണ്ടിയില്ല അവരുടെ വേല യൊക്കെ കഞ്ഞുനായരോട്ടു പറയുമോ? പറയുമോന്നു ചോദിക്കയാണു്.

ജാനു:—എവിടീന്നു്? അതെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? കഞ്ഞു നായരെ മനസ്സു ശുദ്ധിയാണോ അതുപോലെവരും അനുഭവവും. കഞ്ഞുനായർക്കറിയാമല്ലോ ഞാൻ എത്ര പുരുഷന്മാരോടിടപെട്ടിട്ടുള്ളവളാണെന്നു്. പേഷ്കാരു—പേഷ്കാരുസ്വാമിമുതല്.....അറിയുമല്ലോ.

കഞ്ഞു:—പിന്നെ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? ഇതിൻറെഒക്കെ ഇടയിൽ നിന്നവൻ ഞാനല്ലേ?

ജാനു:—തന്നെല്ലോ? കഞ്ഞുനായരു് കേട്ടിട്ടുണ്ടോ ഇവളാരോ ടെങ്കിലും ഒരുവിശ്വാസവഞ്ചന കാണിച്ചിട്ടുള്ളതായി?

കഞ്ഞു:—എൻറെകൂടെ ചോദിക്കയാണോ? പദ്മനാഭൻ അതെല്ലാം അതിൻറെ സത്യംപോലെ നടത്തും അക്കാ.

ജാനു:—മുറുക്കിയാട്ടെ. (വൈറ്റിലയും പാക്കുമെടുത്തുകൊ ടുക്കുന്നു. തപ്പിത്തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു്) ചുണ്ണാമ്പു്?.....

കഞ്ഞു:—ചുണ്ണാമ്പുവേണ്ട ഞാൻ എവിടെപ്പോയാലും കറ ച്ചുകരുതിവച്ചേക്കും. അതിൻറെ കായ്ത്തിൽ മുറുക്കു നടക്കാതെ വരുന്നു. നിസ്സാരകായ്ങ്ങളിലാണു് ചിലപ്പോൾ എല്ലാം കഴഞ്ഞുപോകുന്നതു്. ഇതൊ ന്നു കേട്ടേ. വെറ്റയും, പാക്കും പൊകയിലയും ഉണ്ടു്. ചുണ്ണാമ്പില്ല; മുറുക്കാനൊക്കുമോ?

ജാനു:—ഒക്കുല്ല.

കഞ്ചു:— അതു് പാടില്ല. (മടിയിൽനിന്നും ചുണ്ണാമ്പെടുത്തു് വെറ്റിലയിൽ തേച്ചുകൊണ്ടു്) ഒരു കണക്കിൽ ഇങ്ങനൊക്കെ സംഭവിച്ചതു് നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരനുഗ്രഹമാ.

ജാന:—(പുകയിലയെടുത്തു മുറിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.)

കഞ്ചു:—(പുകയിലവാങ്ങി മണപ്പിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു്, വെറ്റ ചവച്ചുതുടങ്ങിയ വായിൽ തിരുകിക്കേറുന്നു.)

ജാന:—മണപ്പിച്ചുനോക്കാനൊന്നുമില്ല. ഇതാരു് മുറിക്കണ പൊകയിലയാണെന്നറിയാമോ?

കഞ്ചു:—(ആലോചിച്ചു് ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ) അറിയാം. മറേറ.....

ജാന:—(ശൃംഗാരച്ചിരിയോടെ) അദ്ദേഹത്തിനിതുതന്നെ വേണം. റാത്തലിനെന്തു വിലയാണെന്നറിയാമോ?

കഞ്ചു:—വില അതുതിട്ടം പോരെങ്കിലും, ചുരുക്കു് "ജാപ്പാണനാ." (ഒന്നു് തുപ്പിയിട്ടു്) പിന്നെ പോരാൻനേരത്തു് എന്തോന്നാ പറഞ്ഞുസ്വാമി?

ജാന:—(മുഖത്തു് ദുഃഖഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്) എന്തോന്നാ പറയാൻ? അതു വിചാരിക്കുമ്പം എന്റെ നെഞ്ചു പൊടിയുന്നു. മഹാബ്രാഹ്മണനാണെങ്കിലും ഇങ്ങിനെ സ്നേഹമുള്ള ഒരു പുരുഷനുണ്ടോ? ഭഗവതി സത്യമായി പറയുകയാണു്. ഇങ്ങനേം സ്നേഹമുള്ള ഒരാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല കണ്ണുനിരു വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടാണതു പറഞ്ഞതു്. ജാനകീ നീ നിരപരാധിയാണെന്നെനിക്കറിയാം. എന്തുചെയ്യാം? കല്പനയാണു്. എനിയ്ക്കു് എതിർത്തു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നീ പോയിട്ടുവാ —അതുമുഖത്തു് നോക്കിക്കൊണ്ടു് പിന്നെ ഒന്നുംപറയാൻ എനിക്കു് തോന്നിയില്ല. കല്പന

ല്ലിയോ? സ്വാധി വിചാരിച്ചാൽ വല്ലോംനടക്കുമോ! ഞാൻ പിന്നെ അല്ലേഹത്തിന്റെക്രൂടെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഇത്രേം പറഞ്ഞു: ആ സത്യസ്വരൂപനെങ്കിൽ സത്യമെന്നായാലും തെളിയും. സ്വാമി അതിനു് മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അത്രതന്നെ. ഉടനെ ഞാനിറങ്ങി.

കുഞ്ഞു:—അപ്പോ തിരുമനസ്സിലെ സംശയം ആ പതക്കം കാണാതെ പോയതു അക്കനംക്രൂടെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടെന്നതന്നെ?

ജാന:—ഏയ്! അങ്ങിനെയൊന്നും സംശയമില്ല. വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു ദിവസംകാലത്തു് പതക്കം കണ്ടില്ല "ശ്ശു"ന്നൊരുബഹളം! ചേവുകക്കാരിൽ കുറേ പേർ പറയുന്നു വലിയസ്വാധി അറിയാതെ പോയിട്ടില്ലെന്നു്. ഒട്ടുപേരു് പറഞ്ഞു ജാനകി അറിയാതെ ഇങ്ങനെ ഒരു സംഭവം അവിടെ നടക്കുല്ലെന്നു്. കുഞ്ഞുനായക്കു് അറിയാമല്ലോ അവിടെ പലതരത്തിലുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ വരികയും പോകുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ഥലമാണെന്നു്? ഇതിലാക്കു പറയാനൊക്കും കുഞ്ഞുനായരേ ആരു് എടുത്തുന്നു? ഓരോരുത്തരും അവരവക്കു തോന്നിയതുപോലെ കഥ പറഞ്ഞുപരത്തി. എടുത്തവരങ്ങു് കൊണ്ടുംപോയി.

കുഞ്ഞു:—അതാശരി. ഓരോരുത്തന്മാരുടെ ഇളക്കങ്ങളു് കേട്ടാ അപ്പകൊട്ടക്കാൻ തോന്നും കുറിക്കു്.

ജാന:— അതു കേട്ടനിമിഷം മുതലു് എനിക്കു കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയണമെന്നോ, തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കണമെന്നോ തോന്നിയില്ല. അപ്പോ ഞാൻ തീച്ചൊപ്പെട്ടത്തി ഈ ചേവുകം നമുക്കു വേണ്ടെന്നു്. നമ്മളു് വേലചെയ്തു ജീവിക്കുന്ന വരാണു്. എവിടെപ്പോയി

ജീവിച്ചുക്കൂടാ. വലിയ സർപ്രൈസിയെ കണ്ടു കാര്യം പറഞ്ഞു. ആ നിമിഷത്തിൽ ഇറങ്ങി: ഛേ.....ഛേ നമുക്കിവിടെ അകമല്ല. പക്ഷേ, പോരാൻനേരത്തു സ്വാമിടെ മുഖം ഞാനൊന്നുകണ്ടു, എന്റെ മനസ്സ് പൊട്ടിപ്പോയി കഞ്ചുനായരെ. ഞാൻ ഇത്രയൊള്ളായിരുന്ന സ്വാമി എന്നെ വിളിച്ചോണ്ടുപോകുമ്പം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണ് നിറഞ്ഞുപോയി. എന്നാ സ്വാമി പറഞ്ഞു കുറച്ച ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞു കല്ലും, മെല്ലും തിരിഞ്ഞിട്ട് പോയാമതിയെന്ന്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് എന്നോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ട്. എന്റെ അഭിമാനം സമ്മതിക്കുമോ? കഞ്ചുനായരു തന്നെ ഒന്നു പറഞ്ഞാട്ടെ?

കഞ്ചു:—(സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ തലയാട്ടുന്നു.)

ജാന:—അവിടിന്ന് ഇറങ്ങിയ ഞാൻ നുരെ മിത്രാനന്ദപുരം നടയിൽ ചെന്നൊന്നു തൊഴുതു. അവിടന്ന് വടക്കെ നടയിൽക്കൂടി കയറി ശ്രീപത്മനാഭനേം ഒന്നു തൊഴുതു. അത്രതന്നെ. പിന്നെ ജാനകി തിരിഞ്ഞുനിന്നതു് ചാക്കേക്കടവിലു്. ആണായാലും, പെണ്ണായാലും അഭിമാനം വേണം കഞ്ചുനായരെ.

കഞ്ചു:—വേണം. ഏതായാലും ഉടനെ അവിടീന്നിറങ്ങി തിരിച്ചതു് നന്നായി (കോയിക്കൽ കഞ്ചു പണിക്കരെ ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ട്) കാര്യമെല്ലാം അറിയാം നമ്മുടെ രാജമാനന്ന് സ്ഥലംമാറ്റത്തിന്റെ ഉത്തരവുവന്ന അന്ന് എന്നോടു ചോദിച്ചു: ജാനകി ഇവിടെ ഉണ്ടോ, പോയോയെന്ന്. ഞാൻ പറഞ്ഞു പോയെന്ന്.

ജാന:—തന്നെ കഞ്ചുനായരേ. അദ്ദേഹത്തിനു് ആ മോഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എന്നെ വല്ല സംശയവും ഉണ്ടോ?.....

കഞ്ഞു:—ഛേ.....ഛേ ദൈവദോഷം പറഞ്ഞൂടല്ലോ! ഈ കാര്യം അറിഞ്ഞതിൻറന്നു് അദ്ദേഹം എഴീച്ചിട്ടില്ല. തീർത്തുപറഞ്ഞു അവളായിരിക്കുകയില്ല ഇതു ചെയ്തതെന്നു്. എന്നെത്തന്നെ ഒരു ന്യായാധിപൻറാശ്യം വിളിച്ചു് ഇതേപ്പറ്റി ചോദിച്ചു. ഞാനെന്തോ പറയാൻ? പക്ഷേ ഈ മനസ്സു കളങ്കമുള്ളതല്ലെന്നു് അവിടെ നല്ലപോലെ അറിയാം.

ജാനു:—യജമാനനു് അറിയാം. കഴിഞ്ഞതവണ പെങ്ങ്രന്നോരു പ്രസവത്തിനു് പോയിരുന്നപ്പം മൂന്നുമാസം ഞാനവിടെ പോയിനിന്നതു്. അന്നു പറഞ്ഞു "ജാനകീ ഈ ലോകത്തു് ഒരു പരമഭാഗ്യവാനുണ്ടെങ്കിൽ അവനായിരിക്കും നിൻറെ ഭർത്താവെന്നു്. കച്ചേരിയിൽ പോകാൻസമയത്തു് താക്കോൽ ഈ കൈയിലായിരുന്നു തന്നിട്ടു് പോകുന്നതു്. വല്ല അവിശ്വാസവുമുണ്ടെങ്കി അങ്ങിനെ ചെയ്യുമോ? കഞ്ഞുനായക്കു മറിയാമല്ലോ ആളാരാണെന്നു്?

കഞ്ഞു:—പിന്നെ എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ? കട്ടകട്ടിയല്ലേ—കട്ടകട്ടി!

ജാനു:—അറിയാവുന്നതുകൊണ്ടാ ഞാനിതെല്ലാം തുറന്നുപറയുന്നേ. പിന്നെ കഞ്ഞുനായരു വന്നിട്ടു നേരം കുറേ ആയല്ലോ. ദാഹോ മറേറാ ഒണ്ടോ, കുറച്ചു് സംഭാരം കൊണ്ടുവരട്ടെ?

കഞ്ഞു:—വേണ്ട. എനിക്കു ഉടനെ പോണം. പുതിയതായി എട്ടുത്തിരിക്കുന്ന വീടൊന്നും ശരിപ്പെട്ടുത്തിയില്ല. ഇനി ചെന്നിട്ടുവേണം അതൊക്കെ സൗകര്യപ്പെട്ടുത്താൻ. നാളെ ഞാൻ വരാം. സൗകര്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ (ആലോചിച്ചിട്ടു്) അല്ലെങ്കിലും വേണ്ട. ഞാൻ തീച്ചയായും വരാം

ജാന:—വരണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെക്കൂടെ പറയണം ഞാനിവിടെ ഉണ്ടെന്ന്.

കഞ്ചു:—അതെന്തോന്ന് വത്തമാനമാണക്കാ? അങ്ങിനെ വല്ല വികല്പവും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കഞ്ചുനായരിവിടെ വരുമായിരുന്നോ? ഞാനിവിടെ ഉള്ളടത്തോളം കാലം ദിവസി ഒരു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും വന്ന മുഖം കണ്ടിട്ടേ പോക്കു. അതുതന്നേയും ഒരു ഭാഗ്യമല്ലേ അക്കാ (തലയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട്)
മുടി ഒന്നരണ്ടൊക്കെനരച്ചു (സമീപിച്ചു മുടി തൊട്ടു കാണിക്കാൻശ്രമിച്ചുകൊണ്ട്) കാണണെല്ലോ?

ജാന:—(ഒഴിഞ്ഞുമാറിക്കൊണ്ട്)പ്രായമായില്ലേ കഞ്ചുനായരെ? ചെറുപ്പത്തിലേ വെപ്പെണ്ണ തേച്ചുതേച്ചു മുടിയൊക്കെ നാനാവിധമായി.

കഞ്ചു:—ഈ മുടി അങ്ങനെ നരയ്ക്കേണ്ടതല്ലല്ലോ?

ജാന:—(മുടി അഴിച്ചു മുൻവശത്തേയ്ക്ക് വാരിയിട്ട്, ഒരു നരകണ്ടുപിടിച്ചു കൈയിലെടുത്തുപൊക്കി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട്) ഉള്ളതുതന്നല്ലോ കഞ്ചുനായരു് പറഞ്ഞതു്.

കഞ്ചു:—പക്ഷേ നരച്ചതാവില്ല. വെളുത്തുപോയതോമറോ ആയിരിക്കും.

ജാന:—അങ്ങിനെമറോ ആയിരിയ്ക്കാം. അല്ലാതെ എന്റെ മുടി നരയ്ക്കേണ്ടകാര്യം?

കഞ്ചു:—ഇപ്പോം ഒരുതരം സുഖക്കേടുണ്ട്. ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽ മുടി വെളുത്തുപോകുക. അതു നരയല്ല. ഒന്നു നോക്കണം. (തലയിൽ അടക്കിക്കെട്ടിയിരുന്ന കെട്ടഴിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. സമ്പൂർണ്ണമായി

നരച്ചിരിക്കുന്ന മുടി കാണുന്നു) എനിക്കെത്ര വയസ്സായെന്ന് അക്കനറിയാമെല്ലോ?

ജാനു:—(അത്ഭുതസ്തബ്ധയായി നോക്കിക്കൊണ്ട്) അല്ലാ ഇതൊരതിശയംതന്നല്ലോ! ദൈവമേ! കുഞ്ഞുനായക്ക് എത്രവയസ്സായി?

കുഞ്ഞു:—കഴിഞ്ഞ എഴുപത്തി എട്ടിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിനാ 30 തികഞ്ഞത്. അതുകഴിഞ്ഞിട്ടു വർഷം കുറച്ചല്ലേ ആയുള്ളൂ!

ജാനു:—അത്രേയുള്ളോ. എങ്കിലും ഇതു കുറെ അന്യായമായിപ്പോയി. (സമീപത്തുചെന്ന കുഞ്ഞുനായരുടെ മുടിയിൽതലോടിക്കൊണ്ട്) ആകപ്പാടെ പോയല്ലോ? ഇതിലിനി ഒന്നും ചെയ്യാനും പറവുല്ലല്ലോ?

കുഞ്ഞു:—ഇതിലൊന്നും ചെയ്യാൻ പറവുല്ലാ. പക്ഷേ ഇവനു് എന്നോടു ഒന്നും ചെയ്യാൻ പറവുല്ല. (അഴിച്ചതലക്കെട്ടു് വീണ്ടും ഭംഗിയായി കെട്ടി നിവർന്നിരുന്നുകൊണ്ട്) എങ്ങിനിരിക്കുന്നു? ആരെങ്കിലും പറയുമോ മുടി നരച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു്?

ജാനു:—കഷ്ടകാലത്തിനു് വല്ലേടത്തുംവച്ചു് ഇതൊന്നു് അഴിക്കേണ്ടിവരികയാണെങ്കിലോ?

കുഞ്ഞു:— ഈ തലക്കെട്ടോ! മഹാരാജാവു് എഴുന്നെള്ളിവന്നാൽ ഈ തലക്കെട്ടു് കുഞ്ഞുനായരു് എടുക്കത്തില്ല.

ജാനു:—തഹശീൽദാർ യജമാനന്റെ മുമ്പിലും?

കുഞ്ഞു:—അവിടെ ചിലപ്പോഴം എടുത്തുന്നവരും. അതു വേറൊന്നുകൊണ്ടുമല്ല. ഞങ്ങടം തമ്മിലുള്ള ഇരിപ്പു്

വശം അങ്ങിനെയാ. പക്ഷേ വേറെ ആരുടെമുമ്പിലും ഈ തലക്കെട്ട് എടുക്കുല്ല. എടുക്കുല്ലഅക്ക. അക്കനാണെ എടുക്കുല്ലെ.

ജാന:—ആണ ഇടുന്നതെന്തിനു്. എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടെ. ഏതിനും—ഞാൻ പോയി ഊണുകാലമാക്കട്ടെ. ഊണെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് സാവധാനം പോകാം.

കുഞ്ഞു:—(എഴുന്നേറ്റു) ഇന്നുവേണ്ട. ഞാൻ വരുമല്ലൊ. അന്നു നമുക്കു് ഊണും കഴിഞ്ഞു്.....വല്ലതും മണപ്പിക്കാനൊണ്ടെങ്കി അതുമൊക്കെ ഒന്നു് കരുതിവച്ചോളണം. എല്ലാം അറിയാമല്ലൊ.

ജാന:—അങ്ങിനെതന്നെ. സൗകര്യമുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനെക്കൂടെ കൊണ്ടുവരണം. പറഞ്ഞാമതി. വരും.

കുഞ്ഞു:—കൊണ്ടുവരാം. പക്ഷേ ഞാൻ ഒന്നുരണ്ടുദിവസം വന്നുകഴിയട്ടേ.

ജാന:—അതിലൊന്നുമില്ല. കുഞ്ഞുനായക്കു് ആരിവിടെ വന്നാലും വരാമല്ലൊ.

കുഞ്ഞു:—വരാം, എങ്കിലും? ഏതിനും (ആലോചിച്ചിട്ടു്) നാളെ— അതെ. വെള്ളിയാഴ്ച ഞാൻ വരും. അദ്ദേഹം അതിന്റെ അടുത്തദിവസം. അങ്ങിനെ വെള്ളിയും ശനിയും മാറിമാറി രണ്ടുപേരും വരാം. പിന്നെ അവിവാഹിതരാണു് ഞങ്ങളും രണ്ടുപേരും.

ജാന:—അല്ല കുഞ്ഞുനായരു് അവിവാഹിതനെന്നു് പറഞ്ഞാമനസ്സിലാക്കാം. അദ്ദേഹത്തിനു് കൊച്ചുങ്ങളും നാലായില്ലേ?

കുഞ്ഞു:—അതു് ശരി. പക്ഷേ ഇവിടത്തെ മുറുപാടിൽ അത്ര ഹവും എന്നെപ്പോലാ.

ജാനു:—എന്നു്.

കുഞ്ഞു:—അപ്പോ ഞാനിറങ്ങുകയാണു്. (പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം നാല്

[മജിസ്ട്രേട്ടകച്ചേരി. കൊച്ചുണ്ണി മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ വേഷം കെട്ടി ഉപവിഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. വക്കീലന്മാർ ഓരോരുത്തരായി പ്രവേശിക്കുകയും പുതിയ മജിസ്ട്രേട്ടിനു് അഭിവാദനങ്ങൾ അർപ്പിച്ചതിനു ശേഷം യഥാസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിൻവശത്തുള്ള ഭിത്തിയിൽ തറച്ചിരിക്കുന്ന ക്ലാക്കിൽ മണി പതിനൊന്നു് അടിക്കുന്നു. കോടതിശിപായി പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് കേസ് നമ്പർ മുറപ്രകാരം ഒന്നൊന്നായി പ്രതികളെ വിളിക്കുന്നു.]

ശിപാ:—ക്രിമിനൽ 25-ൽ 75 ഒന്നാംപ്രതി വാരിപീട്ടു് വടക്കേടത്തു് കൊച്ചുപിള്ള എന്നു അറിയപ്പെടുന്ന കൊച്ചുപിള്ള (ഓരോവിളിയും മൂന്നു പ്രാവശ്യം ക്രമാനുസരണം ശബ്ദമുയർത്തി വിളിക്കണം.)

[കൊച്ചുപിള്ള കോടതിയിൽ പ്രവേശിച്ചു പ്രതികൾ നില്ക്കേണ്ടിടത്തു കേറി താണുതൊഴുതു കൈകെട്ടി നിലകൊള്ളുന്നു]

ശിപാ:—മേല്പടികേസിൽ രണ്ടാംപ്രതി കോപ്പാപറമ്പിൽ മമ്മതു്. [മമ്മതു് പ്രവേശിച്ചു പ്രതിക്കൂട്ടിൽ കേറി നില്ക്കുന്നു]

ശിപാ:—ടി കേസിൽ മൂന്നാംപ്രതി വലിയകളങ്ങര കുഞ്ഞു മരയ്ക്കാരു്. [മൂന്നാംപ്രതിയും പ്രവേശിച്ചു കൂട്ടിൽ കേറി നില്ക്കുന്നു]

ശിപാ:—ടി കേസിൽ നാലാംപ്രതി കട്ടവാച്ചേരി വാവാ.
[വാവാ ഹാജരാകുന്നില്ല.]

ശിപാ:—ടി കേസിൽ അഞ്ചാംപ്രതി കായംകുളംകൊ
ച്ചുണ്ണി.
[ഹാജരാകുന്നില്ല.]

മജി:—(മേശപ്പുറത്തു് ഉറക്കെ തട്ടി ആംഗ്യംകൊണ്ടു് ശിപായിയെ വിളിച്ചിട്ടു്) കൊച്ചുണ്ണിയെണ്ടാവിടെ.

[വിസ്താരഗുമസ്തൻ എഴുന്നേറ്റു ചാർജ്ജുഷീറ്റു വായിക്കുന്നു.]

ചാർജ്ജുഷീറ്റു:—ക്രിമിനൽ 25-ൽ75. ഒന്നാംപ്രതി വാരിവീട്ടുവടക്കേടത്തു് കൊച്ചുപിള്ളഎന്നു് അറി യപ്പെടുന്ന കൊച്ചുപിള്ളയും, രണ്ടാംപ്രതി കോപ്പാ പറമ്പിൽ മമ്മതും, മൂന്നാംപ്രതി വലിയകളരി കുഞ്ഞുമരയ്ക്കാരും ഈ കോടതിയിൽ ഇന്നു ഹാജ രായിട്ടില്ലാത്ത കട്ടവാച്ചേരി വാവാ, കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി എന്നീ നാലും അഞ്ചും പ്രതികളുംകൂടി സംഘം ചേർന്നും ഒറ്റയ്ക്കാറ്റയ്ക്കായും സ്വമേധ യായും ആറംമാറാട്ടത്തോട്ടുകൂടിയും അന്യായമായ രീതിയിൽ ധനം സമ്പാദിക്കണമെന്ന മോശവി ചാരത്തോട്ടുകൂടിയും കൊല്ലവർഷം 1003 കർക്കടകം 15-നും 1004 ചിങ്ങം 27-നും മദ്ധ്യേയുള്ള കാല യളവിൽ കീരിക്കാട്ടു കൊറ്റുകളരി എന്ന സ്ഥല ത്തു് വലിയകോയിക്കൽവീട്ടിൽ രാത്രിയിൽ ബല മായി പ്രവേശിച്ചു പാത്രങ്ങൾ, പണ്ടങ്ങൾ, സ്വ ർണ്ണാഭരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സുമാർ 900 പണം വിലപിടിപ്പുള്ള സാധനങ്ങളും, കവർച്ചചെയ്കയും ടി വീട്ടിൽനിന്നും ഉദ്ദേശം 40 പണം വിലപിടി

പ്പുള്ള രണ്ടു നാല്ക്കാലികളേയും കൊള്ളചെയ്യുകയും ക്രൂരമായി തങ്ങളുടെ ജീവധനാദികം രക്ഷിക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ട വീട്ടുകാരെ മാരകങ്ങളായ ആയുധങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് അപായകരമായും, കഠിനമായും ദേഹോപദ്രവമേല്പിക്കുകയും മറവും, മറവും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാൽ, സംഘംചേരുക, കൊള്ള, കവർച്ച, കഠിനദേഹോപദ്രവം എന്നീ കുറ്റങ്ങളും ചെയ്തിരിക്കുന്നതായി ഈ കോടതിമുമ്പാകെ തിയ്യപ്പെട്ടത്തിയിരിയ്ക്കുന്നതും അതിനാൽ അതിന്മേൽ നിങ്ങളെ വിസ്തരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

മജി:—ഈ കുറ്റപത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും നിങ്ങളും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടോ?

1-ാംപ്രതി:—(താണുതൊഴുതുകൊണ്ട്) ഇല്ലേ; അടിയങ്ങളും പാവങ്ങളാണേ.

മജി:—ഇതുസംബന്ധിച്ചു നിങ്ങൾക്കു കോടതിമുമ്പാകെ വല്ലതും ബോധിപ്പിക്കാനുണ്ടോ?

2-ാംപ്രതി:—പൊന്നെജമാനനെ ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതൊന്നും അടിയങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളല്ല.

പ്രാസിക്യൂട്ടിംഗ് ഇൻസ്പെ:—നിങ്ങൾക്കു കൊച്ചുണ്ണിയുടെ സംഘവുമായി വല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടോ?

1-ാംപ്രതി:—ഇല്ലേ.

ഇൻസ്പെ:—അവൻ ഒരു് അക്രമിയും, കൊള്ളക്കാരനും ആണെന്നുള്ള വിവരം നിങ്ങൾക്കാക്കെങ്കിലും അറിയാമോ?

1-ാംപ്രതി:—അടിയങ്ങൾക്കു് അറിഞ്ഞൂടെ.

ഇൻസ്പെ:—നിങ്ങൾക്കാക്കെങ്കിലും ഈ പ്രദേശത്തുവച്ച് അവനിൽനിന്നു വല്ല ഉപദ്രവം ഏൽക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടോ?

2-ാംപ്രതി—ഇല്ലേ.

ഇൻസ്പെ:—കോടതിയാണു്, സത്യം ബോധിപ്പിക്കണം. കോടതിമുമ്പാകെ കളവുപറയുന്നതിന്റെ ശിക്ഷ നിങ്ങൾഅനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. കൊച്ചുണ്ണി ഈ നാട്ടിലെ പാവങ്ങളിൽ ആരേയും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടില്ലേ?

1-ാംപ്രതി:—അടിയങ്ങൾക്കൊന്നുമറിഞ്ഞൂകൂടെ. അടിയങ്ങൾക്കു കൊച്ചുണ്ണിയിൽനിന്നും ഒരു ഉപദ്രവവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലേ.

മജി:—കോടതിമുമ്പാകെനിന്നു പരസ്യമായി കള്ളം പറഞ്ഞതിന്റെ ശിക്ഷ നിങ്ങൾ അനുഭവിക്കാൻ പോകുകയാണു് (ഇൻസ്പെക്ടരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്) ഇവർ പറഞ്ഞതു് മുഴുക്കെ കള്ളമാണെന്നു കോടതി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇൻ:— ഉത്തരവു്.

മജി:—(മുൻവശത്തിരിക്കുന്ന തുവൽപേനയെടുത്തു് ഒരു കടലാസിൽ എന്തൊക്കെയോ കുത്തി കുറിച്ചിട്ടു് ഞെളിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ടു്) കോടതിയിൽ വായിച്ച കുറവപത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കായ്കുറ്റം ശരിയാണെന്നു് കോടതിയ്ക്കു് ഉത്തമബോധ്യം വന്നിരിക്കുന്നതിനാലും പ്രതികൾ കോടതിമുമ്പാകെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കായ്കുറ്റം വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നു് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ കേസിൽ പ്രതികളായിട്ടുള്ള ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നും നാലും പ്രതികളെ കോടതി ഇതിനാൽ യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവുംകൂടാതെ വെറുതേ

വിട്ടുകൊണ്ട്‌ വിധി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. [അഭിഭാഷകരുടെയും, ഇൻസ്പെക്ടരുടേയും മുഖത്തു് അമ്പരപ്പും ജാള്യതയും പരക്കുന്നു. പ്രതികൾ സന്തോഷവാന്മാരായി താണുതൊഴുതുകൊണ്ട്‌ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു.]

മജി:—(ന്യായപീഠത്തിൽനിന്നും എണീറ്റു നടന്നുപോകുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും യഥാർത്ഥമജിസ്ട്രേട്ട കടന്നുവരുന്നു ഭൃത്യൻ പിടിച്ചുനിറുത്തിക്കൊണ്ട്‌) മണിയെത്രയായെന്നു കണ്ടോ? സ്വല്പം താമസിച്ചുപോയി. സർക്കാർകാര്യവാങ്ങി തിന്നാ ദഹിക്കണം. ശരി. ഞമ്മളു് ആദ്യമായി പരിശയപ്പെടുകയാണു്; അല്ലേ? ഞമക്കെല്ലാം ഈനാട്ടിലാണു് ജീവിക്കേണ്ടി ബന്നിരിക്കണതു്. (തൊപ്പിയെടുത്തു മാറുന്നു. ലാംഗ്‌കോട്ടു് ഊരി എറിയുന്നു.)ശരീനമായിരിക്കണം.

ഇൻസ്പെ:—(അമ്പരപ്പോടുകൂടി) കൊച്ചുണ്ണീ!

കൊച്ചു:—ങേ ഹാ! ഞമ്മതന്നെ. പിന്നെ കണ്ടോളാം. സലാം. ബരട്ടെ. (കൊച്ചുണ്ണി പോകുന്നു)

[സർവ്വരും സ്തംഭിച്ചു പോകുന്നു.]

കർട്ടൻ.

രംഗം അഞ്ചു്

[സ്ഥലം വവ്വാക്കാവു്. കൊച്ചുണ്ണിയുടെ അനുയായികളായ കോപ്പാപറമ്പിൽ മമ്മദ്, കട്ടവാച്ചേരി വാവാ, കോട്ടാപുറത്തു് വാപ്പുകുഞ്ഞു്, ചാക്കോലത്തു നൂറാമ്മദ്, വടക്കേടത്തുകൊച്ചുപിള്ള, കളങ്ങരകുഞ്ഞു് എന്നിവർ ഒരു തീക്കുണ്ഡത്തിനു ചുറ്റുംനിന്നു് ആഹ്ലാദസമേതം നൃത്തംവച്ചു പാടുന്നു. (നൃത്തം ഏറിയാൽ 4 മിനിട്ടിൽ കൂടുതൽ ആവരുതു്.) അങ്ങകലെനിന്നും ക്ഷേത്രദർശനം കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങിവരുന്ന ജാനകിഅമ്മ വാവായുടെ കണ്ണിൽ പെടുന്നു. വാവാ നൃത്തം നിത്തിച്ചിട്ടു് അവരെത്തന്നെ കുറച്ചുനേരം തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. കൂട്ടുകാരും ദൃഷ്ടികർമം അങ്ങോട്ടു തിരിക്കുന്നു. വാവായ്ക്കു് അതു തീരെ പിടിക്കുന്നില്ല. പരുക്കൻ ആജ്ഞാസ്വരത്തിൽ]

വാവാ:—ആരെയാടാ നിങ്ങ നോക്കണതു്. (എല്ലാവരും ഞെട്ടി ദൃഷ്ടികർമം പിൻവലിച്ചു ഉൾഭീതിയോടെ നിലകൊള്ളുന്നു.) ഊം! പൊക്കോളിൻ. ഒറ്റ എണ്ണത്തിനു് ഇബിടെ കാണരുതു്. വലിയപള്ളീലെ മൂന്നാംവാങ്കിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പം എല്ലാബരും ഇബിടെ കാണണം. ബലിയകാക്കാ അപ്പ ഇബിടെ വരും. മനസ്സിലായോ? ഊം! പൊയ്ക്കോളിൻ. (എല്ലാവരും പോകുന്നു. വാവാ വഴിവക്കത്തുള്ള ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ ചാരിനിൽക്കുന്നു. ജാനകിഅമ്മ ഭയന്നുഭയന്നു് നടന്നുവരുന്നു. വാവാ ഒരു മാർജ്ജാരസ്വരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു. അവരുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന താലം താഴെവീഴുകയും "ഭഗവതീ" എന്നു ഭയനിയമായി വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാവാ അവരുടെ മുമ്പിൽ

ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിയോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ജാനകി അമ്മ ഭയന്നു മലച്ചുനിൽക്കുന്നു.) ഭയപ്പെടേണ്ടാ. ഞമ്മളും ഒരു മനുശ്യൻതന്നെ. (നിലത്തു് ചിതറിക്കിടക്കുന്ന നിവേദ്യസാധനങ്ങളും കണ്ടുകൊണ്ടു്) നിങ്ങടെ ദൈവങ്ങളു് ബലിയ ശാപ്പാട്ടരാമന്മാരാണെന്നു് തോന്നണല്ലാ. (താഴെ കിടക്കുന്ന സാധനങ്ങളും ഒന്നൊന്നായി പറക്കിഎടുത്തുതിന്നുകൊണ്ടും തുപ്പിക്കൊണ്ടും) മനുശ്യനു് തിന്നാനുള്ള ഈ നല്ല ശാധനങ്ങളു് ബുദ്ധിയുള്ളവരു ദൈവത്തിനു കൊണ്ടുകൊടുക്കുമോ? ഊം! എന്താണൊന്നുംമിണ്ടാത്തു്. ഇതെല്ലാം ദൈവം തിന്നതിന്റെ ബാക്കിയാ അതോ വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോരണതാ?

ജാന:—(ഒഴിഞ്ഞുമാറി പോകാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വാവാ മാർഗ്ഗതടസ്സം ചെയ്യുന്നു)

വാവാ:—നിങ്ങ എങ്ങടെ പോവ്വാണു്? അങ്ങടെ നിക്കീൻ. ഞമ്മക്കു് കുറച്ചു ബർത്താനം പറയാനുണ്ടു്.

ജാന:—(ഭയന്നു വിറച്ചുകൊണ്ടു്) നിങ്ങളെന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുതു്. ഞാനൊരു സാധുസ്ത്രീയാണു്. (കഴുത്തിൽ കിടക്കുന്നമാല ഊരി നീട്ടിക്കൊണ്ടു്) നിങ്ങൾക്കു എന്താണോ ആവശ്യം അതു ഞാൻ തരാം. ഭയവായി എന്നെ വിട്ടയക്കു.

വാവാ:— മാലവാങ്ങിക്കൊണ്ടു്) മനസ്സിലായിട്ടു നിങ്ങ തരണമൊതലു ഞമ്മ ബേണ്ടെന്നു ബക്കത്തില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടിട്ടു ബെറുതെ വിട്ടാൽ പടച്ചോൻ പൊറുക്കല്ല. ബാവ അങ്ങിനെ പടച്ചോനു് പൊറുക്കാൻ ബയ്യാത്ത ബേല ചെയ്യൂല്ല. (ജാനകിഅമ്മയുടെ രൂപലാവണ്യത്തിൽ മതിമറന്നു) പടച്ചോനെ അരപ്പായീ പൈങ്കിളി!

ജാന:—(ഭയന്നുപരവശയായി ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുന്നു.)

[അങ്ങകലെനിന്നും കനത്ത ഒരു സ്വരം പുറപ്പെടുന്നു]

"ബാവാ!"

[നാടകീയമായി രണ്ടുപേരും സ്തബ്ധരായി നിലകൊള്ളുന്നു. കൊച്ചുണ്ണി അത്യന്തം ശ്രുക്ഷമായ മുഖഭാവത്തോടെ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കൊച്ചു:—എടാ ഹമുക്കെ. നിൻറെടെ എത്രാവട്ടം ഞമ്മ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാടാ പാവപ്പെട്ട പെണ്ണുങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കരുതെന്ന്. നിനിക്കില്ലെടാ ഉമ്മയും പെങ്ങന്മാരും? മനുശ്യൻ ശെയ്ത്താനാവരുതെടാ. കൊട്ടക്കടാ മാല–ഛീ കൊടുക്ക്. കടന്നോ ഹമുക്കെ, മേലാൽ ഞമ്മ ഇങ്ങിനെ ഒരു കായ്യും അറിഞ്ഞാൽ നിൻറെ തടി കായംകുളംകായലിലെ പെരുംകയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചോ; ഉഹും! കടന്നോ (ജാനകിഅമ്മയുടെ മുഖത്തേക്കു അപരാധബോധത്തോടെ നോക്കി നിന്നിട്ട്) പെങ്ങളെ, ഒരിക്കലത്തേയ്ക്കു പടച്ചോനെ വിചാരിച്ചു മാപ്പുതരീം. ആ കള്ളഇബിലീസ്സു ചെയ്ത തെറിനു് അവനെ ഞമ്മ ശിക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ശരി. നിങ്ങ പോയീൻ. ഞമ്മക്രുടെ ബരാം. അല്ലെങ്കി വേറെ ആളെ അയക്കാം. സമയം പെരുത്തായിപ്പോയി.

ജാന:—മുതലാളിക്രുടെ വരണമെന്നില്ല. ആരെയെങ്കിലും എൻറെക്രുടെ അയയ്ക്കാമെങ്കിൽ അത്രുമതി. എനിക്കു ഇനിയും ഒരുമൈൽ നടക്കേണ്ടതായുണ്ട്.

കൊച്ചു:—അപ്പൊ നിങ്ങടെ ബീട്ട്?

ജാന:—വവ്വാക്കാവിൽ.

കൊച്ചു:—വവ്വാക്കലെവിടെ?

ജാന:—കവലയ്ക്കുതൊട്ടടുത്തുള്ള അത്താണിക്കു് തെക്കായിട്ടു്.

കൊച്ചു:—(ആലോചിച്ചു്) പടികിട്ടുന്നില്ലല്ലപ്പാ; ശരി. ബേറെ ആളെ ക്കൂട്ടി അയക്കാം. (തിരിഞ്ഞു പുറകും നോക്കിയിട്ടു്) ആരെയും ഇബ്ബിടെ കാണുന്നില്ലല്ലോ? (ഒന്നുകൂടി പുറകിലേക്കു നോക്കിയിട്ടു കൈകൊണ്ടു് പീട്ടി അടിക്കുന്നു.) ആരടാതു്? കൊച്ചുപിള്ളയൊ (കൊച്ചുപിള്ള പ്രവേശിക്കുന്നു.) നിങ്ങ ഇബ്ബടുടെ ക്കൂടെ പോയി ബീട്ടിക്കൊണ്ടാക്കിട്ടുബരണം. ശമാദാനമായി പോയീം.

[ജാനകി സംശയഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നു.]

കൊച്ചു:—ശംശയിക്കേണ്ട. പോയിം.

ജാന:—(കൊച്ചുപിള്ളയെ നോക്കിയിട്ടു്) ഈയാഠംമതിയോ? വഴിയിൽ കൊച്ചുണ്ണിയും ക്രൂട്ടുകാരും ആളുകളെ ഉപദ്രവിക്കാൻ ഉണ്ടാകുമെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെട്ടുപോയാൽ ഈ മനുഷ്യനെക്കൊണ്ടു് എന്തു ചെയ്യാൻ സാധിക്കും? മുതലാളിക്രൂടെ അതുവരെ ഒന്നു വരാമെങ്കിൽ.....

കൊച്ചു:—കൊച്ചുണ്ണിയും ക്രൂട്ടുകാരും ആളുകളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നെന്നാ കേട്ടിരിക്കുന്നേ?

ജാന:—ആ പേരു കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ എനിക്കു പേടിയാകുന്നു-മുതലാളി. അയാളെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ മുതൽ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ദുഷ്ടനാ കൊള്ളക്കാരനാണയാൾ! പാവപ്പെട്ടപെണ്ണുങ്ങളെ കിട്ടിയാൽ കൈയിലുള്ളതു് പിടി

ച്ചുപറിച്ചിട്ട് കൊന്നകായലിലിട്ടുകളയും മൊതലാളീ. ഓ എന്റെറ കഴുത്തിലിതൊക്കെ കിടക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

കൊച്ചു:—(ആലോചിച്ചിട്ട്) അവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യില്ലപെങ്ങളെ. അവനത്ര ദുഷ്ടനല്ലെന്നു ക്രട്ടിക്കൊള്ളിൻ. കൊച്ചുണ്ണിക്കും കെട്ടിയോളും ക്രടെപ്പിറപ്പുമുണ്ട് അവൻ ചിലപ്പോ കൊള്ളചെയ്യെന്നുബരും കൊന്നെന്നും ബരും പക്ഷേ അവൻ കൊള്ളചെയ്യുന്നതു് വിശപ്പിനു് നാഴി നെല്ലു് ചോദിച്ചാ തരാതെ പണമുണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കണ ശെയിത്താന്മാരെയാണു് കൊല്ലുന്നതു്, പടച്ചോനു പൊറുക്കാത്ത ബേലചെയ്യുന്ന ദുഷ്ടന്മാരെയാണു്. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള പാവപ്പെട്ട പെണ്ണുങ്ങളെ അവനൊന്നും ശെയ്യില്ലെന്നാണു് ഞമ്മ കേട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ജാന:—ഞാൻ അങ്ങിനെയല്ല കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. ആരാ മുതലാളി ആ കള്ളൻ?

കൊച്ചു:—കൊച്ചുണ്ണി ഞമ്മതന്നെയാണു്.

ജാന:—(സംശയഭാവത്തിൽ)മുതലാളീ! എനിക്കിതു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

കൊച്ചു:—വിശ്വസിച്ചോളിൻ. കൊച്ചുണ്ണി മനുശരുടെ മുഖത്തു് നോക്കി കള്ളം പറയുല്ല. പറയുല്ല പെങ്ങളെ. കൊച്ചുണ്ണി ഞമ്മതന്നെയാണു്. കൊച്ചുണ്ണി ഒരു നല്ല മനുശ്യനല്ലെന്നതു പട്ടാംഗംതന്നെ. കൊച്ചുണ്ണി ചിലപ്പോ തെറ്റുചെയ്യണവനാണെന്നും ക്രട്ടിക്കോളീം. ഏതായാലും കൊച്ചുണ്ണി ഞമ്മളാണു്.

ജാന:—ആണോ മുതലാളി?

കൊച്ചു:—(തല ചലിപ്പിച്ചു് ആണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്) തന്നെ പുള്ള. നിങ്ങ കേട്ടിരിക്കണ

കൊള്ളക്കാരൻകൊച്ചുണ്ണി ഞമ്മതന്നെയാണു്. ശരി. നടന്നോളീൻ; കൊച്ചുണ്ണീം ബരാം.

ജാന:—(പ്രസന്നവദനയായി കടാക്ഷവിക്ഷേപങ്ങളോടുകൂടി പുഞ്ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു്) മുതലാളിക്കുടെ വന്നാൽ മതി.

കൊച്ചു:—ബരാം. നടന്നോളീൻ. (ജാനകി മുൻപിലും കൊച്ചുണ്ണി പിറകിലുമായി രണ്ടുമൂന്നു ചുവടുകൾ വയ്ക്കുന്നു.) ബേണ്ടാ. ഇതു തെറ്റാണു്. നിങ്ങ ഞമ്മളെക്കാൾ വലിയ ജാതിപെട്ട ഒരു സ്ത്രീ. കൊച്ചുണ്ണി ഒരു മുസ്ലീം. ഞമ്മളക്കുടെ ബരണതു് കണ്ടാ മാലോകക്കു് അതു നേരാവുല്ല. അബരു നിങ്ങളെ പററി പങ്കപ്പാട്ടു് പറയും. അതു നിങ്ങക്കു മോശാണു്. കൊച്ചുണ്ണി ബേറെ ആളെക്കുട്ടി അയക്കാം.

ജാന:—അതിലൊരു പങ്കപ്പാടും ഇല്ല മുതലാളി. ആപത്തിൽ അങ്ങിനെ ഒന്നും നോക്കാനില്ല മുതലാളി നടന്നാട്ടെ.

കൊച്ചു:—ഇല്ല. ഞമ്മ ബരുല്ല. (സ്വഗതം) കൊച്ചുണ്ണി ഒരു നല്ല മനുശ്യനല്ല. അവൻ തെറ്റുശ്ശെയ്യുന്നവനാണു്. (ആലോചിച്ചിട്ടു്) നിങ്ങ പോയീം. വഴിയിലു നിങ്ങക്കൊരാപത്തും വരുല്ല. പടച്ചോനെ മനസ്സിലു നിനച്ചോളീൻ. നിങ്ങക്കാരും കൂട്ടുബേണ്ട.

ജാന:— (തിരിഞ്ഞുനിന്നു.) മുതലാളി വരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും മുതലാളി ഒരു ദിവസം എന്റെ വീട്ടിൽ വരണം.

കൊച്ചു:—നിങ്ങടെ ബീട്ടിൽ ആണുങ്ങളുണ്ടോ?

ജാന:—(തെറിവിളിച്ചുകൊണ്ട്) ആരുമില്ല മുതലാളി. അതല്ലേ ഞാൻ വിളിച്ചതു്. മുതലാളിക്കു് എപ്പഴാണോ സൗകര്യം അപ്പ വരണം.

കൊച്ചു:—(ഭാവഭേദത്തോടെ) ഞമ്മ ബരുന്നേയില്ല. ആണുങ്ങളില്ലാത്ത വീട്ടിൽ ഒരു പുരുഷൻ ബരണതു് തെറ്റാണു പുള്ളെ. കൊച്ചുണ്ണി ബര്വല്ല. ഞമ്മക്കു് പിരിയാം.

ജാന:—(ശൃംഗാരച്ചിരിയോടെ) എന്നാൽ ഇതു് കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി അല്ല.

കൊച്ചു:—(ഗൗരവത്തിൽ) ഇതാണു് കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി. നിങ്ങ പോയീൻ. ബയിക്കു് നിങ്ങക്കൊരാപത്തും ഉണ്ടാവൂല്ല; അതു ഞമ്മ ഏറ്റു. പോയീം.

ജാന:—അതെന്താ മുതലാളി അങ്ങിനെ പറയുന്നെ. ആപത്തിൽ സഹായിച്ച ഒരാളെ ബഹുമാനിക്കുന്നതു് മനുഷ്യധർമ്മമല്ലേ?

കൊച്ചു:—അതു് മനസ്സിലു ബച്ചുങ്ങാ പോരെ? അതു മതി.

ജാന:—മുതലാളീ മുതലാളി എന്റെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുപോയി. അതു് ഇനി മായ്ക്കാൻ ഇവളെക്കൊണ്ടാവില്ല. മുതലാളി ഒരുദിവസം വരണം. വന്നതന്നെ തീരണം. എന്റെ മുതലാളി

കൊച്ചു:—നിങ്ങ എന്താണപ്പാ ഈ പറയുന്നെ? നമുക്കൊരു പുടിയും കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ. പടച്ചോനെ! മനുശ്യനെ സഹായിച്ചാലും ബലാ; ദ്രോഹിച്ചാലും ബലാ. ഇങ്ങിനെ ആയാലു ഈ ദുനിയാവില് ജീവിക്കാനെക്കൊണ്ടു് വലിയ പാടാണല്ലൊ. നിങ്ങ പോയീം പിള്ളെ ഞമ്മ നിങ്ങളെ സഹായിച്ചില്ലെന്നു

ബച്ചോളിൻ. (എന്നിട്ടും പോകാതെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടു്) ബേറെബെല്ലോം പറയാനുണ്ടോ?

ജാന:—മുതലാളീ അങ്ങിനെ പറയരുതു്. എന്നെ സഹായിക്കയായിരുന്ന മുതലാളി.

കൊച്ചു:—എന്നാ അങ്ങിനെ ക്രട്ടിക്കോളീൻ. ഞമ്മ ഇബിടെശ്ശെയ്ക തെറ്റു് കൊച്ചുണ്ണീന്റെ പേരിന്ന പങ്കപ്പാട്ടു് വരുത്താൻപോയ ഒരു പഹയനെ കൊച്ചുണ്ണി പുടിച്ചു ശിക്ഷിച്ചുവിട്ടു, അത്രല്യേയുള്ളു. കൊച്ചുണ്ണിക്ക ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ബേലചെയ്യണ പഹയന്മാരെ കൈയ്യി കിട്ട്യാ കൊച്ചുണ്ണി ബിട്ടില്ല. അതിലു നിങ്ങള ഇത്ര പെരുത്തു് ബത്തമാനം പറയാനെന്തിരിക്കുന്നു? നിങ്ങ പോവീൻ. ഞമ്മക്രുടെ ബന്നില്ലെങ്കിലും പടച്ചോൻ നിങ്ങളെ കാക്കും

ജാന:—അങ്ങിനെ ഒന്നും പറയല്ലെ മുതലാളി. എനിക്ക മുതലാളിയോടു വലിയ സ്നേഹം തോന്നിപ്പോയി.

കൊച്ചു:—അതിന്റെ ആവശ്യം? ഞമ്മെ സ്നേഹിക്കാൻ ഞമ്മക്ക് കെട്ടിയോളുണ്ടു്. നിങ്ങളു് പോയി നിങ്ങളെ കെട്ടിയോനെ സ്നേഹിക്ക പുള്ളെ.

ജാന:—എനിക്കങ്ങിനെ ഒരാളീല്ലാ മുതലാളീ.

കൊച്ചു:— എന്നാ നിങ്ങ പടച്ചോനെ സ്നേഹിക്കീം. ഞമ്മ എന്തിനാണു് നിങ്ങ സ്നേഹിക്കുന്നെ? ഇബരെന്തൊളാണപ്പാ! ഒരു മനുശ്യനെ കണ്ടാ ഉടനെ വന്നൊളുമൊ നിങ്ങക്ക സ്നേഹം?

ജാന:—അങ്ങിനെവരുല്ല മുതലാളി. പക്ഷേ മുതലാളിയെ കണ്ടപ്പോഴംമുതൽ എനിക്ക സ്നേഹം തോന്നിപ്പോയി. മുതലാളീ.....

കൊച്ചു:—ആവശ്യമില്ലാത്ത വർത്താനം പറഞ്ഞു് ശംഗതി ഫലാക്കാക്കരുതു്. നിങ്ങ പോയീം.

ജാന: — മുതലാളിക്രൂടെ വരുന്നീല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോകുന്നില്ല.

കൊച്ചു:—(മുഖത്തിൽ കൃത്രിമഗൗരവം അഭിനയിച്ചു കൊണ്ടു്) എന്തുപറഞ്ഞു. നിങ്ങ പോക്രുല്ലെ? ഈ പണ്ടങ്ങളെല്ലാം പൂടിച്ചുവാങ്ങി (കഠാരികാണിച്ചു) നിങ്ങളെ ഇപ്പൊ കൊന്നു ഞാൻ കായംകുളം കായലിൽ എറിയും. എന്തുപറയുന്നു. പോകുന്നോ— ഇല്ലേ?

ജാന:—(ശൃംഗാരചേഷ്ടകളോടെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) മുതലാളി അങ്ങിനെ ഒന്നും ചെയ്യില്ല. എനിക്കാളെ മനസ്സിലായല്ലോ. മുതലാളിക്രൂടെ വരാതെ ഞാൻ പോവൂല്ല

കൊച്ചു:—(മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി) നിങ്ങ ഞമ്മെ തോല്പിച്ചുകളഞ്ഞല്ലൊ പുള്ളെ. ശരി. എന്നാ നടക്കീൻ, ഞമ്മക്രൂടെ ബാം.

ജാന.—അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാട്ടെ. (ജാനകി മുൻപിലും കൊച്ചുണ്ണി പുറകിലുമായി പോകുന്നു)

കർട്ടൻ.

[കൊച്ചുണ്ണ്യിയുടെ ഭാര്യ, വീടിന്റെഉമ്മറത്തിരുന്ന് മുറം ഉപയോഗിച്ച് അരി പാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും, അതിൽനിന്നു ചീത്ത അരികും നുള്ളിപ്പറക്കിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. കുട്ടത്തിൽ ഒരു പാട്ടും പാടുന്നു.]

കൊ: ഭാ:—പുള്ള കദീജാ.....

കദീജ: (അകത്തുനിന്ന്) ഓ..... (കൊച്ചുണ്ണ്യിയുടെ ഭാര്യ പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാട്ടിന്റെ അവസാനഭാഗം ഏറ്റുപാടിക്കൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും ക്രൂടി ചേർന്ന പാടി പാട്ടവസാനിപ്പിക്കുന്നു.)

[കൊച്ചുണ്ണ്യി ഒരു പുതിയ കുട്ടകാര (അബു) നോട്ട ക്രൂടി പ്രവേശിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും ധൃതിയിൽ നാണം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ട് വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കൊച്ചു:—(കുട്ടകാരനെ ഇരിക്കാൻ സല്ലൂരിച്ചിട്ട്) പുള്ളാ കദീജ.

കദീ:—(അകത്തുനിന്നും വിളികേൾക്കുന്നു) ഓ.....

കൊച്ചു:—മാമാ വിളിക്കണൊണ്ട് പറ പുള്ളാ അകത്ത്.

കൊ: ഭാ:—(അകത്തുനിന്ന) ഞമ്മ ഇബടൊണ്ട്.

കൊച്ചു:—കുടിക്കാൻ കൂറെ വെള്ളമിങ്ങ് എട്ടത്തോളിൻ.

കൊ: ഭാ:—(ക്രൂജയിൽ വെള്ളവുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.) വെള്ളം ഇതായിരിക്കണ്.(പോകാനായി ഭാവിക്കുന്നു)

കൊച്ചു:—(ഭാര്യയെ തടഞ്ഞുകൊണ്ട്) ഈ കുട്ടിനെ അറിയുമോ?

കൊ: ഭാ:—(ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) ഞമ്മക്ക് പുടികിട്ടന്നില്ല. പറയീം; ആരാണ്?

കൊച്ചു:—എന്നാ അതു ശോതിക്കണ്ടെ? പുതിശായിട്ട് ഒരാള് ബീട്ടിലു ബന്നാ ആരാണ്, എബിടീന്നാണ് നിങ്ങക്ക് ഓഹോ ണ്ടോ, എന്നൊക്കെ എന്താണ കെട്ടിയോളെ നിങ്ങ ഒരുമാതിരി

കൊ: ഭാ:—നിങ്ങക്രടെ ബരുമ്പം ഞമ്മളെന്തു ശോതിക്കാനിരിക്കണ്.

കൊ:—അപ്പോ ഞമ്മ ഇല്ലെങ്കിലെ നമ്മുടെ ബീട്ടുകാരി മറവു പുരുശന്മാരോട്ടു സംസാരിക്ക ഇപ്പം അല്യോ ആതുളെ മനസ്സിലായൊള്ളു.

കൊ: ഭാ:—(ശൃംഗാരം കലന്ന പരിഭവത്തോടെ) ഛേ, നോക്കീം നിങ്ങ ഒരു മാതിരി ഞമ്മക്ക പുടിക്കാത്ത ബത്താനം പറഞ്ഞാലുണ്ടല്ലോ—ഞമ്മ ഇബിടെ നിക്കുല്ല. (പെട്ടെന്ന തിരിഞ്ഞു പോകുന്നു.)

കൊച്ചു:—(സ്നേഹഭാവത്തിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ടും ഭാര്യയെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടും) ഞമ്മടെ കെട്ടിയോക്ക ദേശ്യം ബന്നുട്ടല്ലോ ഇല്ല കെട്ടിയോളെ ഞമ്മ ഇനി തമാശ പറയൂല്ല. (കുട്ടികാരനെ പിടിച്ചു മുന്നിലാക്കിക്കൊണ്ട്) നീതന്നെ പറമോനെ. എന്താണപ്പാ മുണ്ടാത്തു? നിനക്കും നാണം ബന്നുട്ടാ? എന്നാ കേട്ടോളീം; ഞമ്മതന്നെ പറയാം. ഞമ്മ ഇവനെ ബയിക്ക് വച്ചു കണ്ടു. കണ്ടപാടെ നമുക്കിവനെ പെരുത്തു

പൂടിച്ചു്. പിന്നെ ക്രൂരതലായി ഞമ്മ ഒന്നും ശോതിച്ചില്ല. ക്രൂട്ടി കൊണ്ടുപോന്നു.

[ഈ അവസരത്തിൽ കടീജ അകത്തുനിന്നു് കിളിവാതിൽവഴി നോക്കണം.]

കൊച്ചു: ഭാ:—കുട്ടിക്കു ബശപ്പൊണ്ടോ എബിടാണു് രാജ്യം?

കൊ:—അങ്ങിനെ ശോതിക്കിം.

അബു:—കോയിക്കോടാണു് രാജ്യം. ഞമ്മളു് പെരുത്തു്, പെരുത്തു് കൊച്ചായിരുന്നപ്പം ബീടെല്ലാംബിട്ടു് രാജ്യം ഭ്രൂറേണ്ടതായി ബന്നു.

കൊ: ഭാ:—കൊച്ചാണെങ്കിലും നി ഒരു മിടുക്കനാണല്ലോ! കുട്ടി ഒനിയാ മുഴുക്കെ ഭ്രൂറീട്ടൊണ്ടോ?

അബു:—കുറച്ചു രാജ്യങ്ങളൊക്കെ ഭ്രൂറീട്ടൊണ്ടു്.

കൊച്ചു:—എന്നിട്ടു്?

അബു:—ബൊംബായിലു ഞമ്മ ഒരു പീടികേലു നിക്കുമ്പം ഒരു ബലിയ ഫയൽമാൻ അബടെ ബന്നു. അബരിക്കു ഞമ്മെ പെരുത്തു പൂടിച്ചു. നൂറെ ക്രുട്ടിക്കൊണ്ടു അബടെ രാജ്യത്തുപോയി.

കൊച്ചു:—എന്നിട്ടെന്തായി?

അബു:—ഏഴു ബരുശം ഞമ്മളു് അബരെക്രൂടെ താമസിച്ചു തൊയിലു പഠിച്ചു.

കൊച്ചു:—(പ്രസന്നവദനനായി) അതു ഞമ്മള നിന്നെ കാണുമ്പോടെ മനസ്സിലാക്കി (സന്തോഷപൂർവം കൈക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു്) തൊഴിലു എല്ലാം നല്ലപോലെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ? (എഴുന്നേറു ദേഹത്തെല്ലാം തടവിക്കൊണ്ടു്) ഉരമിവീശാനറിയാമൊ?

അബു:—ഹള്ളാന്റെ കൃപകൊണ്ട് അതെല്ലാം ഞമ്മ കോയിക്കോട്ട ബെച്ചുതന്നെ പഠിച്ചതാണ്.

കൊച്ചു:—(ഭാര്യയുടെ മുഖത്തു നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട്) നീ മുട്ടക്കനാണല്ലോമോനെ! പിന്നെ എന്തെല്ലാം പഠിച്ചിരിക്കണ്?.

അബു:—ഇബിടെവച്ചുതന്നെ "അന്നള്ളമം"മുതൽ "ഓതിരം" വരെ ഞമ്മ പഠിച്ചു.

കൊ: ഭാ:—കുട്ടി എന്തിനാ രാജ്യം വിട്ടത്?

അബു:—ഞമ്മക്ക രാജ്യം ബിടേണ്ടിബന്നതാത്ത.

കൊ: ഭാ:—പെരുത്ത് നാള് അബിടെ കയിഞ്ഞുക്കുടിയോ?

അബു:—ഒമ്പതു ബരിശം.

കൊ: ഭാ:—അതുകഴിഞ്ഞു?

അബു:—ബീട്ടി ബന്നു.

കൊ: ഭാ:—(ആഹ്ലാദത്തോടെ) അപ്പള ബാപ്പായും, ഉമ്മായുമൊക്കെ പെരുത്ത് സന്തോശിച്ചിരിക്കണമല്ലോ?

അബു:—(ശോകസ്വരത്തിൽ) ഇല്ല താത്ത. ഞമ്മ ബന്നപ്പം അബിടെ ആരെയും കണ്ടില്ല. ബാപ്പായും ഉമ്മായും മയ്യത്തായിപ്പോയി. (എല്ലാവരുടെയും മുഖത്ത് ശോകഛായ പരക്കുന്നു. അബുവിന്റെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയുന്നു.)

കൊ: ഭാ:—എന്റെ റബ്ബേ. കുട്ടി ബിശമിക്കാതെ. കാക്കാ കുട്ടിയെ രക്ഷിച്ചോളും

കൊച്ചു:—(വാത്സല്യത്തോടെ പിടിച്ചടുപ്പിച്ച് കണ്ണുനീർ തുടച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ട്) കരയാതെമോനെ പട

ച്ചോൻ ശെയ്യുന്നതിനു് മനശേൻ ബിശാരിച്ചാ തട്ടക്കാനാവില്ല മനസ്സുകലക്കാതെ. നീ ഇബിടെ നിന്നോ. (ഭാര്യയോടു് തിരിഞ്ഞു്) പുള്ള ഇവൻ ഇന്നുമുതൽ ഞമ്മ ഉപ്പാളാണു്. ഈ ബീട്ടിലെ ഒരാളാണു്, അബനെ ഞമ്മക്കു ബളത്തണം. (അകത്തുനോക്കി) കദീജാ (ഭാര്യയോടു) കുട്ടിനെ ഇങ്ങു ബിളിക്കിം.

കൊ: ഭാ:—പുള്ളകദീജാ മാമാ വിളിക്കണു്. (കദീജാ അകത്തുനിന്നും നാണംകുണുങ്ങിവന്നു മാമിയുടെ പിന്നാൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:—നമ്മള നിനക്കൊരു പുതിയ ക്രൂട്ടുകാരനെ കൊണ്ടുബന്നിരിക്കണു്. നിന്റെറ കാക്കനു് ബിചാരിച്ചോണം ആളു് ഗ്രസ്തിക്കാരനാണു! (ഭാര്യയോടു്) നല്ല തീററികൊടുക്കണം. (അബുവിന്റെറ ഭുജത്തിൽ തട്ടിക്കൊണ്ടു്) ഇതൊന്നും പോരാ.....

[അങ്ങകലെനിന്നും ഭയനീയമായ ഒരു രോദനം കേൾക്കുന്നു. എല്ലാവരുടേയും ശ്രദ്ധ അങ്ങോട്ടു പതിയുന്നു]

കൊച്ചു:—ആ കള്ള ഇബലീസു് ബാബ ആരാണ്ടെ കയിത്തിനു് പുടിച്ചു ഞെരിക്കയാണു്. (ശബ്ദംകേട്ട സ്ഥലത്തേയ്ക്കു ചെവികൊടുത്തു നില്ക്കുന്നു. വീണ്ടും രോദനം കേൾക്കുന്നു.) നിംമ്മളു അവത്തുപോവിൻ. ഞമ്മ ഇതാ ബരുന്നു. (ശബ്ദം ഉയരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു കുതിച്ചുപായുന്നു)

കർട്ടൻ.

രംഗം ഏഴ്

[ഒരു കററിക്കാട്ട്. നട്ടുവിലൂടെ ഒററയടിപ്പാത. വാവാ ഒരു ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണന്റെകഴുത്തു് പിടിച്ചുഞെരിച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്റെ കയ്യിൽ ഒരു മത്തങ്ങ വച്ചിട്ടുണ്ടു്.]

കൊച്ചു:—(അലറിക്കൊണ്ടു്) ബിടടാ അവനെ (വാവായുടെ കഴുത്തിൽ പിടിക്കുന്നു. കൊച്ചുണ്ണിയുടെ പിടികൊണ്ടു് വാവായുടെ കഴുത്തു് ഞെരിഞ്ഞു വേദന അനുഭവിക്കുന്നതും വാവായുടെ പിടികൊണ്ടു് ബ്രാഹ്മണന്റെകഴുത്തിനു് വേദന അനുഭവിക്കുന്നതും രണ്ടു മൂന്നുനിമിഷം കാണണം. വാവായുടെ കൈ എടുക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ തടി മുറിച്ചിട്ടപോലെ നിലത്തുവീഴുന്നതും, രണ്ടുനിമിഷംകഴിഞ്ഞു കൊച്ചുണ്ണി കൈ എടുക്കുമ്പോൾ അതുപോലെ വാവാ വീഴുന്നതും ചിട്ടയായും, തികച്ചും പ്രകടനപരമായുമിരിക്കണം.)

കൊച്ചു:—(രണ്ടുപേരുടേയും മദ്ധ്യേ നിന്നുകൊണ്ടു് രണ്ടു കൈകളിലായി രണ്ടുപേരേയും പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു നിത്തുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ സാവധാനത്തിൽ തലതിരിച്ചു മുതലാളിയുടെ മുഖത്തുനോക്കി ഭയന്നുകൊണ്ടു് മുഖം മറച്ചു സംസാരിക്കുന്നു.)

ബ്രാ:—* എന്റെ നരസിംഹമൂത്തീ ഞാൻ ഒരു പാപവും ചെയ്യോനല്ലേ. മൊതലാളി എന്റെ മത്തങ്ങപോയി. ജീവൻവേണോ, എട്ടത്തോള. മത്തങ്ങാ തരു മൊതലാളി.

---

* കൊങ്ങണിമാരുടെ മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

കൊച്ചു:—(വാവായോട് തിരിഞ്ഞ്) കൊട്ടക്കടാ.

വാവ:—കാക്കാ എന്തു വേണോലും കൊട്ടക്കാൻ പറയീം, ഞമ്മ കൊട്ടക്കം. മത്തങ്ങാമാത്രം കൊട്ടക്കാൻ പറയരുത്. (മത്തങ്ങാ എട്ടുത്ത് കൈയിൽവച്ചുകൊണ്ട്) ഇതിനകത്ത് എന്താണിരിക്കുന്നേന്നറിയാമോ?

കൊച്ചു:—അതിനകത്തെന്തിരിക്കുന്നു; പൊതിച്ച തേങ്ങ.

ബ്രാ:—അതിനകത്തു തേങ്ങ ഇല്ല. ഒന്നുമില്ല മൊതലാളീ! ബെറും മത്തങ്ങയാണ്. സാമ്പാറുബെക്കാൻ കൊണ്ടു പോണ ബെറുംമത്തങ്ങയാ മൊതലാളി. സാമ്പാറിനു ബളരെ ബിശേഷമാണ്. മൊതലാളി മത്തങ്ങയെ സംബന്ധിച്ചു സൂക്ഷിക്കണമെന്നു പറയൂ. അതിങ്ങു തരാൻ പറയൂ. എന്റെ അപ്പന്റെ സാർത്ഥത്തിനു കൊണ്ടുപോണതാണ്. മൊതലാളി അതു പൊളിക്കണ്ടായെന്നു പറയൂ. അതിനകത്ത് ഒന്നും ബച്ചിട്ടില്ല.

കൊച്ചു:—(സംശയഭാവത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനെ നോക്കുന്നു.)

ബ്രാഹ്മ:—ഇങ്ങനെ നോക്കണ്ട മൊതലാളി, അതിനകത്തൊന്നുമില്ല മൊതലാളി. പണമാകട്ടെ, പണ്ടമാകട്ടെ, ഒന്നുമില്ല മൊതലാളി. ഇതിനകത്ത് എന്തെങ്കിലും സാധനം വച്ചുകൊണ്ട് ബല്ലോരും നടക്കുമോ മൊതലാളി? മൊതലാളി മത്തങ്ങ തരാൻ പറയൂ. കഷ്ടമായല്ലോ നമ്മുടെ കഥ. സാമ്പാറിനു് മത്തങ്ങ എത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഭാര്യ കയക്കും മൊതലാളി.

വാവ:—കാക്കാ ഇതൊന്നു നോക്കീം, എത്രറാത്തല ബന്നമെന്നു്.

കൊച്ചു:—(കയ്യിൽ വാങ്ങിനോക്കിയിട്ട്) എന്താണപ്പാ ഇതിനകത്ത്? (ബ്രാഹ്മണന്റെ മുഖത്തു നോക്കി

ക്കൊണ്ടു്) ബല്ലാത്ത കനം തോന്നണല്ലോ! (ശാന്തഭാവത്തിൽ) സത്യം പറയണം. ഇതിനകത്തു് ബല്ലോം ബച്ചിറുണ്ടോ?

വാവ:—പറയെടാ സത്യം.

ബ്രാഹ്മ:—ഒന്നുമില്ല മൊതലാളി അശ്ലീലമായി സംസാരിക്കരുതെന്നുപറയൂ മൊതലാളി. ഞാൻ ബ്രാഹ്മണനാണു മൊതലാളി.

കൊച്ചു:—പിന്നൊന്താണിത്ര കനം?

ബ്രാഹ്മ:—ഇതു തണ്ണിമത്തങ്ങയാമൊതലാളി. തണ്ണിമത്തങ്ങായ്ക്കു് അസാരം കനമുണ്ടാകും. സാമ്പാറിനു നന്നാവും മൊതലാളി.

വാവാ: തണ്ണിമത്തങ്ങാ അസാരം കനക്കും; അല്ലേടാ? ങ്ങേ് ഹേ! ടാ ഞങ്ങളാരും മത്തങ്ങ കണ്ടിട്ടില്ല? നേരു പറഞ്ഞോ?

(ചാടി ബ്രാഹ്മണന്റെ പൂണൂലിൽ പിടിയ്ക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:—(ഉച്ചത്തിൽ) ബാവാ. (വാവ പിൻമാറുന്നു.)

ബ്രാഹ്മ:—എന്റെ നരസിംഹമൂത്തി! എല്ലാം അശ്രദ്ധമാക്കിയല്ലോ. ഇനി കളിക്കാതെ വീട്ടിൽ കയറാൻ പറയുമോ. മൊതലാളി എന്റെ മത്തങ്ങാ തരു ഇതിനകത്തൊന്നുമില്ല മൊതലാളി. നരസിംഹമൂത്തിസത്യമായിട്ടു് ഇതിനകത്തു് ഒന്നും ഇല്ലേ.

(കൊച്ചുണ്ണി മത്തങ്ങാ കൊടുക്കുന്നു.)

ബ്രാഹ്മ:—(സന്തോഷപൂർവ്വം വാങ്ങിയിട്ടു്) എന്റെ നരസിംഹമൂത്തി! മൊതലാളി നിങ്ങളാദ്യം പ്രസവിക്കുന്ന കുട്ടി ആണായിക്കൊള്ളട്ടെ.

കൊച്ചു:—ആണുങ്ങളു് പ്രസവിക്കീംഗ്ലെയ്യും, അല്ലേടാ?

ബ്രാഹ്മ:— അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളായിക്കോട്ടെ.

വാവ: – നിത്തടാ കൊണ്ടോടാ അതിങ്ങ്. (മത്തങ്ങ വാങ്ങി നിലത്തെറിയുന്നു. അതിൽനിന്നും ആഭരണങ്ങളും ചിതറുന്നു. കൊച്ചുണ്ണി വാവായെ നോക്കുന്നു.)

ബ്രാഹ്മ:—അയ്യോ നരസിംഹമൂർത്തി! ചതിച്ചല്ലോ. ഇതിനേക്കാൾസൂക്ഷിച്ച പണ്ടങ്ങളും എങ്ങനെയാണു കൊണ്ടുപോകുക? ഈ മഠയന്മാർ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കിക്കളയുന്നല്ലോ?

വാവ:—(സന്തോഷപ്രകർഷത്തോടെ ആഭരണങ്ങളും വാരിയെടുക്കുന്നു.)

ബ്രാഹ്മ:—മൊതലാളി അതൊന്നും തൊട്ടശുദ്ധമാക്കരുതു്. മകളുടെ മാംഗല്യത്തിനു് കൊണ്ടുപോണ സാധനങ്ങളാണു്. നിങ്ങളും മുസൽമാൻമാക്കു് അതൊന്നും തൊട്ടുകൂടാ മൊതലാളി

കൊച്ചു:—വാവാ നീ എഴുനേൽക്കു. ങ്ങും. മാറിനില്ലു. (ബ്രാഹ്മണനോടു തിരിഞ്ഞു്) പെറുക്കി എടുത്തോളൂ.

ബ്രാഹ്മ:—(എല്ലാം ആത്തിയോടെ പെറുക്കി എടുക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:—വാവാ അയാളു് പോട്ടു്. പാവം! മകളുടെ നിക്കാഹിനു് കൊണ്ടുപോണ സാധനങ്ങളാണപ്പാ അതു്.

ബ്രാഹ്മ:—അങ്ങനെ ഗുരുതരപാപം പറയണം മൊതലാളി. നിങ്ങളുചെയ്തതന്ന ഉപകാരത്തിനു് നമ്മളും എന്തു ചെയ്യട്ടെ! മത്തങ്ങ നിങ്ങളുക്കിരിക്കട്ടെ. ചുമ്മാ ഇരിക്കട്ടെ ബളരെ ബിശേഷമാണു് സാമ്പാറ്വയ്ക്കാൻ.

കൊച്ചു:—ബേണ്ട. അതു് കയ്യിലിരുന്നോട്ടെ.

ബ്രാഹ്മ:—ശരി; എന്നാ ഇരുന്നോട്ടെ. ഭായ്യുക്കു കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കാം. ഇനി നമുക്കു പോകാമല്ലോ.

വാവ:—(കൊങ്ങണിയുടെ മുഖത്തു് ശ്രദ്ധയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്) പോ നിന്റെയെല്ലാം നല്ലകാലം. പോടാ.

ബ്രാഹ്മ:—മൊതലാളി ശ്രമമശ്രമ അശ്ലീലം പറയരുതെന്നു പറയണം. ഇനി എന്നെ എടാന്നു് വിളിക്കുന്നതു കൊണ്ടു വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടോ? ഞാൻ പോകട്ടെ.

(മുതലാളിയോടു യാത്രചോദിച്ചു പോകുന്നു. ഓരോ ചുവടുകളും വയ്ക്കുമ്പോഴും ഭയന്നു് വാവയെ തിരിഞ്ഞു നോക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:—(അല്പസമയം ഉലാത്തിയതിനുശേഷം) വാവാ, ബാ ഇവിടെ. നീയൊക്കെ എന്തു ശെയ്യുവായിരുന്നെടാ കുറച്ചുനാളായി?

വാവ:—ഞങ്ങളു് എന്തു ശെയ്യാനാണു്? കാക്ക നിങ്ങകാരണം മനുഷ്യനു് തൊഴിലുശെയ്തു് ജീവിക്കാൻ ബയ്യാണ്ടായിട്ടൊണ്ടു്. ഞമ്മ എന്തുശെയ്യുന്നിടത്തും നിങ്ങ ബരും എടങ്ങേറൊണ്ടാക്കാൻ.

കൊച്ചു:—എന്തെടങ്ങേറാ ഞമ്മ ഉണ്ടാക്കുന്നെ?

വാവ:—നിങ്ങളിപ്പം ശെയ്തത് എന്താണു്? ഖൽബിൽ കയ്യിബെച്ചോണ്ടാലോശിക്കിൻ. ആ കള്ള ഇബിലീസിനെ ബെരുതെബിട്ടതു് ശരിയാണോ? അബൻ, പടച്ചോനെനിലനിത്തി മാനമായി മോഷ്ടിച്ചു ജീവിക്കണവരെ പറിക്കാനല്ലെ നോക്കിയതു്.

കൊച്ചു:—പാവങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചുകൂടാടാ. ഹള്ളാവിനു് പൊറുക്കാത്ത ബേലേ ചെയ്തുടാ ബാവാ. അവന്റെ മോളെ നിക്കാഹിനുകൊണ്ടുപോന്ന് സാധനങ്ങളാണതു്. അവരോടെല്ലാം അന്തിട്ടംശെയ്താ പടച്ചോൻ കയ്യോടെ ഞമ്മടെകയ്യിൽ പിടിക്കുട്ടും.

1270

വാവ:—ശരി, അതു ബിട്ടിരിക്കന്നു. അപ്പൊ ആ സ്ത്രീന്റെ മാല അബരു സ്വന്തമനശ്ശാലെ തന്നപ്പം നിങ്ങള് ബാങ്ങി കൊടുത്തതു് ശരിയാണോ?

കൊച്ചു:—അതിനും കാരണമുണ്ടു്. ഒന്നാമതായിട്ടു് അബരൊരുസ്ത്രീ. രണ്ടാമതു്, അവരു് പ്രാത്ഥനകഴിഞ്ഞു ബരണ ഒരൊളായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഒള്ളൊരെ ഞമ്മക്ക ഉപദ്രവിക്കാൻ ചട്ടമില്ല. വാവാ ഇതെല്ലാം നിന്റോടെ ഞമ്മ പറഞ്ഞിട്ടൊള്ള കായ്മല്ലെടാ. മുസൽമാനു് ഹറാംചെയ്യക്കൂടാ. നമ്മെളെല്ലാം പടച്ചോനിൽ വിശ്വസിക്കന്നവരാണു്. എടാ ശ്രുണയുണ്ടെങ്കി പോടാ നീപോയി ആ സക്കാരുഖജനാവു തൊറന്നു്, പണമെടുത്തോണ്ടുവാ. മുടുക്കുണ്ടെങ്കിൽ പാവങ്ങളീന്നു് പലിശപുടുങ്ങി പണമുണ്ടാക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന ആ പയലോമാപ്പിളേന്റെ വീട്ടീന്നു് പണമെടുത്തോണ്ടുവാ. കരുത്തുണ്ടെങ്കിൽ പോടാ, പോയി ബലിയമടത്തിൽ ഇട്ടിക്കുപ്പിന്റെ ബീട്ടിന്നു് പണമെടുത്തോണ്ടു്ബാ. അബമ്മാരീന്നെല്ലാം പണം കൊള്ളശെയ്താൽ പടച്ചോൻ നമ്മേടുശ്ശാഭിക്കുല്ല. അതിന്നു ഞമ്മക്കും ആവശ്യമുള്ളപണം എടുക്കാം, ബാക്കി പാവങ്ങക്കും കൊടുക്കാം.

വാവ:—നിങ്ങടെ മൊയിപ്രകാരം മോശ്ശണം നടക്കുല്ല. പണം എബിടെയിരിക്കണൊ ആരിലിരിക്കണൊ, അബരിന്നെടുക്കണം. അതാണു് ഞായം; ശ്ശട്ടം.

കൊച്ചു:—അതു ഞായമല്ല വാവ അതു് മുസൽമാനു പാടില്ല.

വാവ:—ഈ പറേണെന്റെ ഹൃദറത്തു് ഞമ്മക്കു് പുടികിട്ടുന്നില്ല. വാവാക്ക നിങ്ങ പറയണതാണു് ശട്ടം. അതിനപ്പുറം അവനൊന്നുമില്ല.

കൊച്ചു:—(ചിന്താമഗ്നനായി ഉലാത്തിക്കൊണ്ട്) എടാ വാവ നമ്മ മനസ്സിനു് എന്തോ തകരാറു പറ്റീട്ടുണ്ടെടാ. നമ്മ ബിശാരിച്ചിട്ടു് മനശ്ശിനെ പുടിച്ചു നിത്താൻ പറിണില്ല. ലഗാനില്ലാത്ത കുതിരേനെപ്പോലെ മനശ്ശു് എന്തടാ ഓട്ടന്നേ?

വാവ:—ഞമ്മ, ഞമ്മ ആലോചനപ്പെടണതു് നിങ്ങടെ ആ കുതിരക്കു് തീറ്റി കൊട്ടക്കാഞ്ഞിട്ടാണു്. നമ്മുടെ തൊഴിലു മോശണം. അതിലു ഞമ്മക്കു് മനസ്സു് പോണില്ലാങ്കി നമ്മടെ മനസ്സു് അങ്ങിനെ ഓട്ടും.

കൊച്ചു:—എടാ നമ്മളന്നു് ആ സ്ത്രീനെ കണ്ടില്ലെ?

വാവ:—കണ്ടു.

കൊച്ചു:—അന്നുമൊതലു ഖൽബിനൊരു ഉഞ്ഞാലാട്ടം.

വാവ:—ഉഞ്ഞാലാട്ടം. മനശ്ശ്യനെ ശൈയ്ത്താനാക്കണ ശങ്കതീണു് ഈ പെണ്ണെന്നു പറേണതു്.

കൊച്ചു:—നീ പറേണതു് ശരിതന്നെ അവരുടെക്രൂടെ അടുത്തതിപ്പിന്നെ കൊച്ചുണ്ണിക്കു് അവളെ കാണാതെ ഇരിക്കാൻ ബയ്യാതായിട്ടുണ്ടു്. അബിളെ എപ്പോഴും കാണണമെന്നൊരു തോന്നലു്. അബരുടെക്രൂടെ കയിച്ചണമെന്നൊരു ബിശാരം. അബളെ ബിട്ടുപിരിയുമ്പം മനസ്സിനു് ഒരു നൊമ്പരം. എന്താടാ ബാവാ അതിനു് കാരണം?

വാവ:—അങ്ങനെവരും. അതാണു് പുണ്ണുങ്ങടെ മൊഖത്തു മിഴിക്കരുതെന്നു് ബാവ എപ്പോഴും പറയിണതു്.

കൊച്ചു:—ബന്നബന്നു് ഞമ്മക്കു് തൊയിലിനു് പോകാനെക്കൊണ്ടുക്രൂടി ബലിയ മടിയായിരിക്കണു്. നീ ബരണോടാ ബാവാ, അതുബരൊന്നു് പോയിട്ടുബരാം.

വാവ:—ഞമ്മളില്ല. നിങ്ങളിത്തരം ബേണ്ടാത്ത ബേല യ്ക്കാന്നും ഞമ്മെ ബിളിക്കണ്ട.

കൊച്ചു:—അങ്ങിനെ പറയരുതു്. കാക്കാ പറകയാണു്. അബടെ പോകണം. അബരെ ഒന്നു കണ്ടു, മേലാ ഞമ്മളില്ലെന്നു പറയണം. നീ ക്രൂടെ ബന്നാലെ ഞമ്മക്കു് അങ്ങിനെ തീത്തുപറയാൻ കരുത്തുണ്ടാവൂ.

വാവ:—ഞമ്മളില്ല കാക്കാ. നിങ്ങ ബിളിക്കണ്ട. വാവ ക്കതു് ഇഷ്ടമല്ല

കൊച്ചു:—ശരി, എന്നാ ഞമ്മ പോണു. നീ കൊച്ചു ണ്ണീനെ രക്ഷിക്കാൻക്രൂടെ ബരണോ ഇല്ലേ്യാ?

വാവ:—നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ ബാവ ബരണുണ്ടു്. പച്ചെ നിങ്ങക്കു് ക്രുട്ടനിക്കാനക്കൊണ്ടല്ല. ഹള്ളാ! ഭോശം ബരുത്തല്ലേ. ബാവാ ഹറാം ചെയ്യാത്ത വനാണെ.

കൊച്ചു:—(പരിഭവസ്വരത്തിൽ) ബരണ്ടാ ഞമ്മ പൊയ്ക്കോള്ളാം.

വാവ:—അതു നിങ്ങടെ ഇഷ്ടം. പോണപോക്കിലു് കായ്ങ്ങളൊന്നുമറന്നുടെല്ലു്. ഞമ്മളു് നാളെയാണു് പയലോമാപ്പിളേന്റെ ബീട്ടി പോകാനിരിക്കണതു്. എല്ലാരും നാളത്തന്നെ ഇബടെ ബന്നുചേരും. ആഹം ക്കാരു ബന്നാൽ ഒടനെ അബന്റെ ബീട്ടിപ്പോയി, ശെയ്യണ്ടതു് ശെയ്യണം.

കൊച്ചു:—(ഞെട്ടിഉണർന്നു്) ശരിയാണല്ലോടാ ആ പറ ഞ്ഞെ. നാളെത്തന്നെ എല്ലാരും ബരുമോ? കോപ്പാ പറമ്പിൽ മമ്മദു് ബരുമോ?

വാവ:—ബരും.

കൊച്ചു:—കുളങ്ങര കൊച്ചുമരയ്ക്കാരു"?

വാവ:—അബദ്ധം ബരും.

കൊച്ചു:—ചായ്ക്കോലത്തു തുറാമ്മദ"?

വാവ:—അവനും ബരും.

കൊച്ചു:—ശരി; ഞമ്മളിബിടെ വലിബാങ്കിന്റെ സമയത്തിനു" ബരും. നീ എല്ലാം തയ്യാറായിക്കോ?

വാവ:—അപ്പോ നിങ്ങക്കിന്നു" പോയെ തീരു.

കൊച്ചു:—ബിശമിക്കണ്ടടാ, ഞമ്മ പോയിട്ടു ഉടനെ ബരും.

വാവ:—നിങ്ങ പോണ്ടെന്നാണു" ഞമ്മ പറയണതു". ഒരു കാര്യം നിങ്ങളു ബന്നില്ലേലും ഞങ്ങളു ബീട്ടുകേറും.

കൊച്ചു:—ഞാൻ ബരാമെടാ

(സാവധാനം നടന്നു പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം എട്ട്

[ജാനകിയുടെ ഭവനം. താസീൽദാരുടെ സമീപം ജാനകി നിന്ന് ശ്രാദ്ധത്തോടെ താംബൂലം ഒരുക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. താസീൽദാർ അതുവാങ്ങി ചവച്ച് സമീപം ഇരിക്കുന്ന കേളാംബിയിൽ തുപ്പിയതിനു ശേഷം കടവണ്ടി തടവിക്കൊണ്ട്]

താസിൽ:—ജാനകിയുടെ ഊണു വല്ലാത്ത അസുഖം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ജാന:—നാഞ്ചിനാടൻ്പഴയരിയുടെ ചോറുണ്ട് ശീലിച്ച വലിയയജമാനനു് ഈ പാവങ്ങളുടെ ഊണു പിടിക്കുമോ?

താസീ:—ഛെയ്. അങ്ങിനെയാവാൻ തരമില്ല. എനിക്ക് ഈ ഊണുകഴിത്തിലൊന്നും സാധാരണ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കുള്ള ചിട്ടയും നിർബന്ധവും മറവും ഇല്ല. വിശപ്പിനെന്തെങ്കിലും കഴിക്കണം. അത്രേയുള്ളു.

ജാന:—എന്നാ പെട്ടെന്നുള്ള മാറ്റംകൊണ്ട് ഉണ്ടായതായിരിക്കണം. കുറച്ച് ഇഞ്ചിപിഴിഞ്ഞു ചാറുകൊണ്ടു വരട്ടെ?

KIDARAKKUZHI

കു: പ:—വേണ്ട. (ആലോചിച്ച്) ഞാൻ ആലോചിക്കയാണു്; ജാനകിയെക്കൂടെ അങ്ങോട്ടുകൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാലെന്താ? വീട്ടുകാരെ എന്തായാലും കൊണ്ടുവരണമെന്നു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. സമയത്തിനു് വല്ലോം കഴിക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിനിണങ്ങുന്ന ആരെയെങ്കിലും കൂടെ ഉണ്ടാവണം. എന്താ പോരുന്നതോ?

ജാന:—യജമാനൻ ഉത്തരവാകുകയാണെങ്കിൽ എനിക്ക് അതിൽ വിരോധമില്ല. ഉടനെ അങ്ങോട്ടു മാറിത്താമസിച്ചാൽ നാട്ടുകാർ കാര്യമില്ലാതെ സംശയിക്കും.

കു: പ:- ങ്ഹാ! അതും ഒരുകാര്യം ശരിയാ. ആഹാരത്തിന്റെയും മറ്റും കാര്യം ഓർക്കുമ്പോൾ ഒരാളില്ലാതെ പറ്റുകയുമില്ല. ജാനകിയ്ക്കുറിയാമല്ലോ എന്നെപ്പോലുള്ള ഒരാളിനു മറുകായ്ക്കുറിക്കു് ഒരാൾക്കൂടെ ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ അതു് വലിയ വിഷമമായിരിക്കുമെന്നു്.

ജാന:—യജമാനനെ അതു നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ ഞാൻ വരാം

കു: പ:—അപ്പോൾ മറേറ അപവാദവും ഉണ്ടാകും.

ജാന:—അതാ ഞാനാദ്യമേ അങ്ങനെ സംശയം പറഞ്ഞതു്.

കു: പ:—ഏതായാലും കുറച്ചുദിവസങ്ങൾക്കുടെ ഇങ്ങനെതന്നെ പോകട്ടെ ജാനകി താമസിക്കാതെ അങ്ങോട്ടു വന്നു താമസിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെ വരും.

ജാന:—യജമാനൻ എപ്പോൾ ഉത്തരവാകുന്നോ അപ്പോൾ ജാനകി വന്നുതാമസിക്കാം.

കു: പ:—ആട്ടെ; സമയം എന്തായാകും ഇപ്പോൾ?

ജാന:— പന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കണം.

കു: പ:- (ധൃതിയിൽ പെടഞ്ഞു് എണീറു്) പന്ത്രണ്ടു കഴിഞ്ഞോ? (പെട്ടെന്നു നേരിയതുമറും എടുത്തു് ഇട്ടുംകൊണ്ടു്) ആകപ്പാടെ സംഗതി കുഴഞ്ഞുന്നാ തോന്നുന്നതു് പത്തുമണിക്കു ആ ഇൻസ്പെക്ടരെ വിട്ടിൽ വരാൻ പറഞ്ഞിട്ടാണു് ഞാൻതിരിച്ചതു് നാശമായി.

കുഞ്ഞുവിനേയും കണ്ടില്ലല്ലോ? അവനൊരുശപ്പൻതന്നെ! പത്തുമണിക്ക് ഇങ്ങോട്ടവന്നു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഞാൻ ശട്ടംകെട്ടിയിരുന്നു നേരം വളരെ ഇരുട്ടിയല്ലോ. ഇനി എങ്ങിനാ പോവ്വാ? ഉഴം?

ജാന:—കുഞ്ഞുനായരു് വരും. വന്നിട്ടു പോയാൽമതി.

കു: പ:—ഇനി ഏതായാലും അത്രയേ പറവുള്ളു. ഇവനൊക്കെ ശ്രീപത്മനാഭന്റെ പണം വാങ്ങി ധൂർത്തടിക്കണം എന്നല്ലാതെ ഉണ്ണുന്നചോറിനോടു ഉചിതം കാണിക്കണമെന്നില്ല. അയാൾ അവിടെ വന്നിപ്പോൾ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാകും. വളരെ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു കാര്യം ഞങ്ങൾക്കു ഒരുമിച്ചിരുന്നു സംസാരിച്ചു് ശരിപ്പെടുത്തേണ്ടതായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒക്കെ തെറ്റി.

ജാന:—സമാധാനമായി ഇരിക്കണം; കുഞ്ഞുനായർ വരും. വന്നിട്ടു് ഉടനെപോകാം. യജമാനൻ അകത്തുപോയി കിടന്നാട്ടെ. കുഞ്ഞുനായർ വരുമ്പോൾ ഞാൻ വിളിക്കാം. എഴുന്നേറ്റാട്ടെ.

കു: പ:—കിടന്നാൽ ഉറങ്ങിയുംപോകും. ഉറങ്ങിപ്പോയാൽ എന്നെയൊട്ടു വിളിച്ചുണർത്താനും പാടില്ല.

ജാന:—എന്നാ ഉറങ്ങണ്ട; ചുമ്മാ കിടന്നാൽ മതി.

കു: പ:—ചുമ്മാ കിടന്നാൽ ഉറങ്ങിയുംപോകും.

ജാന:—പിന്നെ ഇവിടെ ഇരുന്നു് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം.

കു:പ:— സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ കിടക്കണം എന്നതോന്നും.

ജാന:—എന്നാൽ വന്നാട്ടെ. ഉറങ്ങാതെ ഞാൻ അവിടെ കിടത്തിക്കൊള്ളാം.

കു: പ— എന്നാ ജാനകി ഏറേറാ?

ജാന:—ഏറവു.

കു: പ:—കുഞ്ഞുനായർ വരുമ്പോഠം...

ജാന:—ഞാൻ വിളിയ്ക്കാം

കു: പ:—ജാനകി പറയുന്നതു് വിശ്വസിക്കട്ടെ. കിടക്കാം. (പണിക്കർ കതകിൽക്കൂടി അകത്തുകടക്കുന്നു. ജാനകി ചെരിപ്പു്, വടി ഇവ എടുത്തുകൊണ്ടു് ഉപചാരപൂവ്വം പിന്നാലെ പോകുന്നു. കതകു് അടയ്ക്കുന്ന അഞ്ചാറു നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് കുഞ്ഞുനായർ പ്രവേശിക്കുന്നു. കതകു് ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതുകണ്ടു്, ഏതാണ്ടു് സംശയിച്ചു് അങ്ങികളഞ്ഞ അണ്ണാനെപ്പോലെ മുൻവശത്തു് കുത്തിയിരിക്കുന്നു വീണ്ടും അല്പനിമിഷങ്ങൾക്കുടെ ഇരുന്നതിനുശേഷം ഉലാത്തുന്നു. വീണ്ടും വന്നു കുത്തിയിരിക്കുന്നു. വീണ്ടും ഉലാത്തുന്നു.)

കുഞ്ഞു:—ഇങ്ങിനെയുണെങ്കിൽ കൊച്ചുണ്ണിയെ പിടിക്കാൻ വന്നവരു് കൊച്ചുണ്ണിയെ പിടിച്ചയുതന്നെ സക്കാർ ശേവുകത്തിനു വന്നവരു് ഇങ്ങിനെ തുടങ്ങിയാ. (ഉലാത്തിയതിനുശേഷം കതകിന്റെ അടുത്തുചെന്നു നോക്കിക്കൊണ്ടു്) പള്ളിനിദ്രയല്ലേ കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. നടപ്പില്ല. (ചിന്താഭാരത്തോടെ മേല്പോട്ടുനോക്കിനിന്നതിനുശേഷം) വീരശൃംഖല വാങ്ങിയയുതന്നെ (കതകിന്റെ അടുത്തുചെന്നു് ചെറുതായി ഒന്നു ചുമച്ചതിനുശേഷം മാറിനിൽക്കുന്നു. ജാനകി അമ്മ അഴിഞ്ഞ മുടിയോടുകൂടി അങ്കവസ്ത്രം ശരിക്കു പിടിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് കതകുതുറന്നു പുറത്തു വരുന്നു.)

ജാന:—അല്ലാ കുഞ്ഞുനായർ വന്നോ?

കുഞ്ഞു:—വന്നില്ല. കുഞ്ഞുനായരു് വന്നില്ല.

ജാനു:—പിന്നെ ആരാ ഈ നിൽക്കുന്നത്?

കുഞ്ഞു:—ആരും ഇവിടെ നില്ലുന്നില്ല; കുഞ്ഞുനായരു നില്ലുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു തോന്നലാ.

ജാനു: കുഞ്ഞുനായർ എന്നെ കളിയാക്കുകയാണോ!

കുഞ്ഞു:—(ആകാശത്തു നോക്കിയിട്ട്) പിന്നെ, അകത്തു് പോയി പറയണം ഇൻസ്പെക്ടർ യജമാനൻ വന്നു് കാത്തിരിക്കയാണെന്നു്. സക്കാരുകായ്യമെന്നവച്ചാ തമാശ ഒന്നുമല്ല. കൊച്ചുണ്ണി ഇവിടെ അന്തസ്സായി ജീവിക്കേംചെയ്യും. മറ്റുള്ളവർ ജയിലിലും പോകും.

ജാനു:—ഈ പറയുന്നതുകേട്ടാൽ തെറ്റുകാരൻ യജമാനനെന്നു് തോന്നുമല്ലോ കുഞ്ഞുനായരു വരാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ അദ്ദേഹം അകത്തു കേറി കിടന്നതു്. അദ്ദേഹം ഉറങ്ങുക അപ്പായിരുന്നു.

കുഞ്ഞു:—(രണ്ടുതവണ) ഉറങ്ങുകയല്ലായിരുന്നു. അതെനിക്കു മനസ്സിലായി. ഉറങ്ങിയാൽ കാര്യം വല്ലതും നടക്കുമോ?

ജാനു:—(കോപത്തോടുകൂടി നോക്കിയിട്ട്) കുഞ്ഞുനായർ കുറച്ചുമര്യാദയായി സംസാരിക്കണം. നായ്ക്കു് നരച്ചപോലെ നരയ്ക്കുകയുംചെയ്തല്ലോ.

കുഞ്ഞു:—എങ്ങനെ സംസാരിച്ചു? സക്കാരുദ്യോഗം നോക്കാൻ വന്നവരു ചുമ്മാകിടന്നു് ഉറങ്ങിയാക്കായ്യം നടക്കുല്ലെന്നു് പറഞ്ഞതല്ലേ ഉള്ളു. വന്നവന്നു് കായ്യവും പറഞ്ഞൂടന്നു് ആയോ? ഞാൻ സംസാരിക്കുന്നതു് ഇഷ്ടമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ കുഞ്ഞുനായരു് മേലാൽ സംസാരിക്കുകയില്ല വേണമെങ്കിൽ ഈ ലാവണവും വേണ്ടെന്നുവച്ചേക്കാം. നോക്കണേ, ഈ പാവപ്പെട്ടവനു്

വന്നിരിക്കണഗ്രഹപ്പിഴ. കുഞ്ഞുനായരു് ഈ വിവരം തിരിച്ചു. അക്കൻ ദൈവത്തെഓർത്തു ഈ വിവരം ഒന്നുപറഞ്ഞേക്കണം.

ജാന:—(അതേസ്വരത്തിൽ) അപ്പോ ഞാനകത്തു് അറിയിക്കട്ടെ കുഞ്ഞുനായരു് വന്നു് വിവരം അറിയിച്ചിട്ടു് പോയെന്നു്.

കുഞ്ഞു:—(പരിഭ്രമത്തോടെ) എന്നാണോ ഞാൻപറഞ്ഞതു്?

ജാന:—പിന്നെ?

കുഞ്ഞു:—അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കാനല്ലേ പറഞ്ഞതു്?

ജാന:—(നേരിയ പരിഹാസത്തിൽ) ഓഹോ! അപ്പോ പോയി പറയാം, കുഞ്ഞുനായരു് വിളിക്കുന്നെന്നു്.

കുഞ്ഞു:—അക്കനിങ്ങനെ തുടങ്ങിയാ കുഞ്ഞുനായരു് വിഷമിച്ചുപോകും. ഒരുകാര്യം ചെയ്യണം. (തലകുനിച്ചു്) ഞാൻ.....

കു: പ:—(വാചകം മുഴുപ്പിമിക്കുംമുമ്പു് അകത്തുനിന്നുപ്രവേശിച്ചുംകൊണ്ടു്) (ഗൗരവത്തിൽ) എന്തോന്നാണടാ കുറച്ചുനേരമായി കേറിംകുന്നല്ലോ.

കുഞ്ഞു:—അടിയൻ കുഞ്ഞുനായരാണേ.

കു: പ:—എന്തോന്നാ ജാനകി ഇവൻ പറയുന്നേ?

ജാന:—വേറൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. (ചിരി സംയമനംചെയ്തുകൊണ്ടു) ഈ നില്ക്കുന്നതു് കുഞ്ഞുനായരല്ല; അങ്ങിനെ ഒരു തോന്നലാണെന്നു്.

കു: പ:—തന്നേടാ. ഈ നില്ക്കുന്നതു് കുഞ്ഞുനായർ അല്ലേ?

കുഞ്ഞു:—(വിറച്ചു്) ആണേ സക്കാർലാവണം കുഞ്ഞുനായരാണേ.

കു: പ:—ഇവന്റെ ഒരു ലാവണം. എടാ നീ തുടന്നുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

കുഞ്ഞു:—ഇല്ലേ.

കു: പ:—തുടന്നുപോകില്ലേ.

കുഞ്ഞു:—(വിഷമിച്ചു്) പോകുല്ലേ.

കു: പ:—ഉഴം?

കു: നാ:—പോകുമേ.

കു: പ:—നിത്തടാ, നിത്തു്. ആ ഇൻസ്പെക്ടർ അവിടെ വന്നോ?

കു: നാ:—ഉത്തരവു്.

കു: പ:—ഞാനെവിടെപ്പോയെന്നു നീ പറഞ്ഞു?

കു: നാ:—കച്ചേരിയിൽ പോയിരിക്കയാണെന്നു പറഞ്ഞു.

കു: പ:—ബ്ഭാ കഴുതേ. രാത്രിയീലു് ആരെങ്കിലും കച്ചേരിയിലുപോകുമോടാ.

കു: നാ:—കച്ചേരിയിൽ പോയെന്നു പറഞ്ഞില്ല.

കു: പ:—പിന്നെ?

കു: നാ:—ജാനകിഅക്കന്റെ വീട്ടവരെ.

കു: പ:—ജാനകിയുടെ വീട്ടിൽപ്പോയെന്നോ?

കു: നാ:—(പരിഭ്രമിച്ചു്) ഉത്തരവു്. അങ്ങിനെഒന്നും ഉത്തരവായില്ലേ.

കു: പ:—പിന്നെ എങ്ങനെ ഉത്തരവായടാ എരപ്പാളി! നീ ഇന്നു കള്ളോമറേറാ കുടിച്ചോടാ.

കു: നാ:—കുഞ്ഞുനായർ പ്രായമായതിനു ശേഷം ഇതുവരെ കുടിച്ചിട്ടില്ലേ.

കു: പ:—ജാനകീ.

ജാനു:—എന്തോ.

കു: പ:—ഇവനെന്തെല്ലാം കഴപ്പും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഈശ്വരനേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ. ഏതായാലും ഞാനിറങ്ങട്ടെ. പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പത്മനാഭനെ നിലനിത്തിയും എന്നെ ഓത്തും ജാനകിയുടെ ഭാവിയെ ഓത്തും ശരിപ്പെടുത്തണം. (മടിയിൽനിന്നു മടിശ്ശില എടുത്തു് കുറെ നാണയങ്ങൾ വാരിക്കൊടുത്തിട്ടു്) ഇതിരിക്കട്ടെ. ഈ കഴവേറിപോലും ഒന്നും അറിയരുതു്. അപ്പോ ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടെ. എല്ലാം മനസ്സിലായല്ലോ?

ജാന:—മനസ്സിലായി.

കു: പ:—ക്രൂതൽ ഒന്നും ഞാൻ പറയുന്നില്ല.

ജാന:—വേണ്ട; കലനാമ്പിൽ കുത്തുന്നവളല്ല യജമാനനേ ജാനകി. ജാനകിയെ അങ്ങുന്നിനു് ഇപ്പോമനസ്സിലാകുന്നില്ലെങ്കിൽ താമസിയാതെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളും.

കു: പ:—അങ്ങനെ മനസ്സിലാകാത്തതുകൊണ്ടല്ല ജാനകീ ഞാനീ പറയുന്നതു്. ഈശ്വരൻ നമ്മെ രക്ഷിക്കട്ടെ.

ജാന:—ഈശ്വരൻ നമ്മെ രക്ഷിക്കും. ഇവിടീന്നു പോണം. നമുക്കൊന്നുകൊണ്ടും സംശയിക്കാനില്ല.

കു: പ:—(സന്തോഷപൂർവ്വം) ഉം നടക്കട്ടെ.

കു: നാ:—(ഉപചാരപൂർവ്വം യജമാനൻ മുൻപേ നടക്കാൻ ആംഗ്യംകാണിക്കുന്നു.)

കു: പ:—നടക്കട്ടെ. (കുഞ്ഞുനായർ മുൻപേ നടക്കുന്നു. കുഞ്ഞുപണിക്കർ പിന്നാലെ നടക്കുന്നു. ജാനകി അകത്തുകയറി കതകടയ്ക്കുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം ഒൻപതു്

[പൗലോമാപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടു്. വേഷപ്രച്ഛന്നരായി കൊച്ചുണ്ണിയും, കൂട്ടുകാരും ("മുത്താരമ്മൻകൊട" സംഘം) ഓരോരുത്തരായി സൈഡ്കട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. തുള്ളലും ബഹളവും മറ്റും കേട്ടു് പൗലോമാപ്പിള വീട്ടിനുള്ളിൽനിന്നും കടന്നുവരുന്നു.]

പൗ: – അല്ലേ (കൊച്ചുണ്ണിയോടു്) ശാമിയാര്, ഇതെന്നാ കളിയാ. എനിക്കൊന്നും അറിയാൻപാടില്ലാഞ്ഞിട്ടു ചോദിക്കയാ. ഞങ്ങളാണേൽ ക്രുസ്ത്യാനികളു്. നിങ്ങളാണേൽ ഹിന്ദുക്കളു്. ഈ ക്രുസ്ത്യാനീടെ വീട്ടി ഇതൊക്കെ എന്നാത്തിനാ? (അകലെ മൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) അതാണ്ടെ, അതു കാണുന്നില്ലേ അതു ഒരു നായരുപുള്ളാച്ചന്റെ വീടാ. നിങ്ങളങ്ങോട്ടു ചെന്നാട്ടെ. വലിയ വിശ്വാസിയാ. നിങ്ങക്കെന്നാ വേണേലും തരും.

വാവ:—(അലറിക്കൊണ്ടു ഒന്നാരണ്ടു് ചുവടുകൾ മുന്നോട്ടുവന്നു) ശാമിയാരു ചെന്നാട്ടെ. മുത്താരമ്മനു് ജാതിയില്ല, മതമില്ല. ഈ കാണുന്ന മക്കളെല്ലാം ഒന്നുപോലാണു്.

പൗ:—അയ്യോ അങ്ങിനെ പറയല്ലേ. ഞങ്ങളു് വിശ്വസിക്കുന്ന മതവും, ദൈവവും വേറെയാണെ.

1. അന്യായി:—(ചാട്ടകൊണ്ടു് സ്വന്തം ദേഹത്തു് അടിച്ചു് അലറിക്കൊണ്ടു മുന്നോട്ടുവന്നു) മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. മുത്താരമ്മനു് ധർമ്മംകൊടു് ധർമ്മം! എന്തു പറയുന്നു? പറഞ്ഞോ. ആ "കല്ലുരി"ടെ ചിമിഴെടു്

2. അനുയായി:— (ചിമിഴ് എടുത്തുകൊടുക്കുന്നു.)

വാവ: - വേണ്ട. "കരിംചുപട്ടേടെ" ചിമിഴെടു, ചിമിഴെടു്. (ഒരുപിടി ഭസ്മം വാരി ഓങ്ങിക്കൊണ്ടു്) ഇവന്റെ വീട്ടും, ഈ നാട്ടുകാരുമെല്ലാം.

1. അനുയായി:—(കാലിൽ വീഴുന്നു) സ്വാമി എറിയരുതെ; എല്ലാം അവിടത്തെ മക്കളാണു്. മുത്തെറിയരുതെ. നാടു മുടിഞ്ഞുപോകും.

പഴ:—(ഭയന്നുവിറച്ചുകൊണ്ടു്) ഏലിയാമ്മെ എടീ ഒരു പിടി അരി കൊണ്ടുവന്നു് ധമ്മം കൊടുത്തേടി. (പെരിയസ്വാമിയോടു തിരിഞ്ഞു) ശാമിയാരെ, ധമ്മം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് പൊയ്ക്കോ. വിശ്വാസികളെ ഇങ്ങനെ ഉപദ്രവിക്കരുതെ.

[കൊച്ചുണ്ണി സ്വാമിയാരുടേയും, വാവ മുത്താരമ്മനായി കുംഭപേറിയും, മറെറാരനുയായി പട്ടമുടുത്തു പന്തവും ചാട്ടയും രണ്ടു കൈകളിലായി പിടിച്ചു് തുള്ളലുകാരനായും മുന്നോട്ടു് നീങ്ങുന്നു.]

വാവ:—(തുള്ളുന്നു.) അരി വേണ്ട. (അലറിക്കൊണ്ടു്)മുത്താരമ്മനു് അരിവേണ്ട.

(ഏലിയാമ്മ അരിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

പഴ:—പിന്നെ എന്നാ വേണമെന്നാ ശാമി പറയുന്നേ.

വാവ:—മുത്താരമ്മനു് പൊന്നുവെക്കണം, പണംവെക്കണം, ആട്ടു വേണം, കോഴി വേണം.

പഴ:—(അമ്പരന്നു്) കത്താവെ! ഇവരിതെന്നാ പറയുന്നെ? ഈ വീട്ടിലു് ഈ പറഞ്ഞതിലു് ഒന്നും ഇല്ലേ— ശാമിയാരെ വിശ്വാസികളെ അങ്ങു വിട്ടരെ.

ഏലി:—എന്റെ എടത്വാപള്ളീലെ ദൈവമാതാവെ.

വാവ:—(ക്രുദ്ധതൽ ശ്രുക്ഷമായി) ഇവർ മുത്താരമ്മനെ കളിപ്പിക്കാൻ വന്നവരാണു്. വിട്ടുകൂടാ സാമി. കരഞ്ഞു പട്ടടെ ചിമിഴെട്ടു്. ഉഹും. അവസാനമായി ചോദിക്കുന്നു. (ചാട്ടവാറു വാങ്ങി അന്തരീക്ഷത്തിൽ അടിച്ചുകൊണ്ടു്) ഹും! പറഞ്ഞോരെ, ഞാങ്ങക്കറിയാം; പൊന്നും, പണവും ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നെന്നു്. ഹും! പോയി എടുത്തുകൊണ്ടുവാ. (ഏലിയാമ്മയുടെ മുഖത്തുനോക്കി ഒരു അട്ടഹാസവും, നിലവിളിയും.)

ഏലി:—കുത്താവേ! (നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു നിലത്തുവീഴുന്നു.)

കൊച്ചു:—(ധൃതിയിൽ രംഗത്തുനിന്നും പോകുന്നു.)

വാവ:—വലിയസാമി പോയോ? ഇവനേം തട്ടിക്കളയാൻ അനുവാദം തന്നിട്ടുതന്ന്യാ പോയതു്?

1. അനുയായി:—തന്നെ.

വാവ:—ഹും എന്നാ തട്ടിക്കള.

പൗ:—ദൈവംതമ്പുരാനേ! എന്നെ തട്ടിക്കളയാതെ. പോയി കൊണ്ടുവരാമെ (ഓടിപ്പോയി ഒരു കുടംനിറയെ സ്വർണ്ണനാണയങ്ങളും കൊണ്ടുവരുന്നു. വാവ സന്തോഷപ്രകർഷത്തോടെ അതു വാങ്ങി അതിൽ നിന്നും വാരിനോക്കുന്നു)

വാവ:—ഹും. ("കുംഭകുടം" പൗലോമാപ്പിളയുടെ തലയിൽ വച്ചുകൊടുത്തിട്ടു്) നീ ഇതു കൊണ്ടുപോയി ദിവസവും പൂജിച്ചുകൊള്ളണം. നിനക്കു് വേണ്ട എല്ലാ ഭാഗ്യവും ഈ മുത്താരമ്മൻ തരും.

പൗ:—അയ്യോ, അങ്ങിനെ പറയല്ലെ. മതവിശ്വാസി കർത്താവു് മറ്റൊരു ദൈവത്തിനെ കുമ്പിടുകൂടായെ.

വാവ:— മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. (സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങൾ ഉള്ള കടവുംകൊണ്ടു പോകുന്നു; പിന്നാലെ അനുയായികളും.)

പഴ:—(രംഗം കുറച്ചു സമയത്തേയ്ക്കു് നിശ്ചലമാകുന്നു.) എന്റെ കത്താവേ!

ഏലി:—(സാവധാനം എഴുന്നേറ്റു് രംഗവിക്ഷണം ചെയ്തിട്ടു്) അവമ്മാരു പോയോ?

പഴ:—എന്നാടി നിനക്കിപ്പം കണ്ണും കണ്ടുകൂടെ?

ഏലി:—(സന്തോഷത്തോടെ തന്റെ തന്ത്രം വിജയിച്ച വിശ്വാസത്തിൽ) ഈ കള്ളന്മാരുടെ പണിയൊന്നും ഏലിയാമ്മയോടു പറകല്ല.

പഴ:—നീ എന്നാടി പറയുന്നേ? എന്നാ പറഞ്ഞിട്ടില്ലന്നാ. ആ വലിയ കടം അവരിവിടുന്നു് എന്നെക്കൊണ്ടു് എടുപ്പിച്ചു് കൈയോടെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയില്ലെ?

ഏലി: — (അന്തംവിട്ടു്) നിങ്ങളതു് എടുത്തുകൊടുത്തോ?

പഴ:—എടുത്തുകൊടുത്തുന്നു നീ ചോദിക്കയാണോ? അവരെന്നെ കൊല്ലുമെന്നു പറയുമ്പം ഞാനെന്നാ വേണമെന്നാ നീ പറയുന്നേ? നീയാണേലു ചത്തുകിടക്കുന്നു.

ഏലി:—എന്റെ കത്താവേ! ഇതിയാനോടു് ആരുപറഞ്ഞു അതെടുത്തു കൊടുക്കാൻ?

പഴ:—നിന്നോടു് നിന്നപാടെ ചത്തുമറിയാൻ ആരു പറഞ്ഞു?

ഏലി:—ഞാൻ ചത്തുമറിഞ്ഞതാണോ? അവരെ പറഞ്ഞിക്കാൻ ചെയ്തതല്ലേ കത്താവേ.

പഴ:—പരമദ്രോഹി! എന്നാ നിനക്കതു പറഞ്ഞുക്കൂടായിരുന്നോ?

ഏലി:—കത്താവേ! എന്റെറ പൊന്നും, പണ്ടോം മുഴക്കെ പോയേ. (കരയുന്നു.)

പഴ:—കരയാതെ ഏലിക്കുട്ടി! പോയതു് പോട്ടു് (കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) നീ കരഞ്ഞാ ഞാനും കരഞ്ഞുപോവും. നീ എന്നെക്രൂടെ കരയിക്കാതെ, പോയി എടതപാപള്ളീലേയ്ക്കു് ഉണ്ടാക്കിവച്ചിരിക്കണ ആ മരുന്നിങ്ങെടുത്തോണ്ടുവാ. എന്റെറ ആത്മാവൊന്നു് തണുപ്പിച്ചോട്ടെ.

ഏലി:—(അടക്കാനാവാത്ത കോപത്തോടെ) ഇതിയാന്റെറ തലയിൽ വെള്ളിടി വീണുപോണേ തമ്പുരാനെ. (ഏലിയാമ്മ പോകുന്നു.)

പഴ:—എടീ അതിനുമുൻപു് ഒരു കുമിളക്രൂടി ഞാൻ കുടിച്ചോട്ടെ. നീ പോയി എടുത്തോണ്ടുവാ.

കർട്ടൻ.

രംഗം പത്ത്

[കൊച്ചുണ്ണിയുടെ ഭവനത്തിന്റെ കോലായ്. അബു വ്യായാമംകഴിഞ്ഞു്, തന്റെ ദേഹത്തു പൊടിഞ്ഞ വിയർപ്പുകഠം തുടച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു. അകത്തുനിന്നു് ശോകാത്മകമായ ഒരു താരാട്ടുഗാനം ആലപിക്കുന്നു]

കൊ: ഭാ:—(അകത്തുനിന്നു്) പുള്ളാ, ഉസ്തിക്കാറാൻ, പെരുത്ത ക്ഷീണിച്ചിരിക്കണു്. ബല്ലോം കൊണ്ടു പോയി കൊടുക്കീം.

(കദീജ, ഒരുപടല നേന്ത്രപ്പഴവുമായി പ്രവേശിച്ചു് സമീത്തു കൊണ്ടുവച്ചിട്ടു് മടങ്ങുന്നു.)

കൊ: ഭാ:—(താരാട്ടുഗാനം മുറിഞ്ഞും മൂളിയും പ്രേക്ഷകർക്കു കേൾക്കത്തക്കവണ്ണം അപ്പോഠം ആലപിക്കണം.)

അബു:—കദീജാ, പയം എട്ടത്തോണ്ടുപോയീം; ഞമ്മക്കു ബേണ്ട.

കദീജ:—(കവാടദ്വാരത്തിൽ ചെന്നുനിന്നുംകൊണ്ടു്) മാമീ അബരു പയം ബേണ്ടാന്നു് പറയണു്.

കൊ: ഭാ:—അങ്ങോട്ടു ചെന്നു് എട്ടത്തു കൊട പുള്ളാ. നിന്റെ മോറ കണ്ടാ മനിശ്ശേരു് തിന്നുമോ?

അബു:—അതുകൊണ്ടല്ല. ബശപ്പില്ല ഞമ്മക്കു്.

കദീജ:— അപ്പോ ഉമ്മണി പാലുകൊണ്ടുബരട്ടെ?

അബു:—ബേണ്ടാ.

കദീജ:—ബിശപ്പു ത രെ തോന്നിണില്ലേ?

അബു: ഇല്ല.

കദീജ:—എന്താണു് കദിശ്ശാനോട ദേശ്യമാണോ?

അബു:—ഉഹും. ഉം. (ഇല്ലായെന്ന അർത്ഥത്തിൽ)

കദീജ:—(സാവധാനം നടന്നു് അടുത്തുകൊണ്ടു്) നിങ്ങ ഇങ്ങനെ ഒന്നും കയിക്കാതിരുന്നാ മാമ ബരുമ്പം കദീജാനോട്ടു് ബയക്കു പിടിക്കുമല്ലാ തമ്പിരാനെ.

അബു:—എബിടാണു് പുള്ളാ നിന്റെ പുന്നാരമാമാ! ഒരു മാശായിട്ടു് കാണുന്നില്ലല്ലോ?

കൊ: ളാ:—(അകത്തുനിന്നു്) ആ പയം അങ്ങട്ടു് എടുത്തു കൊട്ട പുള്ളാ (കുട്ടി കരയുന്ന താരാട്ടു്.)

കദീജ:—(അടുത്തുചെന്നു ഒരു പഴം എടുത്തു് നീട്ടിക്കൊണ്ടു്) ഇതു തിന്നീം.

അബു:—ബേണ്ടാ.

കദീജ:— പടച്ചോനേ, മാമാ ബന്നു് എന്നെ കൊല്ലുമല്ലോ.

അബു:—മാമാൻറുടെ പറഞ്ഞേരു് ഞമ്മ എല്ലാം തിന്നെന്നു്.

കദീജ:—അങ്ങനെ പറഞ്ഞാലു് നിങ്ങക്കു് ബെശക്യല്ലേ?

അബു:—ഞമ്മക്കു ബെശന്നാ നിനിക്കെന്താ?

കദീജ:—(ലജ്ജാവനമ്രമുഖിയായി നില്ക്കുന്നു.)

അബു:—നിനക്കെന്താന്നാ, ഞമ്മ ശോതിക്കരണു്? ഉഹും. എന്താ ഒന്നും മുണ്ടാത്തെ?

കദീജ:—നിങ്ങക്കു് ബെശന്നില്ലെങ്കി കദീശാക്കും ബശക്കുല്ല.

അബു:—അതെന്താണപ്പാ ഞമ്മക്ക് പുടികിട്ടന്നില്ലല്ലാ? ഞമ്മ ഇബടെ വരുന്നേനുമുമ്പ് എങ്ങനാരുന്നു?

കദീജ:—അപ്പോ കദീശാ പെരുത്തു് കുട്ടിയാരുന്ന ശുമ്മാ ശുമ്മാ ബിശക്കുമായ്ിരുന്നു.

അബു:—എന്നാ ഒരുകായ്യും ചെയ്യേരു്. ഞമ്മക്ക് രണ്ടു പേരിക്കും, ഒന്നും കയിക്കണ്ട.

കദീജ:—അതു ഞമ്മക്കു് ശമ്മതാ—പച്ചെ മാമ ബരുമ്പം ബന്നപാടെ ശോതിക്കും: കദീശാ ആ ഉസ്താക്കാരന്നു് എന്തു കൊടുത്തു്, എന്തെല്ലാം തിന്നു്. അപ്പോ ഞമ്മ എന്തുപറയും?

അബു:—അതു ഞമ്മ പറഞ്ഞില്ലേ. (കദീജ പറഞ്ഞസ്വരത്തിൽ) എല്ലാം കൊടുത്തു, എല്ലാം തിന്നു്—എന്നു് പറഞ്ഞേരൊ.

കദീ:—അങ്ങിനെ കദീശ നുണ പറയൂല.

അബു:—നിങ്ങ ശത്യമെ പറയുവോ?

കദീ:—കദീശ ശത്യമേ പറയൂ.

അബു:—എന്നാ നീ സത്യം പറഞ്ഞെ.

കദീ:—ഞമ്മളു് ശത്യംതന്നെ പറയും. നിങ്ങളു ഒന്നും കയിച്ചില്യാന്നതന്നെ പറയും.

അബു:—അപ്പോ കദീജാ പറേണതു് ഞമ്മ ഇതെല്ലാം തിന്നാന്നമെന്നാണോ?

കദീ:—ഓ.

അബു:—ഇത്ര പെരുത്തു് ഞമ്മ തിന്നുല്ലല്ലോ?

കദീ:—നിങ്ങ ബത്താനം പറയാതിരിക്കീം. ഞമ്മ കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലാ നിങ്ങളു് ആദിമുന്നേ പെരുത്തു് തിന്നണതു്. അപ്പോ ഞമ്മ കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലാ ഒരു ശരുബം

ബദാം കാച്ചിക്കൊണ്ടുബച്ചാ മാമായും നിങ്ങളും കൂടിയിരുന്നു കുടിക്കണതു്. ആ സമയബോത്തില് പുന്നെ ബാക്കി ബല്ലോ കാണുമായിരുന്നോ? എന്താണിപ്പം നിങ്ങക്കു് ഞമ്മന്റെക്കൂടെ ഒരു പുടിത്തവുമില്ലാത്ത മട്ടു്. ബേണ്ടങ്കി പറഞ്ഞോളിൻ. ഞമ്മ ഒന്നും ഇനി നിങ്ങക്കു കൊണ്ടുബന്നു് തരുല്ല. ഞമ്മ ബല്ല തെറവും ശൊയ്ങ്കി അതും പറഞ്ഞോളീം.

അബു:—കുട്ടിജാ നി എന്താണു് കുട്ടീ ഇങ്ങനേ ശംശാരിക്കണേ?

കുട്ടി:—കുറച്ചുനാളായി ഞമ്മടെ ഖൽബിനു് ഒരു നൊമ്പരം.

അബു:—പടച്ചോനെ! എന്താണപ്പാ! ഖൽബിനു് നൊമ്പരമാ?

കുട്ടി:—(ലജ്ജയോടുകൂടി പുഞ്ചിരിച്ചു തലയാട്ടുന്നു.)

അബു.—അങ്ങനെ ബരും. അതു് ഈ ഇളംപ്രായത്തില കുട്ടികൾക്കു് ബരണ ഒരു ടിനസ്സു് സൂക്കേടാണു്. അതിനു മരുന്നുണ്ടു്.

കുട്ടി:—നിങ്ങ കളിയാക്കാതിരിക്കീം. ഞമ്മക്കു് നാണം ബരുന്നു. ഞാൻ ഇബിടണു് ഇപ്പം മണ്ടിക്കളയും.

അബു:—വേണ്ടപ്പാ ഞമ്മ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. നിന്റെ മാമാ എബിടെ?

കുട്ടി:—മാമാ തൊയിലിനു് പോയിരിക്കണു്.

അബു:—അതിനൊന്നുമല്ല കുട്ടീ അബരു് പോയിരിക്കണതു്. അബരു പോയിട്ടു് മാസം ഒന്നായില്ലേ. തൊയിലിനു് പോയാലു് എന്താണു് ബരാനിത്ര താമസം?

കുട്ടി:—അതു ഞമ്മക്കറിയുമോ?

അബു:—പണ്ടും അവരങ്ങനായിരുന്നോ?

കദീ:—ചിലപ്പോ ഇങ്ങനെതന്നെ.

അബു:—ഞമ്മളിവിടെ താമസിക്കണതു് അവക്കു പുടുത്തല്ലാണ്ട മറെറാണ്ടോ?

കദീ:—ഞിങ്ങളു് പടച്ചോന്നു് പുടിക്കാത്ത ബർത്താനൊന്നും പറയരുതു്.

അബു:—പിന്നെന്താണു് പുള്ള അബരു് ഇത്ര താമസിക്കണേ? ഊം? നി എന്താണൊന്നും മുണ്ടാതെത്തെ?

കദീ:—അതു ഞമ്മക്കറിഞ്ഞൂടാ—മാമിക്കും ബലിയ ബരുത്തമായിരിക്കാണു് മനശിനു്.

അബു:—അബരിക്കറിയുമോ നിന്റെ മാമ എബടക്കണ്ടു പോയതെന്നു്?

കദീ:—അറിയാമായിരുന്നെങ്കി കദീശ്ശാനോട്ടു് പറയുമായിരുന്നെല്ലോ. അടുത്തു എബിടേങ്കിലും കാണും. എബിടെക്കാണാമെന്നു ഞമ്മക്കു് പട്ടാങ്ങായി പറയാ പററ്റുല്ല.

അബു:—നിനക്കു് ബാമോ ഞമ്മന്റെ ക്രടെ. അബരെ ഒന്നുപോയി തെരക്കാൻ?

കദീ:—നിങ്ങക്രടെ ബരാൻ ഞമ്മക്കു് ശന്തോശമാണു്. പച്ചെ മാമി പറഞ്ഞുവിട്ടമോ?

അബു:—അവരോട്ടു ഞമ്മക്കു് ശ്ശോതിച്ചിട്ടു പോകാം.

കദീ:—അബരു ശമ്മതിച്ചാലും ഞമ്മളു് രണ്ടുപേരുംക്രടി അങ്ങനെ പോയാ ബൈയികാണുന്നബരു് ഞമ്മെ കാണ്ടാ പങ്കും പറയുല്ലേ?

അബു:—എന്താണു് പങ്കംപറയാൻ?

കദീ:—അതു ഞമ്മക്കറിയുല്ല.

അബു:—എന്തു പറയാനിരിക്കുന്നു? പറഞ്ഞാ ഞാൻ നിന്റെ പുതിയാപ്ലേം നി ഞമ്മടെ കെട്ടിയോളുമാണെന്നു പറയും.

കദീ:—(നാണംകുണുങ്ങി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) അള്ളോ നിങ്ങ ഞമ്മക്കു് നാണം ബരണ ബർത്താനം പറയാണ്ടിരിക്കീം. (അകത്തു താരാട്ടു കേൾക്കുന്നു. വാവ പ്രവേശിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും അവനെ നോക്കുന്നു. കദീജാ അകത്തേക്കു് പോകുന്നു.)

വാവ:—കാക്കാ ബന്നില്ലെ?

അബു:—കുറച്ചുനാളായി ഇങ്ങോട്ടു ബരാറില്ല. നിങ്ങളെ ഒന്നു കണ്ടു ബിശേഷം അറിയണമെന്നു ഞമ്മളുലോശിക്കയായിരുന്നു. എത്ര നാളായി അബരു് ബിട്ടു കണ്ടിട്ടു്?

കൊ:ഭാ:—(പ്രവേശിച്ചു്) കുട്ടിക്കുടിനടക്കണ നിങ്ങക്കറിഞ്ഞുകൂടെ അബരെവിടെന്നു്?

വാവ:—അബരെവിടെയാണെന്നു ഞമ്മക്കറിയാം. അതിബിടെ പറയാനാണു് ബാവാ വന്നിരിക്കണതു്.

കൊ:ഭാ:—എബിടെയാണബരു്?

വാവ:—ഇബിടെ അടുത്തുണ്ടു്.

കൊ:ഭാ:—ഉണ്ടെങ്കി പോയി കുട്ടികൊണ്ടു്ബരീം.

വാവ:—(മൗനം)

കൊ:ഭാ:—നാട്ടി എബിടെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കി മോനെ കാണാൻ ബരുമായിരുന്നു. പടച്ചോനെ അബരിക്കു് ബല്ലോം അസുഖം പറ്റീരിക്കുമോ എന്തോ?

വാവ:—അബ്ബിടം വിടിൻ. അവരിക്കി ഒരാപത്തും പററീ ട്ടില്ല. ഇബ്ബിടെ ബരുണില്ലെന്നമാത്രം. അബ്ബറിവിടെ അട്ടത്തുണ്ടു്.

കൊ: ഭാ:—പിന്നെ അബ്ബരു് എവിടെന്നു് പറയീം. നിങ്ങളിന്നു പോയി അബ്ബരെ കണ്ടുപറയണം കെട്ടിയോളു് അബ്ബരു് ബന്നല്ലാതെ ഇനി ഒന്നും തിന്നുപ്പാന്നു്.

വാവ:—വാവാക്കറിയാം അബ്ബരവിടൊണ്ടെന്നു്. പക്ഷെ അബ്ബരെക്കണ്ടു് ഞമ്മളാര്യം പറയണതു് നിങ്ങ ഇപ്പം പറഞ്ഞതായിരിക്കുല്ല. ഞമ്മപറയും ബാബാന്റെ കൂടെ ബറാൻ. അബ്ബരതു കേട്ടില്ലെങ്കി ബാവാ ശത്തു കളയും ബാവക്കു് പിന്നെ ഇരിക്കണ്ട. ഒരു മുസ്ലീമിനു് ബണ്ടാത്തു് ഹറാമുകളാണു് അബ്ബരു ശെയ്യിണതു്.

കൊ: ഭാ:—നിങ്ങ എന്തുപറണു്? ഖദീജാന്റെ മാമ മുസ്ലിനു ബേണ്ടാത്ത ഹറാം ചെയ്യണന്നാ. എറങ്ങടാ ബെളീയില് ഹമുക്കേ!

വാവ:—നിങ്ങ ബയക്കുപിടിക്കണതു് ബെറുതെയാണു്. ബാവാ ശങ്കടംകൊണ്ടു് പറയണതാണു്. ഞമ്മ ഇബ്ബിടിനി നിക്കണില്ല. ഞമ്മ പോണ (പോകാൻ ഭാവിക്കുന്നു.)

അബ്ബു:—(കൈക്കു് കടന്നുപിടിച്ചു നിറുത്തിയതിനുശേഷം) അബ്ബരു് ശങ്കടംകൊണ്ടു പറയണതാണു്. അതു പോട്ടു്. നിങ്ങ ഈ പറേന്നോന്റെപൂടി ഞമ്മക്കു് കിട്ടണില്ല. അബ്ബരു് എബ്ബിടൊണ്ടെന്നു് പറയീം. അബ്ബിനു് അബ്ബരെ ഒന്നു കാണണം. ബാപ്പാനെക്കാളും സ്നേഹമുള്ള അബ്ബരു് ഇങ്ങനെ ബാരാതിരിക്കുന്നതിലു് ചെല കൊയപ്പങ്ങളുകാണും. അതു ഞമ്മക്കു് മനസ്സിലാക്കിത്തീം കാക്കാ.

വാവ:—അബരെപ്പററി ഞമ്മളൊന്നും പറയൂല്ല കാക്കാനെ ഞമ്മള് വിളിച്ചോണ്ടുബരും. അബരു വരുണതുവരെ നിങ്ങള് ഈ വീട്ടിൽ കാവലിരിക്കണം. കൈയ്യെ ബിടീം. (കൈ വിട്ടുന്നു, പോകുന്നു.)

കട്ടീജ:—(കൈയിൽ കൊച്ചുമായി പ്രവേശിച്ചു) അബരു എന്നു ബരുമെന്നു് പറഞ്ഞു്?

അബു:—അതൊന്നും അബരു് പറയിണില്ല കട്ടിജ! ഞമ്മ പോയി ബിളിച്ചോണ്ടു ബരട്ടെ അബരെ?

കൊ: ഭാ:—നിനക്കു അതിനുള്ള കരുത്തുണ്ടോ കുട്ടീ?

അബു:—ഉണ്ടു താത്ത. ഞമ്മ പോയി കൊണ്ടുബരാം.

കൊ: ഭാ:—നീ പോണ്ട മോനെ. (അല്പം നിന്നതിനു ശേഷം) അബരു ബരാത്തതിലെ എന്തോ കൊഴപ്പം കാണും. അബരെ പോലീസ്സു പുടിച്ചിരിക്കില്ല. (കട്ടീജയോടു രിഞ്ഞു) ഇങ്ങുബാ. കുട്ടിനെ ഇങ്ങു കൊടു്. (കട്ടീജ കുട്ടിയെ കൊടുക്കുന്നു) നിനക്കു മാമനെ കാണണാ മോളെ?

കട്ടീ:—കാണണം മാമി; അബരെവിടെ ഉണ്ടു്?

കൊ: ഭാ:—മോളു കരയാതെ; അബരു ബരും.

അബു:—നിങ്ങ രണ്ടുപേരും അകത്തു പോയീം. കരയണതു് മോശമാണു്. ഞമ്മ പോയി പുടിച്ചോണ്ടു ബരും.

കൊ: ഭാ:—നിനക്കറിയോ മോനെ അബരെബിടെ കാണുമെന്നു്?

അബു:—നമുക്കറിയില്ലെങ്കിലും ഞമ്മ പോയി അബരെ കണ്ടു പുടിക്കും.

കൊ: ഭാ:—എന്നാ മോൻ ന്തരെ വവ്വാക്കാവിഃപ്പായി അബിടീന്നു് ആ ബാവേനേം ക്രട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തൊക്കണം. തനിച്ച പോവൂടല്ലു്. ഞമ്മക്കെല്ലാം പെരുത്തു് ബിഃരാധികളു് ഈ നാട്ടിലൊണ്ടു്. അബരു് കൊണ്ടുബാണ പണങ്ങളെല്ലാം പാവങ്ങക്കാന്നു കൊട്ടക്കണതെങ്കിലും അതു വാങ്ങി തിന്നണ ചില പഹേമ്മാരു് അബരിക്കെതിരാണു്. സൂക്ഷിച്ചു ബേണം പോവാൻ അബരെക്കണ്ടാ പെരുത്തൊന്നും പറേണ്ട. കൊച്ചുമോൻ ബാപ്പാനെ വിളിച്ചു കരേണെന്ന മാത്രം പറഞ്ഞാമതി.

കുട്ടീ:—ഒറക്കം പോവൂടല്ലു്. മാമാനെ കണ്ടുപുടിച്ചോണ്ടു തന്നെ ബരണം.

കൊ: ഭാ: — പടച്ചോൻ രക്ഷിക്കും മോനെ നിന്നെ.

അബു:—(നടന്നുതുടങ്ങുന്നു.)

കൊ: ഭാ:—അബിടെ നിക്കീം. (അബു തിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. അകത്തുപോയി ഒരു കഠാരി എട്ടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് കൊടുത്തിട്ടു്) ഇതു് കൈബച്ചോളണം. മനുഷ്യമ്മാരെ ഒന്നും ശെയ്ത്തുടല്ലു്. നിബത്തി ഇല്ലെങ്കി പങ്കപ്പാടു ബരാണ്ടു് സൂക്ഷിച്ചാണം. നിങ്ങ മടങ്ങിബരണ വരെ ഞാനും കുട്ടീജായും ഇബിടിരിക്കും.

(അബു പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം പതിനൊന്ന്

[ജാനകിഅമ്മയുടെ ഭവനം. ഒരു നിലവിളക്ക് കത്തിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. കളികഴിഞ്ഞുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ. തലയിൽ മുല്ലപ്പൂവും നെറ്റിയിൽ ഭസ്മക്കുറികളും അണിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആരെയോ പ്രതീക്ഷിച്ച് ഒരു ഗാനവും ആലപിച്ചുകൊണ്ട് ലാത്തുന്നു.

കൊച്ചുണ്ണി ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ വേഷത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. കൊച്ചുണ്ണിയെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ജാനകി പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടരെക്കണ്ട് ഭയപ്പെടുകയും പ്രതീക്ഷ തകർന്നുപോയതിൽ മോഹഭംഗം വന്ന വളായും മാറുന്നു.]

കൊച്ചു:—(ജാനകിഅമ്മയെ ഗൗരവത്തോടെ നോക്കിനിന്നതിനുശേഷം) വലിയതമ്പുരാന്റെ കൊട്ടാരത്തിന്നു പതക്കൻ മോഷ്ടിച്ചിട്ട് ഒളിച്ചോടിപ്പോന്ന സ്ത്രീ നിങ്ങളാണോ?

ജാനകി:—(സസംഭ്രമം) അങ്ങിനെ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എനിക്ക് അതേപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

കൊച്ചു:—സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോട് സംസാരിക്കുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുവേണം. കള്ളം പറയരുതു്.

ജാനകി:—അങ്ങിനെ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല പൊന്നങ്ങുന്നേ.

കൊച്ചു:—സത്യം പറയണം.

ജാനകി:—സത്യമാണു് പറയുന്നതു്.

കൊച്ചു:—അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം നടന്നതായി നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ആലോചിച്ചു മറുപടി പറയണം.

എന്താണു് അറയ്ക്കുന്നതു്. (ബഞ്ചിൽ ഇരിക്കുന്നു.) സത്യം പറഞ്ഞാൽ രക്ഷയുണ്ടു്. സർ ടി. മാധവ രായർ ഭരിക്കുന്ന കാലത്തു് കള്ളം നടക്കുകയില്ല.

ജാനകി:—അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

കൊച്ചു:—കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. നിങ്ങൾക്കു് കൊട്ടാരത്തിൽ എന്തായിരുന്ന ജോലി?

ജാനകി:— എനിക്കവിടെപള്ളിയറ അടിച്ചുതളിയായിരുന്നു

കൊച്ചു:—തമ്പുരാന്റെ തിരുവാഭരണം എവിടെയാണു് സൂക്ഷിക്കുന്നതെന്നറിയാമോ? നിങ്ങളവിടെ പെരു മാറുന്നവരല്ലേ?

ജാനകി:—പൊന്നങ്ങുന്നേ ഈയുള്ളവർക്കു് അവിടെ അടിച്ചുതളി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

കൊച്ചു:—അതല്ല ചോദ്യം. ചോദിക്കുന്നതിനു് ഉത്തരം പറയണം. തിരുവാഭരണങ്ങളം എവിടെയാണു് സൂക്ഷിക്കുന്നതു്?

ജാന:—അതെല്ലാം ചെല്ലംവകയിൽ വലിയ സവ്വാധിയുടെ നേരിട്ടുള്ള സൂക്ഷിപ്പിലാണു്.

കൊച്ചു:—ഈ കളവുപോയ മുതലും അവിടെയാണോ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു്?

ജാന: — അതു് സദാ അണിയുന്ന ആഭരണമായതുകൊണ്ടു് ചിലപ്പോഠം പള്ളിയറയിൽ വച്ചേക്കും.

കൊച്ചു:—എപ്പോഴെല്ലാമാണതു് ചെല്ലംവകയിൽ ഏല്പിക്കുന്നതു്?

ജാന:—കോവിലിൽ എഴുന്നള്ളത്തുകഴിഞ്ഞു വന്നാൽ ഹരിക്കാരൻപട്ടരെ ഏല്പിച്ചു് ചെല്ലംവകയിൽ എത്തിക്കയാണു് പതിവു്.

കൊച്ചു:—ദിവസവും അങ്ങിനെയാണോ?

ജാന:—ചിലപ്പോൾ അങ്ങിനെ എത്തിച്ചില്ലെന്നും വരും.

കൊച്ചു:—തിരുമനസ്സ് അങ്ങിനെ ഒരുദിവസം കഴുത്തിലണിഞ്ഞുകൊണ്ടു് പള്ളിനിദ്രകൊണ്ട ദിവസമല്ലേ കാണാതെപോയതു്?

ജാന:—അതേ.

കൊച്ചു:—അന്നു നിങ്ങളവിടെ പോയില്ലേ?

ജാന:—പതിവുപോലെ അന്നും കാലത്തു് അടിച്ചുതളിക്കാൻ പോയി. പിന്നെ ഞാനങ്ങോട്ടു പോയില്ല.

കൊച്ചു:—ക്രൂരതൽ വിസ്തരിക്കണ്ട. അവിടെ വേറേസ്ത്രീകളും പോകുന്ന പതിവുണ്ടോ?

ജാന:—ഉണ്ടു്.

കൊച്ചു:—അവരിൽ ആരെയെങ്കിലും അറിയാമോ?

ജാന:—എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

കൊച്ചു.—അറിഞ്ഞുകൂടാ. (എഴുന്നേറ്റു) എനിക്കറിയാം. നേരു പറഞ്ഞാൽ നിങ്ങൾക്കു രക്ഷയുണ്ടു്. ഇല്ലെങ്കിൽ താമസം തിരുവനന്തപുരം ജയിലിൽ ആകേണ്ടിവരും. കള്ളംപറഞ്ഞു് രക്ഷപ്പെടാമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. ആലോചിക്കേണ്ട. ഉള്ളതു പറയുന്നതു നന്നു്.

ജാന:—ചിലരെ എല്ലാം അറിയാം.

കൊച്ചു:—ചിലരെ എല്ലാം അറിയാം!—ശരി. നിങ്ങൾക്കു് കൊട്ടാരത്തിൽ മറ്റു അടിച്ചുതളിക്കാരെ അപേക്ഷിച്ചു ക്രൂരതൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നതായി ചിലർ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ? അതിൽ വല്ല വാസ്തവവുമുണ്ടോ?

ജാന:—അതെല്ലാം ആളുകൾ വെറുതെ പറഞ്ഞുപര ത്തുന്ന നുണകളാണു'.

കൊച്ചു:—അങ്ങനെ ആവാം. അതു പോട്ടെ. വലിയ സർവാധി ശരവണമുത്തുസ്വാമിയുടെ മഠവുമായി നിങ്ങൾക്കു് എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നോ? അതോ അതും ആളുകൾ വെറുതെ പറഞ്ഞുപര ത്തുന്ന നുണകളോ?

ജാന:—ഒരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ—അവിടെയും അടിച്ചുതളി ഉണ്ടായിരുന്നു.

കൊച്ചു:—കൊട്ടാരം ചേവുകം നോക്കിവരവെ അവിടേയും ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു തെറ്റാണെന്നു് അറി ഞ്ഞുക്കൂടേ?

ജാന:—പൊന്നങ്ങുന്നേ എല്ലാം ഒരുച്ചാൺ വയറിനു വേണ്ടി ആയിരുന്നേ—

കൊച്ചു:—വയറിനുവേണ്ടി നീതികേടു കാണിച്ചുക്കൂടെന്നു് അറിഞ്ഞുക്കൂടേ?

ജാന:—(അല്പം ധിക്കാരത്തോടെ പരുഷസ്വരത്തിൽ) അങ്ങിനെ വല്ലതും അറിയാമായിരുന്നെങ്കി ഇതി നെല്ലാം കോലംകെട്ടുമോ അങ്ങുന്നേ?

കൊച്ചു:—ആലോചിച്ചു സംസാരിക്കണം.

ജാന:—പൊന്നങ്ങുന്നേ! ആ മോഷണം ഞാനല്ലെന്നു്, വലിയതമ്പുരാനുൾപ്പെടെ എല്ലാപേർക്കും ബോദ്ധ്യ പ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യമാണു്.

കൊച്ചു:—അതുകൊണ്ടു്?

ജാന:—(കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) പാട്ടപെട്ട ജീവിക്കുന്ന പാവ ങ്ങളെ പൊന്നങ്ങുന്നിനെപ്പോലുള്ളവർ അധികാര

മുണ്ടെന്നുവച്ച് ഉപദ്രവിക്കരുതു്. പാവങ്ങളാണെങ്കിലും ഞങ്ങളും ഈ മണ്ണിൽ പിറന്നു് മാനമായി ജീവിക്കുന്നവരാണു്.

കൊച്ചു:—ക്രൂരതൽ സംസാരിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ഈ തട്ടിപ്പുകൊണ്ടു കായ്യം നേടാമെന്നു് വിചാരിക്കണ്ട. സത്യം പറഞ്ഞാൽ രക്ഷപ്പെടാം. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മുമ്പിൽ കരയേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ജാനു:—നെഞ്ചുനൊന്തു കരഞ്ഞുപോകുന്നതാണങ്ങുന്നേ. ഇവർം ജീവിതത്തിൽ മോഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല—മോഷ്ടിക്കാനിവർം പഠിച്ചിട്ടും ഇല്ല ഒരു ഉന്നടത്തക്കാരിയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇവർംക്കു സങ്കടമില്ല ജാനകി ഒരു മോഷണക്കാരിയാണെന്നു് പൊന്നങ്ങുന്നു പറയരുതു്.

കൊച്ചു:—മോഷണം അത്ര മോശമാണോ? നിങ്ങളുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ മോഷ്ടിക്കാത്തതായി ആരെങ്കിലും ഉണ്ടോ? ഹരിക്കാർപട്ടന്മാരു മോഷ്ടിക്കാറില്ലേ? വലിയ സന്ന്യതിപ്പിള്ള മോഷ്ടിക്കില്ലേ? തിരുമുഖത്തുപിള്ള മോഷ്ടിക്കില്ലേ? നിങ്ങളുടെ കൊട്ടാരം തന്നെ മോഷണത്തിന്റെയും മറ്റു ഉന്നടപടികളുടെയും ഇരിപ്പിടമല്ലേ? കൊട്ടാരംശേവുകക്കാർ മോഷ്ടിക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാനെങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? പക്ഷേ അവരെ ആരേയും ഠാണകയറ്റുന്നില്ലെന്നതുകൊണ്ടു്—ഞാൻ ക്രൂരതൽ സംസാരിക്കുന്നില്ല. (ഭാവംമാറ്റി) നിങ്ങൾം ആ നീലക്കല്ലുവച്ച പതക്കം മോഷ്ടിച്ചതായി തെളിവുണ്ടു്. നിങ്ങളെ ഞാൻ വിടുകയില്ല.

ജാനു:—(കരഞ്ഞുതൊഴുതുകൊണ്ടു്) പൊന്നങ്ങുന്നേ! അവിടുന്നു പറഞ്ഞതെല്ലാം ശരിതന്നെ. പക്ഷേ ഇവർം

മോഷ്ടിച്ചിട്ടില്ല. മോഷ്ടിക്കത്തും ഇല്ല. ഓച്ചിറഭഗവതിയുടെ മുൻപിൽവന്നു് സത്യംചെയ്യാം.

കൊച്ചു:—സത്യം ചെയ്യാമോ?

ജാന:—ചെയ്യാം.

കൊച്ചു:—തീർച്ചയാണോ?

ജാന:—അങ്ങുന്നുസത്യമായിട്ടും സത്യംചെയ്യാം.

കൊച്ചു:—അപ്പോൾ നിങ്ങൾമോഷ്ടിക്കാത്തവളാണു്; അല്ലേ? ശരി. നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നിട്ടു എത്രമാസമായി?

ജാന:—ഒമ്പതു മാസമായി.

കൊച്ചു:—ഇവിടെ നിങ്ങൾക്കു് ആരെയെല്ലാം അറിയാം?

ജാന:—ഞാനിവിടെ വിശേഷിച്ചു ആരെയും അറിയില്ല.

കൊച്ചു:—ആരെയും?

ജാന:—ആരെയും അറിയില്ല.

കൊച്ചു:—കായംകുളം കൊച്ചുണ്ണി എന്ന ഒരു പഹയനെ നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ?

ജാന:—(സംശയിച്ചു നിന്നതിനുശേഷം) കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

കൊച്ചു:—കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?

ജാന:—കണ്ടിട്ടുമുണ്ടു്.

കൊച്ചു:—പരിചയമുണ്ടോ?

ജാന:—(മൗനം) പരിചയവു.....

കൊച്ചു:—സംശയിക്കണ്ട. സത്യംപറയണം.

ജാന: —പരിചയവുമുണ്ടു്.

കൊച്ചു:—എങ്ങിനെ?

ജാന:—ഞാൻ ഒരുദിവസം അമ്പലത്തിൽനിന്നും മടങ്ങുന്നവഴി എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാൻ കുറെ അക്രമികൾ വന്നു. അവരിൽനിന്നും ഈ സാധുവിനെ രക്ഷിച്ചതു് കൊച്ചുണ്ണിയാണു്.

കൊച്ചു:—കൊച്ചുണ്ണിയോ? കള്ളം! കൊള്ളക്കാരനായ കൊച്ചുണ്ണി നിങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിവിട്ടോ?

ജാന:—ഞാനീ പറഞ്ഞതു് സത്യമാണു്. പിന്നെ അങ്ങുന്നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ വിശ്വസിക്കാം.

കൊച്ചു:—ഒരുപക്ഷേ അങ്ങനെ സംഭവിച്ചെങ്കിൽതന്നെ നിങ്ങൾ തമ്മിൽ പരിചയിക്കേണ്ട ആവശ്യം?

ജാന:—ആപത്തിൽ സഹായിച്ച ഒരു മനുഷ്യനുമായി പരിചയപ്പെട്ടുപോവുന്നതു് അങ്ങുന്നിനു് ഒരതിശയമായി തോന്നുന്നതുപോലിരിക്കുന്നല്ലോ?

കൊച്ചു:—നിങ്ങൾ മറ്റു ഭയായി സംസാരിക്കണം. നിങ്ങളുടെ പരിചയം ഒരു വിവാഹത്തിന്റെ അടുത്തുവരെ എത്തിയിട്ടുള്ളതായി പരക്കെ സംസാരമുണ്ടു്. ഒരു ഹിന്ദുസ്ത്രീ ഇങ്ങനെ കഴിയുന്നതു് ശരിയാണോ?

ജാന:—(അല്പം പരുഷസ്വരത്തിൽ) അതേപ്പറ്റി എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്റെ വിശ്വാസം അങ്ങിനെ ആരും പറകയില്ലെന്നാണു്.

കൊച്ചു:—അത്ര രഹസ്യമായിട്ടാണോ നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഇരിപ്പു്?

ജാന:—(ക്രുദ്ധതൽ പരുഷസ്വരത്തിൽ) അങ്ങുന്നു് ഇങ്ങനെയെല്ലാം സംസാരിക്കുന്നതു് കഷ്ടമാണു്. ഒരു സ്ത്രീയോടു ചോദിക്കാൻപാടില്ലാത്ത പലതും അങ്ങുന്നു് എന്നോടു ചോദിച്ചു. അതേപ്പറ്റി ഇനി ഞാനൊരക്ഷരംപോലും പറയാൻ തയാറി. പതക്കൻ മോഷ്ടിച്ചു

എന്നു് അങ്ങുന്നിനു് വിശ്വാസമുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് പൊയ്ക്കൊള്ളണം.

കൊച്ചു:—ധിക്കാരം സംസാരിക്കരുതു്. പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയാൽ കൊച്ചുണ്ണിവന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോകുമെന്നുള്ള നിന്റെ അഹങ്കാരമല്ലേ ഈ പറഞ്ഞതു്? നിങ്ങടെ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ കൊച്ചുണ്ണി വിചാരിച്ചാൽ അതു് സാധിക്കുമെന്നു്. ആ കൊള്ളത്തലവനെ ഞാൻ എന്തുചെയ്യുമെന്നറിയാമോ?

ജാനു:—അങ്ങുന്നു് ഒന്നും ചെയ്യുല്ല. അതുത്തോളം പുകച്ചു സംസാരിക്കേണ്ട. ചിലപ്പോൾ ആ കൊള്ളത്തലവൻ ഇവളെ രക്ഷപെടുത്തിയെന്നും വരും. അങ്ങുന്നു് വിചാരിച്ചാ ആ മനുഷ്യന്റെനേരേ ഒരു ചുക്കും ചെയ്യുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുംവരും. എല്ലാക്കും ദൈവം രണ്ടുകാലും, കയ്യുമൊക്കെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അങ്ങുന്നേ.

കൊച്ചു:—(ദ്വേഷ്യപൂർവ്വം) അഹങ്കാരീ. എന്തുപറഞ്ഞെടീ.

ജാനു:—(കോപത്തിൽ) ഞാൻ പറഞ്ഞതു് അങ്ങു കേട്ടല്ലോ. നിലയ്ക്കുനില്ക്കണമങ്ങുന്നേ. അല്ലെങ്കി പിടിച്ചോണ്ടുപോയി ഭക്ഷിച്ചുകളയണം.

കൊച്ചു:—എടീ.....

ജാനു:—(തടഞ്ഞുകൊണ്ടു്) എന്നെ എടീന്നു് വിളിക്കരുതു്.

കൊച്ചു:—ശബ്ദിക്കരുതു്. (ഉലാത്തിയതിനുശേഷം തൊപ്പിയെടുത്തു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്.) നമ്മുടെ ജാനകിപ്പിള്ള ആള് മോശമല്ലല്ലോ?

ജാനു:—(അത്ഭുതാവേശത്തോടെ മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു്) എന്റെ മൊതലാളീ! ഈ പരീക്ഷണം എന്റെക്കുട്ടെ വേണമായിരുന്നോ?

കൊച്ചു:—പരീക്ഷണമൊന്നുമല്ല പുള്ളേ. ഒരു തമാഷാ.

ജാന:—(ശൃംഗാരംകലർന്ന ഗൗരവത്തിൽ) എന്റെ പൂതി ഇളകിപ്പോയി. ഇതെവിടുന്നുമൊതലാളി ഈ വേഷംകിട്ടിയതു"? മൊതലാളി ഈ മായാവിദ്യയെല്ലാം എവിടുന്നു പഠിച്ചു?

കൊച്ചു:—അതൊരു വലിയ കഥയാണു". നിങ്ങളിരിക്കീം; പറയാം. (ഇരിക്കുന്നു.) ഞമ്മ അങ്ങിനെ ഒരു മൂറെല്ലാം മൂറി വരികയായിരുന്നു. ഇപ്പളു" കൊറെ പുതിയ യശമാന്മാരു" എറങ്ങീട്ടുണ്ടു". അബരിക്കെല്ലാം ഒരു ബല്യ മോഹം കൊച്ചുണ്ണിനെ പുടിച്ചുകൊടുത്തു തമ്പുരാന്റെ കയ്യീന്നു" ശ്ശമ്മാനം വാങ്ങണമെന്നു". ഇതു" കൊച്ചുണ്ണിൻറടുത്തു" നടക്കണകായ്മാണോ?

ജാന:—(ആക്ഷേപസ്വരത്തിൽ) നടന്നതുതന്നെ. ആരാ മൊതലാളി ഈ യശമാന്മാരു"?

കൊച്ചു:—കുഞ്ഞുപണിക്കരെന്നൊരു താശീൽദാർ. അവരുടെ സിൽബന്തി ഒരു പുതിയ ഇൻസെക്ടർ. അവരുടെ പേരെന്താണപ്പാ – ഞമ്മ മറന്നുപോയല്ലോ? ആരോ ആവട്ടു"; ആ പഹയന്മാക്കു ഞമ്മെ പുടിച്ചേതീരു. ആ താശീൽദാരെ ഞമ്മ ഒരുകറി ഒരുപാഠം പഠിപ്പിച്ചതാണു". ആ നാണംകെട്ട മനുശ്യനു" അതു പോരായിരുന്നു.

ജാന:—ങ്ങു"ഹു", അവക്കു"—?

കൊച്ചു:—ആ പാവപ്പെട്ട മനുശ്യന്മാക്കു ശ്ശമ്മാനം ബാങ്ങിക്കോളാൻ ബലിയ മോഹം.

ജാന:—അവരുടെ വേഷമാണോ ഇതൊക്കെ?

കൊച്ചു:—കഥ കേക്കീം: ഞമ്മ ഇവിടെ വവ്വാക്കാവീന്നു" തിരിച്ചതായി അവരിക്കെങ്ങനോ ഒരറിവു കിട്ടി.

അതാ നായരു ശരിച്ചതാവും. അതറിഞ്ഞുംകൊണ്ടു് ബഴിയരികിൽ അബരു കൊറെ പോലീസിനെ ക്കൊണ്ടു നിത്തി. എന്നിട്ടു് ഇൻസെക്ടരു എന്തു ശെയ്തന്നോ? അയാള ബലിയ ഒരു മരത്തിന്റെ മണ്ടയിൽ കേറി ഒരു കയറും ബച്ചോണ്ടു അങ്ങിനെ ഒരു ഇരുപ്പു്, കൊച്ചുണ്ണിനെ പുടക്കാൻ.

ജാന:— (സാശ്ചര്യം) അല്ലാ! എന്നിട്ടു്?

കൊച്ചു:—കേക്കീം: ബലിയ തമാശയാണു്; ദൂരെവച്ചു കണ്ടു. അതരു?

ജാന:—ഇൻസ്പെക്ടരു്.

കൊച്ചു:—നിങ്ങളെന്താണപ്പാ കേക്കണതു്.

ജാന:—പിന്നെ അതരുകണ്ടു?

കൊച്ചു:—അ മരത്തിന്റെ മണ്ടയിലിങ്ങിനെ കുത്തിയിരിക്കുന്ന ഇൻസെക്ടരിനെ കൊച്ചുണ്ണി കണ്ടു.

ജാന:—കണ്ടു.

കൊച്ചു:—അതരു കണ്ടു?

ജാന:— ഇൻസ്പെക്ടരെ മൊതലാളി കണ്ടു.

കൊച്ചു:—മൊതലാളി കണ്ടു ഞമ്മ എന്തു ശെയ്തന്നോ? പതുക്കനെ അ മരത്തിന്റെ ശോട്ടിലു അതരുംകാണാതെ വന്നു് (ആംഗ്യത്തിൽ) ഇതുയുള്ളാരു അച്ചു് ങ്ങു എടുത്തൊരേ്ടു്. അതാ പഹയന്റെ കാലിതന്നെ ചെന്നു് ഒരു കൊള്ളലു്. അതാ കിടക്കണെ മൂട്ടിലു്. അതരു?

ജാന:—ഇൻസ്പെക്ടരു്.

കൊച്ചു:— ഇൻസെക്ടരു്. എന്നിട്ടു് അബിടന്നു് എണീച്ചോട്ടം. ഞമ്മ വിടുമോ? പിടിച്ചോണ്ടു് കഴിത്തിലു്. അതുതന്നെ. അവൻ കൊച്ചുണ്ണീന്റെ

കക്ഷത്തിലു. അവിടെ കിടന്ന ഇങ്ങനെ (കൈപ
ത്തി വിറപ്പിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ട്) വിറക്കലു്. ചട്ടകളെല്ലാം അയിച്ചെട്ട് എന്നു് ഉത്താവു്. എല്ലാം ഒന്നൊന്നായി അയിച്ചു്. അപ്പൊക്കാണാം ചട്ടേന്റെ ഉള്ളിലു് ബച്ചിരിക്കന്ന ഒരു തോക്കു്. തോക്കിലു് ഞമ്മ ഉടനെ പുട്ടത്തമിട്ടു. അപ്പോ അബൻ എന്തുചെയ്തെന്നോ? ഞമ്മക്കേറി ഒരു പുട്ടത്തം. ഠേ എന്നൊറടി. മുണ്ടില്ല ഇതു കണ്ടോണ്ടു നിന്ന ചുമന്നതൊപ്പിക്കാരു് തിരിഞ്ഞുനോക്കാതൊരോട്ടം. ഞമ്മ അതെല്ലാം എട്ടുത്തിട്ടിട്ടു അബനെ പുടിച്ചു് കെട്ടിബച്ചു് ആ തോക്കെട്ടുത്തു അബന്റെ വായിൽ വച്ചിട്ടു ഒരു നടത്ത.

ജാന:—മുതലാളി ആ തോക്കുക്കുടെ എട്ടത്തോണ്ടു് പോരുത്തതെന്തു്?

കൊച്ചു:—അതു പാടില്ല. ഒരുബൻ ആപത്തിനകൊണ്ടു നടക്കണ ശാധനം വേറൊരുത്തനു് പുടിച്ചുപറിക്കാൻ ചട്ടമില്ല. ഹള്ള അബനെ ശിക്ഷിക്കും.

ജാന:—എന്നിട്ടു മൊതലാളി ന്തരെ ഇങ്ങു പോന്നു?

കൊച്ചു:—അല്ലാണ്ടു പിന്നെ?

ജാന:—ഇപ്പോഴും അയാളു് അവിടെ ഇരിക്കയാണോ?

കൊച്ചു:—അതു ഞമ്മക്കറിയാ? ചിലപ്പം വഴിയെപോണ വല്ല മനിശ്ശ്യമ്മാരും അഴിച്ചുവിട്ടിരിക്കും; അതെങ്ങിനെ പോയി തുലയട്ടെ.

ജാന:—(അത്ഭുതത്തോടെ) മുതലാളി ആളൊരു ഭയങ്കരനാണല്ലോ.

കൊച്ചു:—ജീവിക്കണ്ടേ ജാനകിപുള്ളെ. ഈ തൊയിലു ഫറാമാണെന്നു് ഞമ്മക്കറിയാം.

ജാന:—എന്നാ പിന്നെയെന്തിനാ മുതലാളി ഇതിനു് പോകണതു്?

കൊച്ചു:—അങ്ങനെ ആയിപോയി ജാനകിപുള്ളേ. ഇത ല്ലാതെ ഇനി ഞമ്മ എന്തു ശെയ്യട്ടെ. വയസ്സും കുറെ ആയില്ലേ?

ജാന:—മുതലാളിക്കു് എത്ര വയസ്സായി?

കൊച്ചു:—അതു നിങ്ങ പറയണം.

ജാന:—ഞാൻ പറയട്ടെ?

കൊച്ചു:—ചുമ്മാ പറഞ്ഞോളീം.

ജാന:—നാല്പതു്.

കൊച്ചു:—നിങ്ങക്കു് എത്ര വയസ്സായി?

ജാന:—അതു മുതലാളി പറയണം.

കൊച്ചു:—ഞമ്മന്റെ നോട്ടത്തിലു് ഒരു മുപ്പതു് ബച്ചോളിൻ.

ജാന:—അത്ര തോന്നുമോ മൊതലാളീ?

കൊച്ചു:—ശ്ശൂഷം പറഞ്ഞാലു് അത്ര തോന്നുല്ല.

ജാന:—പിന്നെ എത്ര തോന്നും?

കൊച്ചു:—അതു ഞമ്മൊക്കൊണ്ടു പറയാൻ പറ്റൂല്ല. ചെലപ്പം നിങ്ങളെ കണ്ടാൽ പെരുത്തു് ചെറു മെന്നു തോന്നും. ഏതായാലും ഞമ്മളു ജോടിതന്നെ.

ജാന:—എന്നാ നമുക്കു ഇവിടെ ഒന്നിച്ചു കഴിയാം. എന്നു ക്കും ഒരാളെ കൂട്ടിനില്ലാതെ പറ്റൂല്ല. ഈ നാട്ടു നമ്മളു് വിചാരിക്കണപോലെ അത്ര നല്ലതല്ല. പിന്നൊ ഒരു കായ്യം. മൊതലാളി ഇതെല്ലാമൊന്നു നിത്തണം

കൊച്ചു:—നിങ്ങക്കു് നിർബന്ധമാണെങ്കി ഞമ്മ ബച്ചു കെട്ടിയേക്കാം ജാനകിപ്പുള്ളെ ഞമ്മ നാട്ടിന്നു് നിരക്കാത്ത ബേലയൊന്നും ചെയ്യൂല്ലെന്ന കരുതിക്കോളിൻ. ഇതങ്ങു പൂടീന്നനിർത്തു=ാൻ നിങ്ങ ബിചാരിക്കണപോലെ അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. ഈ നാട്ടിലെ പാവങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പണിഎടിപ്പിച്ചു അന്യന്റെ മുതല് കട്ടെട്ത്തു് ശക്കരിനെ ശേഖപിടിച്ചു കഴിയണ ഹമുക്കുകളും പെരുത്താണു് പടച്ചോന്നു് പൊറുക്കാത്ത ബേലചെയ്യണ ഉഷ്ണമ്മാരെ മാത്രമേ കൊച്ചുണ്ണി ശല്യംചെയ്യ അബ്രീന്നു് പുട്ടങ്ങണ പണം കൊണ്ടുപോയി കൊച്ചുണ്ണി സംബാദിക്കുന്നില്ല. മുഴക്കെ ശാപ്പിട്ടുകയുമില്ല. അതിലൊരുപങ്കു് കൊച്ചുണ്ണി പാവങ്ങക്കുതന്നെയാണു് കൊടുക്കണതു്. പടച്ചോന്നു് പൊറുക്കാത്ത മോശണം ഇതുവരെ കൊച്ചുണ്ണി ശെയ്തിട്ടില്ല. ഞമ്മ പറഞ്ഞതു് പട്ടാങ്ങാണു് നിങ്ങ ബിസ്വസിക്കീം. നിങ്ങ നിരുക്കണപോലെ കൊച്ചുണ്ണി ഒരുകള്ളനല്ല.

ജാന:—അതെന്താ മൊതലാളി അങ്ങിനെ പറഞ്ഞതു്. മൊതലാളി വെറും ഒരു കള്ളനല്ലെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?

[വാവയും അബുവും പ്രവേശിക്കുന്നു.]

കൊച്ചു:—ബാവാ നീ എന്തിനു ബന്നു? ഉഹും. എന്താണു് ബിശേഷം വല്ലതുമുണ്ടോ?

വാവ:—വീട്ടീന്നു് പറഞ്ഞയച്ചു ഉടനെ കാക്ക അവിടെ ശെല്ലണമെന്നു്.

കൊച്ചു:—ശംഗതി?

വാവ:—വീട്ടിലുള്ളവക്കു് കാക്കയെ കാണണമെന്നു് പറയണു്. പെരുത്തുനാളായി കാക്കയെ കാണാത്തതു

കൊണ്ടു് അബരെല്ലാ വലിയ മനവിശാരത്തിലിരിക്കയാണു്.

കൊച്ചു:—മനോവിശാരമൊന്നും വേണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞേക്കു്. രണ്ടുപേരും പൊയ്ക്കോളിം.

വാവ:— അതുപോര; കാക്കക്രുടെബാരണം. കാക്ക അബിടെ ബന്നിട്ടു സംശാരിക്കാനുണ്ടെന്നു് പറയണു്.

കൊച്ചു:—അതെല്ലാം ഞമ്മ ബരുമ്പംമതി. ഇപ്പപോയീം.

വാവ:—പോരാക്കാക്ക; ക്രുട്ടിക്കൊണ്ടുശെല്ലാനാണു് വീട്ടീന്നു് പറഞ്ഞ് ബിട്ടിരിക്കണതു്.

കൊച്ചു:—എന്തു്?

വാവ:—വീട്ടീന്നു് അങ്ങിനെയാണു് ചൊല്ലിബിട്ടിരിക്കണതു്.

കൊച്ചു:—ഞമ്മന്റെ കെട്ടിയോളൊ?

വാവ:—അബരുതന്നെ.

കൊച്ചു: എന്താണാട നീ പറയണതു്? അങ്ങിനെ പറഞ്ഞുവിടാൻ അവളാരെടാ? നീപോയി പറഞ്ഞേരെ അവളുടെ ഉമ്മാന്റെ നാഹത്തു് ഓമ്മിച്ചോളാൻ. കൊച്ചുണ്ണി ഒരുമാസംക്രുടെ കഴിഞ്ഞിട്ടേ വരുന്നൊള്ളു, കൊച്ചുണ്ണിയെ ബരാൻപറയാൻ അവളാരടാ? ഊം?

വാവ:—അതുപോരാക്കാക്ക. കാക്കക്രുടെ ബാരണം.

കൊച്ചു:—(കോപിഷ്ടനായിമാറി വാവയുടെ കരണത്തു് ഒരടികൊട്ടുത്തതിനുശേഷം) ശെന്നു് പറഞ്ഞതു ഇബിടെ ഞമ്മ പൊറുക്കാൻ പൊവ്വാണെന്നു്.

അബു:—"ബാപ്പ!" നിങ്ങ ഞമ്മെ വേണാങ്കിലും അടിച്ചോളിൻ. നിങ്ങ വീട്ടിൽവരണം.

കൊച്ചു:- ഉഹും? കുട്ടി ചുമ്മാതിരിക്കിം. നിങ്ങ ന്തരെ ബീട്ടി പോയീം. ഞമ്മ ബന്നെക്കാം. കൊച്ചുണ്ണീന്റെ കാര്യത്തിലു് ഇങ്ങനെ കേറിസംസാരിക്കണ്ടാ അബന്റ പുടിക്കാത്ത കാര്യമാണു്. നിങ്ങ പോ. ഞമ്മ ബന്നോളാം. ബാവാ കുട്ടിനെ വിളിച്ചോണ്ടു് നട. ഇവിടെ നിക്കണ്ട.

അബു:—നിങ്ങ ഇങ്ങനെ നിർബന്ധം പുടിക്കല്ലു്. വീട്ടിലു നിങ്ങളെ കാണാത്തതിലു എല്ലാവരിക്കും ബലിയ സങ്കടമായിരിക്കയാണു്.

കൊച്ചു:—അതു സാരമില്ല. ഞമ്മ ബന്നോളാമെന്റ പറഞ്ഞേരെ. താമസിക്കുല്ല. നിങ്ങ പോയീം.

അബു:—അങ്ങിനെ പറയാതീം കാക്ക. നിങ്ങളെ ഒന്നു കാണാൻ വീട്ടുകാരു് കരഞ്ഞോണ്ടിരിക്കയാണു്. കടീശ ഒരു ന്യൂപ്രാവിശ്യം നിങ്ങടെ കാര്യം ചോദിക്കന്നു്. കൊച്ചുണ്ടെന്റ മാമിം എപ്പോഴും അതു തന്നെയാണു് ശോഭ്യം. കൊച്ചുമോൻ ബാപ്പായെ കാണണമെന്നു് പറഞ്ഞു കരയുകയാണു് കാക്കാ.

കൊച്ചു:—(മോനെപ്പറ്റി ഓർത്തു്) അബൻ ബാപ്പയെ കാണണമെന്റ പറഞ്ഞു് കരയണോ?

അബു:—തന്നെ കാക്കാ. കരയുന്നു്.

കൊച്ചു:—(ചിന്താമഗ്നനായി അല്പനിമിഷങ്ങൾ നിന്നതിനുശേഷം) ബാവാ ഇവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോ. മേലാൽ ഇബിടെവന്നു് ഞമ്മെഅന്വേഷിച്ചു പോവരുതു്. (അബുവിനോടു തിരിഞ്ഞു്) നീയും മനസ്സിബച്ചോ ഇബടെ ആരും ബരണതു് കൊച്ചുണ്ണിക്കു് പുടിത്തമുള്ള കായ്മല്ല (വെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു്) ഉഹും. പോവൂടാ. ഇബിടെ ആരും ബരരുതു്.

ഞമ്മെ പിരാന്തനാക്കരുത്. (ധൃതിയിൽ വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു നടന്നു. പിന്നാലെ ജാനകിപ്പിള്ളയും പോകുന്ന അബുവും വാവയും നിരാശാഭരിതരായി അവശേഷിക്കുന്നു.)

വാവ:—(അങ്ങകലെ നോക്കി കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ട്) എന്തെല്ലാം ഹലാക്കാണോ പടച്ചോനെ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നത്? കാക്കാന്റെ ബദ്ധക്കു് എന്തോ തകരാറു് പറ്റിയിരിക്കണു്. (വീട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്കു് നോക്കിക്കൊണ്ടു്) എടീ—

കൊച്ചു:—(വീട്ടിനകത്തുനിന്നു ഗജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു്) പോകാനാണു് ഞമ്മ പറഞ്ഞതു്. അബിടെനിന്നു ശംശാരിക്കണ്ട.

അബു: (വികാരവിക്ഷോഭത്തോടെ വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു് ഒന്നുകൂടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു്) ഒരു മുസൽമാനു് പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഹറാമാണു് കാക്കാ നിങ്ങ ചെയ്യുന്നതു്? ഞമ്മ ഇതാ പോണു. പച്ചെ കൊച്ചുണ്ണി മൊതലാളീന്റെ ബീട്ടിലേക്കല്ല. ഞമ്മ പഴേപോലങ്ങു പോവയാണു്. പടച്ചോൻ നിങ്ങ കാക്കട്ടെ. (ആവേശത്തോടെ രണ്ടുപേരും മുന്നിലും പിന്നിലുമായി നടന്നുപോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം പന്ത്രണ്ട്

[കോയിക്കൽ കുഞ്ഞുപണിക്കരുടെ പാപ്പിടം. കുഞ്ഞുപണിക്കർ കോപാരുണിതനേത്രനായി ചിന്താമഗ്നനായി കൊണ്ട് വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നു. അകത്തേയ്ക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട്:]

കുഞ്ഞു:—കുഞ്ഞൂ. എടാ കുഞ്ഞൂ.

കുഞ്ഞു:- (അകത്തുനിന്ന്) ഉത്തരവ്. (പ്രവേശിച്ച് ഓച്ഛാനിച്ചു നില്ക്കുന്നു)

കുഞ്ഞു:—നീപോയി അയാളെ ഉടനെഇവിടെ വരാൻപറ.

കുഞ്ഞു:—ഉത്തരവ് (പോകുന്നു.)

കു: പ:— ആരെന്നു മനസ്സിലായോ?

കുഞ്ഞു: ഇല്ല.

കു: പ:—(ഗൗരവത്തിൽ) നിന്റെ തന്ത ആ മുരുകാണ്ടിപ്പിള്ള. മനസ്സിലായോടാ. കഴുത. എന്തു പറഞ്ഞാലും മനസ്സിലാകില്ല നീ എന്തിനാടാ ഇവിടെ നില്ക്കുന്നത്. പോയി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വാടാ ആ ഇൻസ്പെക്ടരെ. അഞ്ചു നിമിഷത്തിനകം വരണം.

കുഞ്ഞു:—ഉത്തരവ്. (പോകുന്നു.)

(കുഞ്ഞുപണിക്കർ ഉലാത്തുന്നു കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു ഇൻസ്പെക്ടർ, കുഞ്ഞു എന്നിവർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കു: പ:— എന്താഹോ. (ഹാസ്യത്തിൽ) ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചു ഭരിച്ചു ഉടുപ്പും തൊപ്പിയും ആണെങ്കിലും കൊണ്ടേ

പോയി; ഇപ്പോൾ? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തായിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ പ്രേതം ആ മരക്കൊമ്പിൽ തൂങ്ങി നില്ക്കുമായിരുന്നു. മനുഷ്യനായാൽ നാണം വേണം. വല്ല പാവങ്ങളേയും ആണുങ്ങൾ വല്ല വഴിം ഠാണാവിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ഇട്ടുതന്നാൽ അവരെ അവിടിട്ടു് ചവിട്ടാനറിയാം; രക്തം ഛർദ്ദിപ്പിക്കാനറിയാം. ഇതിനൊക്കെ കുറെ ആത്മാർത്ഥതയും, മനസ്സാന്നിദ്ധ്യവും വേണം ഹേ! ആ ശ്രീപത്മനാഭന്റെ മുഖ നിങ്ങളുടെ തലയ്ക്കു യോജിച്ചതല്ല. അതാണിങ്ങനെ സംഭവിച്ചതു്. നിങ്ങൾക്കു സ്വല്പമെങ്കിലും വിവരമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആ പോലീസുകാരെ കൊണ്ടുപോയി റോഡിൽ നിർത്തി നിറുത്തിയിട്ടു് അവനെ പിടിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുമായിരുന്നോ! ഹേ? കൊച്ചുണ്ണിയെ നിങ്ങൾ ആരെന്നാ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നേ. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ആയിരം ഇൻസ്പെക്ടറന്മാരെ വിറ്റു് കാശു മുന്തീം കെട്ടീട്ടുള്ള വനാണവൻ. വന്നിരിക്കുന്നു ഉദ്യോഗം രാജിക്കുവാൻ. കഞ്ഞൂ! എവിടടാ ചെല്ലം. (ചെല്ലം കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നു. മുറുക്കി കോപം ശമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്) നിങ്ങളൊന്നു തുറന്നു പറയണം. നിങ്ങൾക്കു് അവനെ പിടിക്കുവാൻ കഴിയില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു വേറെ ആണുങ്ങളെ വരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നും. ക്ഷുത്തൽ ആലോചിക്കേണ്ട. പറയാനുള്ളതു പറയാം.

ഇൻസ്പെ:—(ജാള്യതാബോധത്തോടെ) അങ്ങനെ! അടി തെറ്റിയാൽ ആനയും വീണുപോകും. ഉദ്യോഗജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾ അപൂർവ്വമായേ സംഭവിക്കാറുള്ളുവെങ്കിലും, അതെല്ലാവർക്കും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു് അങ്ങുന്നിനും ആലോചിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും.

കൃ: പ:—ഈ ശീവ്വാണമൊന്നും എനിക്ക കേൾക്കണ്ട. നിങ്ങടം എന്ത തീരുമാനിച്ചെന്നറിയണം. നിങ്ങളെ പ്പററിയുള്ള ഒരു രഹസ്യക്കുറിപ്പ് അടിയന്തിരം കെട്ടി ആനകച്ചേരിയിൽ എത്തിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. നിങ്ങളിവിടെ പറയാൻ പോകുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും ഞാനത് തയ്യാറാക്കുന്നത്.

ഇൻസ്പെ:— കുറിപ്പ് അങ്ങുന്നിനു് ഇഷ്ടംപോലെ അയയ്ക്കുന്നതിനു് എനിക്കു് വിരോധമില്ല. എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു് ഇത്രയുംമാത്രമാണു്. കൊച്ചുണ്ണിയെ പിടിക്കുവാൻ ഞാനിവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം അതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയായിരിക്കും ഞാനിവിടെ ജീവിക്കുക. കൊച്ചുണ്ണിയെ പിടിക്കുകയാണു് എന്റെ ഇവിടത്തെ കടമ. അതിനുകഴിയാതെ വരികയാണെങ്കിൽ ഈ ചേവുകം ഒഴിയാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണു്. മേലിൽ ജീവിക്കയില്ലെന്നും ഇതാ സത്യം ചെയ്യുന്നു.

കൃ: പ:— (പ്രസന്നവദനനായി) അങ്ങിനെവേണം ഹേ പുരുഷന്മാർ. അതാണു് പുരുഷം. നാം നായന്മാരാണു്. നമ്മെപ്പോലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം നാട്ടിന്നവമാനം ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കരുതു്. പൊന്നതിരുമേനി ഇങ്ങനെ ഒരു വഗ്ദം അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നറിയണം.

ഇൻ:— അങ്ങനെതന്നെയാണു് ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ശ്രീപത്മനാഭൻ അനുഗ്രഹിക്കുമെങ്കിൽ നമുക്കിതിൽ തോൽവി പറയുകില്ലെന്നു് എനിക്കു് ഉറപ്പുണ്ടു്.

കൃ: പ:—അങ്ങിനെ അനുഗ്രഹിക്കാതെ വരില്ല നാം ചെയ്യേണ്ടകാര്യങ്ങടം ചെയ്താൽ ദൈവം നമുക്കു് തുണതരികതന്നെചെയ്യും. കഞ്ചൂ!

കഞ്ചു:—ഉത്തരവു്.

കു: പ:—നീ ഇവിടെ നില്ലൂണം. അനങ്ങിപ്പോകരുതു്. ഇവിടെ ആരുവന്നന്വേഷിച്ചാലും വലിയ യജമാനനണ്ടെന്നോ, ഇൻസ്പെക്ടരദ്ദേഹം അകത്തിരിക്കയാണെന്നോ മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. വരുന്നവരാരാണെന്നും സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം. മനസ്സിലായോടാ പറഞ്ഞതു്.

കഞ്ചു:— ഉത്തരവു്.

കു: പ:—ഞങ്ങടെ അകത്തുപോയിരിക്കാൻ പോകയാണു്. കച്ചേരിയിൽനിന്നു് വിസ്താരത്തമസ്തൻ ഉപ്പുപിള്ള വരികയാണെങ്കിൽ ഇന്നു് കച്ചേരി ഇല്ലെന്നു് വലിയ യജമാനൻ ഉത്തരവായിരിക്കുന്നതായി പറയണം. മനസ്സിലായല്ലോ! (ഇൻസ്പെക്ടരോടു്) വരണം; നമുക്കു് അകത്തുചെന്നിരിക്കാം. കുറെ കായ്ങ്ങടെ സംസാരിക്കാനുണ്ടു്. (മുമ്പേ നടക്കുന്നു. പിന്നാലെ ഇൻസ്പെക്ടരും)

(കഞ്ചു ഗമയിൽ നില്ക്കുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം പതിമൂന്ന്

[പൗലോയുടെ വീട്ട്. ഏലിയാമ്മ പ്രാത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പൗലോ കടന്നുവന്ന് പേടിപ്പിക്കുന്നു]

ഏലി:—കട്ടിയെടുത്തോണ്ടുപോവാൻ, എന്റെ ദൈവം തമ്പുരാനെ ഞാനങ്ങു പേടിച്ചുപോയല്ലോ!

പൗ:—(ചിരിച്ചുതുടങ്ങുന്നു.)

ഏലി:—അതിയാന്റെ ഒരു ചിരികണ്ടില്ലേ. അല്ലാ ഇതെന്നാക്രുത്താ? ചിരിഒന്നു നിത്താൻ.

പൗ:—നിറുത്തുല്ല. (ചിരിക്കുന്നു.)

ഏലി:—എന്നാത്തിനാ ഈ മുടിഞ്ഞചിരി. മുതുക്കനു പിരാന്തു പിടിച്ചൂന്നാ തോന്നുന്നേ. ചിരിക്കല്ലെന്നു്. ഒള്ളകള്ളുമൊക്കെക്കുടിച്ചോണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു ആടാൻ.

പൗ:—കള്ളുകുടിച്ചില്ലെടീ! അതിനേക്കാളും സന്തോഷം മനസ്സിനു് കിട്ടിയെടി.

ഏലി:—ഇതെന്നാചിരിയാ എന്റെ തമ്പുരാനെ.

പൗ:—എടീ നീ അറിഞ്ഞോ?

ഏലി:—ഇല്ല.

പൗ:—അറിഞ്ഞേഇല്ലേ?

ഏലി:—ഇല്ലാന്നേ.

പൗ:—എന്നാ നീ അറിയണ്ട.

ഏലി:—എന്നേക്കൊണ്ടു് വല്ലോം പറയിച്ചേ അടങ്ങൂന്നാ തോന്നുന്നേ?

പഴ:—നീ അറിഞ്ഞില്ലേൽ അറിയണ്ടാടീ.

ഏലി:—എന്നെ ഒട്ട് അറിയിക്കയും വേണ്ട; നിങ്ങളറിഞ്ഞാ മതി. ഈ ചിരിയൊന്നു നിറുത്താമോ?

പഴ:—ഈ ചിരിയോ. അതുനിർത്തുല്ല നീ അറിഞ്ഞോടി? അവനെ പിടിച്ചു.

ഏലി:—ആരെ?

പഴ:—നീപറ ആരേന്ന്?

ഏലി:—എന്റെ ദൈവംതമ്പുരാനെ എനിക്കൊരു പിടീം കിട്ടുന്നില്ലല്ലോ.

പഴ:—പിടികിട്ടുന്നില്ലേ? എന്നാ കേട്ടോ, നിന്റെതന്നെ പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഏലി:—ഇതിയാനെന്നാ ഈ പറേണേ? എന്റെ തന്നെ എന്തായത്തിനാ പിടിക്കുന്നേ?

പഴ:—അതാ ഞാനും ചോദിക്കുന്നേ. എന്തായത്തിനാ നിന്റെ തന്നെ പിടിക്കുന്നേ. നിന്റെ തന്നെ അല്ലാടി പിടിച്ചേ.

ഏലി:—പിന്നെ ആരെയാ പിടിച്ചേ? അതൊന്ന് പറഞ്ഞുതൊലച്ചേ. എന്റെ കർത്താവേ! ഇതിയാൻ ഇങ്ങനെം ആയിപോയല്ലോ?

പഴ:—എടീ! നമ്മളേയും ഈ നാട്ടുകാരേയും ദ്രോഹിച്ചു കൊള്ളചെയ്യോണ്ടുനടന്ന ആ പരമദ്രോഹിയെ നമ്മുടെ കോയിക്കലെ കഞ്ഞുപണിക്കരെശമാൻ പൂട്ടിച്ചു കെട്ടി ജയിലിക്കൊണ്ടുപോയെടി.

ഏലി:—നേരാന്നോകത്താവേ ഈ പറേന്നേ?

പഴ:—നേരാടി. അതാടി നായരുപിള്ളാച്ചന്മാരു് കരുത്തരാണെന്നു് പഴലേ പറയുന്നേ.

ഏലി:—എന്റെറ എടത്വാപള്ളീലെ ദൈവമാതാവെ! ആ കെണ്ടാന്തരംപിടിച്ച പരമദ്രോഹി നാട്ടിലുവരുത്തിവെച്ച വിന ചില്ലറയാന്നോ? ഒരു പെണ്ണുമ്പുള്ളക്ക് വഴിക്രടി നടക്കാമേലാ. പത്തുപണം ഒണ്ടാക്കി വച്ചേക്കാമേലാ. എന്റെറ കത്താവേ! ഈ കരുകരുത്തംകെട്ട മഹാപാപി ഇതെങ്ങനെ അറിയുന്നോ! മണത്തുമണത്തല്ലോ ദ്രോഹി വന്നകേറുന്നേ. എന്റെറ കൊച്ചിനെ കെട്ടിക്കാംവെച്ചിരുന്ന പണമല്ലേ ആ പരമദ്രോഹി എടുത്തോണ്ടു പോയതു്. അവന്റെറ തലയിലു് ഇടിവീഴണേ തമ്പുരാനെ.

പഴ:—നീ അങ്ങനൊന്നും പ്രാത്ഥിക്കണ്ടടി. അവനിതിനകം ശരിപ്പെട്ടിരിക്കും. കോയിക്ക കുത്തുപണിക്ക രെശമാനാണ്ു് പുടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടു പോയിരിക്കണതു്. അവനെ ശരിപ്പെട്ടത്തിയെ അതിയാൻ വിട്ടുള്ളു. അതിയാനെ ആക്ഷേപിച്ചവനെങ്ങനെ വിട്ടുടമോ?

ഏലി:—എവിടെവെച്ചാ പിടിച്ചേ?

പഴ:—അതല്ലേ കേക്കണ്ടതു്. നിനക്കവനെ അറിയാമേ ഏലിയാമ്മെ. അവനെപ്പോലൊരു എമ്പോക്കറ ലോകത്തുണ്ടോ?

ഏലി:—കാണത്തില്ല.

പഴ:—കാണത്തില്ലതന്നെ. ഇവൻ ഒരു ദിവസി കടിച്ച തലക്കു വെളിവില്ലാതെ അവന്റെറാരു വെപ്പാട്ടീടെ വീട്ടിപ്പോയി കെടന്നൊറങ്ങി സൊകമായിട്ടു്.

ഏലി:—ആരാ അവളു്?

പഴ:—എന്നാ കന്തമാ, ജാനകീന്നോ, എന്തോ കിട്ടപിടീന്നോ പറയും. അവടെവെച്ചു പിടിച്ചു. അവനങ്ങനെ

ഒറങ്ങുവാരുന്നു. വലിയ യശമാനനും, ഇനിസി ക്കിട്ടറങ്ങുന്നും എല്ലാംകൂടി അങ്ങുചെന്നു. അപ്പഴും അവനങ്ങനെ ഒറങ്ങുവാരുന്നു. ചെന്നപാടെ ഇനി സിക്കിട്ടറെശമാൻ വീട്ടിനകത്തു് കൊട്ടത്തു ഒരു ശാട്ടം. ചെന്നു വീഴന്നതു് അവരെ രണ്ടിൻെറം ഇടയിത്ത ന്നെ. പിടിച്ചോണ്ടു ഒരേപിടി. കൈയിലു നല്ല ആലങ്ങാടൻ കയറും ഉണ്ടാരുന്നു. എങ്ങനാന്നറിഞ്ഞു ക്കൂടാ—ക്രൂടെപ്പോയ പോലീസുകാരു പറഞ്ഞതാ—പിടിക്കണതിനുമുൻപു് കയറെടുത്തങ്ങോട്ടു് വരിഞ്ഞു വരിഞ്ഞൊരു കെട്ടു്. കൊറെക്കഴിഞ്ഞപ്പം കൊച്ചു ണ്ണി ഇത്രേഉണ്ടു് യശമാനൻെറ കക്ഷത്തിരിക്കണു്. എൻെറ കത്താവേ എന്തൊരു ശൊണയാ അവിടെ കാട്ടിയതു്. ശൊണയെന്നവെച്ചാ ശൊണതന്നെയാ. നീ അതിയാനെ കണ്ടിട്ടൊണ്ടോ, കത്താവാണെ ഏലിയാമ്മേ അദ്ദേഹത്തിനെ മനുഷ്യരായാല് ഒന്നു കാണണം. ആ നഞ്ചെണ്ടല്ലോ എന്തൊരു വിരുവു്? കയ്യാണോലു് ഓലമെടലുപോലെ അങ്ങു നീണ്ടു കിട ക്കയല്ലേ?

ഏലി:—ഒട്ടവി എന്നാ ആയി?

പഴ:—എന്നാ ആവാനാ. പോലീസുകാരിവനെ പിടി ച്ചോണ്ടു് അങ്ങു് കൊണ്ടുപോയി.

ഏലി:—കത്താവേ ഇനി കണ്ണടച്ചൊന്നു് സൊകമായിട്ടൊ റങ്ങാം. കയറുംപൊട്ടിച്ചിട്ടു് ജയിലുംചാടി വന്നാ ട്ടുമോ എന്തോ!

പഴ:—എവിടീന്നു്? ഇതിനകം അവൻറ അസ്ഥി എട്ട ത്തിരിക്കുല്യേ? വരുംവരും. പെരുത്തു് വന്നാട്ടം. നിന്നാണ ഏലിയാമ്മേ കാത്താവാണേ ഇനി അവ നിവിടെഎങ്ങാനും വന്നാ പഴലോ അവനെക്കൊല്ലും. ഹെടാ പാടെ ഇങ്ങനൊരു ശല്യമൊണ്ടോ?

ഏലി:— (ഹാസ്യത്തിൽ) നിങ്ങളവനെക്കൊല്ലും! നിങ്ങക്ക് അവന്റെറ പേരുകേക്കുമ്പം ഏഴ്ദെവസത്തെ പനി ഒണ്ടാവുമല്ലോ.

പഴ:— എടി എടി നീ മനുഷ്യനെ ആക്ഷേപിക്കാതെ. എടി ഇനി അവൻ ഇങ്ങോട്ടവരികയാണെങ്കി നോക്കിക്കോ. അവന്റെറ പള്ളനോക്കി ഒരിടി. (ഏലിയാമ്മയെ ഇടിക്കുന്നു.)

ഏലി: – അയ്യോ.

പഴ:— അയ്യോ! നിനക്കിട്ടുകൊണ്ടോടി. ഞാൻ അവനെന്നു വിചാരിച്ചു ഇടിച്ചുപോയതാ. ഏലിയാമ്മ കരയാതെ. ഞാനങ്ങനെ ഒക്കെക്കണ്ടുചെയ്തുപോയി. നീ കൈയൊടെ അകത്തുകേറി അതിന്നു് സ്വല്പം മരുന്നെടുത്തു ഒരു മുട്ടയുമെടുത്തു ഒടച്ചുവീഴ്ത്തി നല്ലപോലെ കടഞ്ഞുകടഞ്ഞു് അങ്ങുകൊടുച്ചേരെ. നല്ലപോലെ കടയണം. പണംപോണെങ്കി പോട്ടു്. എന്റെറ ഏലിയാമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി പത്തു് പണം പോയാ പഴലോന്നു് പുല്ലാ.

ഏലി:— എന്നാ നിങ്ങളവന്നു് അതൊന്നു ശരിപ്പെടുത്തിതന്നേ

പഴ: – നീ അങ്ങോട്ടുചെന്നാട്ടെ. ഞാനിതാവരുന്നു.

(കുഞ്ഞുനായർ അന്തംവിട്ടു നെഞ്ചിലടിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടിവന്നു്)

കുഞ്ഞു:— എന്റെറ പഴലോ നീ എന്നെ രക്ഷിക്കണേ. എന്നെ നീ എവിടെങ്കിലും ഒന്നൊളിച്ചിരിത്തിക്കോ പഴലോ.

പഴ:— എന്നാ പുള്ളാച്ചാ? സംഗതിപറയു പഴലോ അല്ലെ ഇരിക്കുന്നേ. നിങ്ങക്കെന്നാവേണം?

കഞ്ഞു:—അവൻ ജയിലു ചാടിക്കളഞ്ഞു പഴലോ. അവിടീന്ന് തിരിച്ചെടാ പഴലോ. അവൻ ഇവിടെ വന്നാ കോയിക്കലെജമാനേയും എന്നേയും അവൻ കൊന്നുകളയുമെടാ. രക്ഷിക്കെടാ പഴലോ. എനിക്കാരുമില്ലേ.

പഴ:—എറങ്ങിയോ പുള്ളാച്ചാ!

കഞ്ഞു:—എറങ്ങി. എറങ്ങിയെടാ.

പഴ:—ഏലിയാമ്മെ നീ മരുന്നുകഴിക്കണ്ടാടി. മരുന്നു കുടിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടും ഫലമില്ലെടി. അവൻ ചാടിയെടി. വന്നാ അവൻ നമ്മെയെല്ലാം കൊല്ലുമെടി.

ഏലി:—(മുട്ടയും കപ്പിയുമായി പ്രവേശിച്ചു) ജയിലു ചാടിയോ?

പഴ:—ചാടിയെന്നാ ഇതിയാൻ പറേന്നെ.

ഏലി:—(വടിപോലെനില്ക്കുന്നു. കപ്പി വീഴുന്നു. പിന്നെ മുട്ടയും വീണു തകരുന്നു)

പഴ:—ഇതെന്നാ കളിയാ കത്താവേ. നിന്റെ കണ്ണും പൊട്ടിപ്പോയോ. അവൻ വന്നാ മനുഷ്യരെ വിട്ടുടുമോ?

കഞ്ഞു:—പഴലോ! നീ എന്നെ എവിടേങ്കിലും ഒന്നൊളിച്ചിരിത്തിക്കോ. വന്നപാടെ അവൻ നിന്നെ തെരക്കുല്ലടാ. കഞ്ഞുനായരെ അവനറിയാം. എന്റെ ജന്മം പാഴായതുതന്നെ.

പഴ:—ഏലിയാമ്മേ, നീ ഇതിയാനെ അങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുപോയി ആ പത്തായത്തിലോട്ടു പിടിച്ചിരുത്തിക്കോ.

ഏലി: അതിവിടൊക്കത്തില്ല. അവരവരു് അവരവരുടെ വീട്ടുകളിച്ചെന്നിരുന്നോണ്ടാമതി. വഴിയേപോണ വയ്യാവേലി നമുക്കു പിടിച്ചുവെക്കാംവയ്യ.

കഞ്ചു:—(പൗലോയുടെ നെഞ്ചിൽ വീണുകൊണ്ടു്)എന്റെ പൗലോ നീ എന്നെ രക്ഷിക്കണേ.

പൗ:—പുള്ളാച്ചാ ഇവളിങ്ങനെ പറേമ്പം ഞാനെന്നാ എട്ടുക്കാനാ.

ഏലി:—ഇവടൊക്കത്തില്ല. നിങ്ങളല്ലേപറഞ്ഞേ നായരു പുള്ളാച്ചന്മാരു കരുത്തന്മാരാന്നു് എവിടെ കണ്ടു കരുത്തു്? (അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം പതിനാലു്

[ജാനകിഅമ്മയുടെ ഭവനം. മൂലുമേന്തി ഭവനത്തിന്റെറ ഭിത്തികളം തുത്തുകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നു.]

വാവ:—(കടന്നുവന്നു്) എടീ! എന്റെറ കാക്കാനെ പോലീസിനു പിടിച്ചുകൊടുത്ത ഇബിലിസ്സേ! ഈ മണ്ണിലു് നീ ഇനി ഇരുന്നുക്കൂടെടീ. (കത്തികൊങ്കുന്നു.)

ജാനു:—ഛീ! എറങ്ങടാ വെളീൽ (ചൂലുകൊണ്ടടിക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:—(കൊച്ചുണ്ണി ഓടി കിതച്ചുകൊണ്ടു് പ്രവേശിച്ചു്) വേണ്ട വാവ, ഇവക്കു ശിക്ഷ ഞമ്മ കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. കൊച്ചുണ്ണീനെ പിടിക്കാൻ പോലീസു് ബളന്നില്ലാ ജാനകിപുള്ളേ. നിങ്ങടെ ശരി പററില്ല. കൊച്ചുണ്ണി നിങ്ങളെ ബിശ്വസിച്ചു; നിങ്ങളു് അബനെ ശതിച്ചു. (കത്തി എടുത്തു് ഓങ്ങിക്കൊണ്ടു്) ഇതു നിങ്ങക്കു ഞമ്മ തരുന്ന ശിക്ഷയല്ല. പടച്ചോൻ തരുന്ന ശിക്ഷയാണു്.

(ജാനകി നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് വീട്ടിനുള്ളിലേക്കോടുന്നു; പുറകെ കൊച്ചുണ്ണിയും. അണിയറയിൽ കൊലവിളി ഉയരണം. അല്പംകഴിഞ്ഞു കൊച്ചുണ്ണി രക്താഭിഷിക്തനായി പുറത്തുവന്നു് അല്പനിമിഷം സ്തംഭിച്ചുനിന്നിട്ടു്)

വാവാ ഞമ്മ അബരെ കൊന്നെടാ. (രണ്ടുപേരും പോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

[കൊച്ചുണ്ണിയുടെ വീട്ട്. കൊച്ചുണ്ണിയുടെ ഭാര്യയും കടീജായും ഒരു ചിമ്മിനിവിളക്കിന്റെ മുമ്പിലിരുന്ന കൊച്ചുണ്ണിയെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും മുഖങ്ങളിൽ കരുണാർഹമായ ശോകഛായ നിഴലിച്ചിരിക്കുന്നു. സമീപത്തായി കൊച്ചുണ്ണിയുടെ മകനുമുണ്ട്.]

കൊ: ഭാ:—(അങ്ങകലെ കൊച്ചുണ്ണി വരുന്നതു് കണ്ടു കൊണ്ടു്) പുള്ളാ! അബരു അദാ ബരുന്നു!

കടീ:—എന്തു്! മാമാ ബരുന്നാ.

(കൊച്ചുണ്ണി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

(അല്പസമയം ചിന്താമഗ്നനായി നിന്നതിനുശേഷം മകനെ വാരിയെടുത്തുകൊണ്ടു്)

കൊച്ചു:—കടീജാ, നീ ഞമ്മളെ മാമയായി ഇനി ക്രുട്ടണ്ട. നിങ്ങളവത്തുപോവിൻ കൊച്ചുണ്ണിയുടെ മോൻ ബലൂതാകുമ്പം അബനോട് പറയണ്ട അബന്റെ ബാപ്പാ ഒരു കള്ളനാരുന്നെന്നു്. (സ്വഗതം) ഞമ്മള മോഷ്ടിച്ചിട്ടില്ലെന്നള്ളതു ശരിയാണു്. പക്ഷേ പുടിച്ചുവാങ്ങിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതും പാവത്തുങ്ങളീന്നല്ലായിരുന്നു. പണക്കാക്കു് ഒരു ശിക്ഷയായിമാത്രം അതൊന്നും കൊച്ചുണ്ണിക്കുമാത്രം തിന്നാനല്ലായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണി പിടിച്ചുവാങ്ങിയ പണം പാവങ്ങക്കെല്ലാം അബൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അതും

ബേണ്ടാത്ത ബേലയായിരുന്നു. (സ്നേഹമസൃണമായ സ്വരത്തിൽ ഗദ്ഗദത്തോടെ) പുള്ളാ കദീജാ—

കദീ:—ഓ!

കൊച്ചു:—ഉസ്താക്കാരൻ പോയാ പുള്ളെ?

കദീ:—ആബരു കൊറച്ചുനാളായി ഇബിടെ ബരാറില്ല.

കൊച്ചു:—ങ്ങും?

കദീ:—അയ്യ കദീജാക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

കൊച്ചു:—അബരിക്കും തോന്നീരിക്കുമോ പുള്ളാ ഞമ്മള് മോശണക്കാരനാണെന്ന്?

കദീ:— മാമ തെറ്റാണ് ശെയ്യണതെന്ന് ഇബിടെ പറഞ്ഞിട്ടൊണ്ടാർന്നു. (പോകുന്നു.)

കൊച്ചു:—അബൻ പറഞ്ഞതു ശരിയാണു്. കൊച്ചുണ്ണി ബേണ്ടാത്ത ബേലകളു് ഒരുപാടു ശെയ്യു. പടച്ചോൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പലതും കൊച്ചുണ്ണി ശെയ്യു. പുള്ളാ മാമാ പടച്ചോനു് കേക്കാൻ പറയിയാണു്. മോശണം കൊച്ചുണ്ണി ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നില്ല. കൊച്ചുണ്ണി പല പണക്കാരേന്നും പണം പുടിച്ചുവാങ്ങിട്ടൊണ്ടു്. ആ പണമൊന്നും കൊച്ചുണ്ണി സ്വന്ത ആവശ്യത്തിനു എട്ടത്തില്ല. ഞമ്മടെ ബീട്ടുകാരു് കപ്പബാങ്ങി തിന്നാൻ കാശില്ലെന്നുപറഞ്ഞ പട്ടിണി കിടന്നിരുന്ന അബസരത്തിലും കൊച്ചുണ്ണി ആ കാശെടുത്തു് ബീട്ടുകാക്കു മാത്രം കൊടുത്തിട്ടില്ല. ആ പണത്തിലെ ബലിയ പങ്കെല്ലാം കൊച്ചുണ്ണി പാവങ്ങക്കെ കൊട്ടത്തിട്ടൊള്ളു. എങ്കിലും ഞമ്മ ശെയ്യുതു് തെറ്റായിപ്പോയി പുള്ളാ. ഒരു മുസ്ലമാനു് പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പല ഹറാമുകളും ഇബൻ ശെയ്യു. കൊച്ചുണ്ണി പെണ്ണുപിടിച്ചു; ശെയ്ത്താനു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള കള്ളും

കടിച്ചു (അപരാധബോധത്തിന്റെ പാരമ്യതയോടെ) എടാ ശെയ്ത്താനെ നിനക്കീ ദുനിയാവിലു ജീവിക്കാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലെടാ. പടച്ചോനെപ്പോലെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കണ നിന്റെ കെട്ടിയോടെ മോറിലു് നീ എങ്ങിനെ മിഴിക്കുമെടാ ഇബ്ലീസേ?

കോ: ളാ:—നിങ്ങളു് ശ്രുമ്മായിരിക്കീം. നിങ്ങളൊരു തെറ്റും ശെയ്തിട്ടില്ല.

കൊച്ചു:—ഞമ്മെ തിരുത്തണ്ട നിങ്ങളു്. കൊച്ചുണ്ണി ശെയ്ത്താനാണു്. ഇതാ പുള്ളാനെ പിടിക്കീം. നിങ്ങടെ വയറ്റി കെടന്ന ഈ തങ്കക്കുടത്തിനെ, ഈ പൊന്നാരമോനെ (മുത്തിക്കൊണ്ടു്) ഇബനു് തൊടാൻ യോഗ്യതയില്ല. മക്കളേ, നീ ഉമ്മാന്റെ കൈപ്പോ. ഈ കൈ നല്ലകായ്ങ്ങളൊന്നും ശെയ്തിട്ടില്ലെടാ മോനേ. ഇതൊരു കൊലയാളീടെ കൈയാണു് മോനെ. നീ ബലുതാകുമ്പം ബാപ്പാനെ അനേഷിക്കരുതു്. അബൻ മോശണക്കാരനാണു്; കള്ളനാണു്; കൊലയാളിയാണു്.

കോ: ളാ:—നിങ്ങളു ശ്രുമ്മായിരിക്കീം. എന്താണു് നിങ്ങളീപറഞ്ഞതു്. നിങ്ങ മോഷ്ടിച്ച പണം ബീട്ടിക്കൊണ്ടുബന്നാ? നാട്ടിലു ഒരുനേരത്തെ കഞ്ഞിയില്ലാതെ ബെശന്ന ബലയുന്ന പാവങ്ങക്കല്ലെ കൊട്ടത്തതു്? നിങ്ങളു് എത്രയെത്ര പാവങ്ങക്കു് പണം കൊട്ടത്തിരിക്കിണു! ഇബിടെക്കാണുന്ന പല പണക്കാരും നിങ്ങടെ കാത്തുകൊണ്ടു് നന്നായതല്ലേ. അബരാണു് പടച്ചോന്റെ മുമ്പിൽ മോശണക്കാരു്.

കൊച്ചു:—തന്നെ പുള്ളാ. നിങ്ങ പറേണതു് ശരിതന്നെ. എങ്കിലും ഞമ്മളു ശെയ്തതു് മുഴുക്കെ ശരിയായിരുന്നില്ല. പാവങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വയലു് പൂട്ടിപ്പിച്ചു്

അബ്ദുറഹ്മാന്റെ കാശൊണ്ടാക്കി, ആ പണംകൊണ്ടു ബലിയ പൊരകളു പണിതു, അതിലിരുന്നു സുകിക്കിണ ബലിയ കൊള്ളക്കാരിന്നേ ഞമ്മ പണം പുടിച്ചു ബാങ്ങിട്ടൊള്ളൂ. പാവങ്ങടെ ശോരകുടിച്ചു ഗമയിൽ നടക്കിണ പല ബലിയ ആങ്ങത്തമാരേയും ഞമ്മളു് ശല്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ബലിയവന്റേറ ആ പണമെട്ടത്തു് പാവത്തുങ്ങക്കു് ഞമ്മ കൊട്ത്തിട്ടൊണ്ടു്. എല്ലാം നേരാരുന്നു. എങ്കിലും അതൊന്നും കൊച്ചുണ്ണി ശെയ്യണ്ട കായ്മല്ലാരുന്നു. ശെയ്യാം പാടില്ലാത്തതു പലതും നമ്മ ശെയ്യു. കൊച്ചുണ്ണി ബിശ്വസിച്ച ഒരു പെണ്ണു് അബ്ദുനെ ശതിച്ചു. അബ്ദുളെ ഇബ്രൻ കൊന്നു. അതും തെറ്റായിപ്പോയി. സ്വന്തം ഭാര്യയെ മറന്നിട്ടു് ബേറൊരു പെണ്ണിനെ ബിശ്വസിക്കണതു് മനുശേനു് ചേന്നതാണോ പുള്ളാ.

കൊ: ഭാ:—നിങ്ങളൊന്നു ത്രുമ്മായിരിക്കീൻ. എന്താണു് നിങ്ങളീ പറയിണു്! നിങ്ങളിബ്ടിന്നു് വല്ലോം തിന്നിട്ടു് എത്രനാളായി. ബരീൻ! അകത്തു പോവാം.

കൊച്ചു:—ബേണ്ട. കൊച്ചുണ്ണി ഇനി ഇബ്ടെ നിക്കണതു് കൊച്ചുണ്ണിനും ബീട്ടുകാക്കും ആപത്താണു്. കൊച്ചുണ്ണിനെ പുടിക്കാൻ നാടായ നാട്ടുമുയുക്കെ പോലീസു് ത്രൂറിക്കറങ്ങയാണു്.

കൊ: ഭാ:—പോലീസു് നിങ്ങളെ പുടിക്കുമോ?

കൊച്ചു: പോലീസു് ഞമ്മെ പുടിക്കില്ല. പക്ഷേ കൊച്ചുണ്ണിന്റെ ശ്രുത്തിമാരിൽ ചിലരു് കൊച്ചുണ്ണിനെ പുടിച്ചു പോലീസ്സിനു കൊട്ക്കും. ശതിന്നു് രക്ഷപ്പെടാൻ മനുശ്യൻ ബിശ്വാരിച്ചാ പറ്റുല്ല. കൊച്ചുണ്ണി നാടു ബിട്ടോളും; അല്ലെങ്കി ഞമ്മ പോയി മയ്യു

ത്തായിക്കോളാം. പോലീസ്സിന്റെ കൈയിലു് കൊച്ചുണ്ണി പെട്ടാടാ. അതു നാണക്കേടാണു്. നിങ്ങളു് കൊച്ചിനെ ബളത്തിക്കോണം. എന്റെ പുന്നാര മരുമോളു കദീജാക്കു ഒരു പുതിയാപ്പിളേനെ നിങ്ങ ഒണ്ടാക്കി കൊട്ടക്കണം. മതി. കൊച്ചുണ്ണീന്നു് ഈ ദുനിയാവിലു് ബേറൊരാശയുമില്ല. (സഗദ്ഗദം) പൂള്ളേ കദീജ, മാമാ പോണു.

കദീ:—(ബാഷ്പാകുലയായി പ്രവേശിച്ചു്) മാമാ നിങ്ങളു പോവരുതു്. കദീശ്ശാനു് നിങ്ങളല്ലാതെ ആരും ഈ രാജ്യത്തില്ല. പടച്ചോൻ നിങ്ങക്കു് ഒരാപത്തും വരുത്തുല്ല. നിങ്ങ പോയാലു കദീശ ശത്രുകളെയും. (നെഞ്ചത്തടിക്കുന്നു.)

കൊച്ചു:—പടച്ചോനേ! നമ്മ എന്തു ശെയ്യട്ടേ?

കൊ: ഭാ:—നിങ്ങളൊന്നും ശെയ്യണ്ട. ബീട്ടിനകത്തു പോയി ബല്ലോംകയിക്കീൻ. നിങ്ങക്കൊരാപത്തും വരുല്ല. ഹോജരാജാവായ തമ്പിരാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കും. നിങ്ങളു പാവത്തുങ്ങടെ കൂട്ടകാരനാണു്.

(അന്തംവിട്ട വാവാ വരുന്നു.)

വാവ:—കാക്കാ നിങ്ങളു് ബെളിയിലു് നിക്കരുതു്. പുരക്കകത്തു് കേറികിടന്നോളിൻ. പോലീസുകാരു പടയോടെ ഇറങ്ങിയിരിക്കിണു്. ബീടായ ബീട്ടുകളെല്ലാം കേറി പരിശോധിക്കണു്. ബയ്യീം കാണുന്നവരെയെല്ലാം പുടിച്ചുടിച്ചിട്ടു ചോതിക്കണു് കൊച്ചുണ്ണി ഇബിടേന്നു്?. ഉഹും. പോയീം. കാക്കാ ബീട്ടിനവുത്തു് പോയീം.

കൊച്ചു:—ഈ ശെയിത്താനെ കരുതി പാവപ്പെട്ട നാട്ടുകാക്കും ബെശമം ബന്നോടാ വാവ. അബരെ അടിക്കുന്നോടാ?

വാവ:—നിങ്ങളു് ബെശമിക്കണ്ട. നിങ്ങളു് പുരക്കവുത്തു് പോയീം. ഈ വാവാന്റെ ഉശിരു പോയല്ലാതെ നിങ്ങളെ പുടിക്കീല്ല. ഇബൻ ജീബിക്കുന്നതു നിങ്ങക്കുബേണ്ടിയാണു്.(നെഞ്ചു് ഞെളിച്ചു് കാണിച്ചുകൊണ്ടു്) ഈ ചോര മുഴുക്കയും നിങ്ങടെതാണു്. ബാബാനെ ബളത്തിയതു നിങ്ങളാണു്. ബാവാക്കു് ഇനി നിങ്ങക്കുബേണ്ടി മരിച്ചാമതി. ങ്ഹും. അവുത്തു പോയീം. പോയീം കാക്കാ.

കൊച്ചു:—വാവാ നീ കൊച്ചുണ്ണിക്കുവേണ്ടി മരിക്കണ്ട. കൊച്ചുണ്ണി നിനക്കും ബീട്ടുകാക്കും നാട്ടുകാർക്കും ബേണ്ടി മരിച്ചുകളയും. ഒരു ശെയിത്താനെ കരുതി നാടു കഷ്ടപ്പെട്ടൂടാ. കദീജാ! (അരയിൽ തിരുകിയിരുന്നകത്തി ഓങ്ങുന്നു സ്വയംമരിക്കാൻ)

വാവ:—(കൈക്കു പിടിച്ചു) കാക്കാ—

കദീ:—മാമാ (നെഞ്ചത്തടിച്ചു കൊച്ചുണ്ണിയുടെ മേലിൽ മറിയുന്നു.)

കൊ: ഭാ—നിങ്ങ എന്താണീ പ്രാന്തു കാണിക്കുന്നേ. ബരീൻ അവുത്തു് പോകാം.

(അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു.)

കർട്ടൻ.

രംഗം പതിനാറ്

[കർട്ടൻ ഉയരുന്നില്ല. പോലീസുകാരുടെ അട്ടഹാസങ്ങളും ബഹളങ്ങളും അന്തരീക്ഷം ഭേദിക്കുമാറുയരുന്നു. ആയുധങ്ങൾ ക്രൂരമായി മുട്ടുന്ന ശബ്ദങ്ങളും, സ്ത്രീകളുടെ ദീനരോദനങ്ങളും അതിനോടൊപ്പം ഉയരണം.]

"പിടിക്കെടാ അവനെ. കെട്ടെടാ അവനെ."

"ന്തരെക്കൊണ്ടുപോ ഠാണാവിലേക്കു്."

"സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം." "അകമ്പടിക്കു പോകുന്ന പോലീസുകാർ ജാഗ്രതയായിരിക്കണം. ണ്ടും." "കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോള്ളിൻ."

[കഴിയുമെങ്കിൽ മുന്നിൽ വെള്ളക്കർട്ടനിട്ടു നിഴൽരൂപമെൻറുകഥം ക്രൂടെ കാണിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും.]

കർട്ടൻ.

രംഗം പതിനേഴ്

[സെക്രട്ടറിയേറ്റ് – ഒന്നാം രംഗത്തിലെ സംവിധാനം.]

ദിവാൻ:—(കൊച്ചുണ്ണിയേയും പ്രതീക്ഷിച്ചു, ഉലാത്തുന്നതിനിടയ്ക്ക് അക്ഷമയോടെ) അവനെ കൊണ്ടുവന്നില്ലേ?

താശീ:—(പ്രവേശിച്ച്) ഉത്തരവ്.

ദിവാ.—എന്നാൽ കൊണ്ടുവരൂ.

തശീ:—(ഇൻസ്പെക്ടരോട്) കൊണ്ടുവരാൻ ആംഗ്യം കാണിക്കുന്നു.)

ഇൻ:—(അണിയറയിൽ പോയി പോലീസുകാരാൽ പരിസേവിതനായി കൊച്ചുണ്ണിസമേതം പ്രവേശിക്കുന്നു)

(ദിവാൻ കസേരയിൽ ആസനസ്ഥനായതിനുശേഷം കൊച്ചുണ്ണിയെ കണ്ണെടുക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ട്.)

ദിവാ:—കൊച്ചുണ്ണി!

കൊച്ചു: – ഞാനെത്തന്നെയാണ്.

ദിവാ:—(മേശപ്പുറത്തിരുന്ന വീരശൃംഖല എടുത്ത് അതുമായി പണിക്കരെ സമീപിച്ചു ഹസ്തദാനംചെയ്യുന്നു.)

കൊച്ചു:—ആ കൈ അബനിക്കല്ല അങ്ങത്തെ കൊടുക്കേണ്ടത്. ആ ഗുമ്മാനവും അബനിക്കുള്ളതല്ല. കൊച്ചുണ്ണിടെ ശങ്ങാതിയായിട്ട് ഒരു നായരുണ്ട്. അബനിക്കുവേണം അത കൊടുക്കേണ്ടത്.

ദിവാ:—(പിന്നോട്ടുമാറി. വീരശൃംഖല മേശപ്പുറത്തുവച്ചിട്ട്) എന്ത്?

കൊച്ചു:—ഞമ്മ പറഞ്ഞതു് ഇബിടെ പൂടികിട്ടില്ലായിരിക്കും. അങ്ങസ്തേടെ പോലീസ്സും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരു മല്ല കൊച്ചുണ്ണ്യീനെ പൂടിച്ചതെന്നാണു് ഞമ്മ പറഞ്ഞതു്.

ദിവാ:—ങേ് ഹ!

കൊച്ചു—ഒന്നുക്കൂടെ കേട്ടോളീം. കൊച്ചുണ്ണ്യീന്റെ ശോറു തിന്നു് അബൂന്റുക്കൂടെ ബളന്നു്, അബൂന്റുക്കൂടെ നടന്നു്, അബൂന്റെ ബലംകൈയായി കഴിഞ്ഞു പോന്ന ഒരു ശങ്ങാതിയാണു് അങ്ങത്തേക്കുവേണ്ടി ഇയ ശഹായം ശെയ്തതെന്നു്. പൂടി കിട്ടിയോ?

ദിവാ:—പണിക്കരേ! ഞാനീ കേറ്ംക്കുന്നതു ശരിയാണോ?

കൊച്ചു:—പണിക്കരെ ബിടീം; ഞമ്മ പറയുന്നതു ബിശ്വാസിച്ചോളിൻ. കൊച്ചുണ്ണ്യി മനുശേന്റെ മുഖത്തു ബിളിച്ചോണ്ടു് കള്ളം പറയൂല്ല.

ദിവാൻ:—കൊച്ചുണ്ണ്യി പറയുന്നതു് ഞാൻ വിശ്വാസിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയായിരുന്നു കൊച്ചുണ്ണ്യിയെ പിടിച്ചതു്?

കൊച്ചു:—അതു മുഴുക്കെ പറഞ്ഞുതരാൻ ഞമ്മക്കു ശമ്മതമില്ല. ശർക്കാരിന്റെ കാര്യുബാങ്ങി തിന്നുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ആദ്യമായി ശത്യം പറയാ പഠിപ്പിക്കണം. ഇദാ നിക്കണില്ല്യോ? ശോതിക്കീം, എങ്ങനാരുന്നു കൊച്ചുണ്ണ്യീനെ പൂടിച്ചതെന്നു്.

ദിവാ:—(സഗൗരവം) പണിക്കർ കൊച്ചുണ്ണ്യീയെ പിടിച്ചതിന്റെ സത്യാവസ്ഥ അറിയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണെന്നു് പറയു. അതൊന്നു കേറ്ംക്കട്ടെ.

താശീ:—ഇവൻ പറയുന്നതു് ശ്രദ്ധ അസംബന്ധമാണു്. കൊച്ചുണ്ണ്യി നിരപരാധിയായ ഒരു നായർസ്ത്രീയേയും

വെട്ടിക്കൊന്നിട്ട അവന്റെ കൊള്ളസംഘവുമായി നാടുവിടാൻ ശ്രമിക്കയായിരുന്നു. ഞാനും സമർത്ഥനായ ഈ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനുംകൂടെ സജീവനെപ്പോലും തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട് അവന്റെ താവളത്തിൽച്ചെന്നു പിടിക്കുകയായിരുന്നുചെയ്തതു്. അതാണു് വാസ്തവം. ശ്രീപത്മനാഭനെ നിലനിത്തി ഇവ്ടെ ബോധിപ്പിക്കുകയാണു്.

കൊച്ചു:—(തറയിൽ കാക്കിച്ചുരുപ്പിയിട്ടു്) നാണംകെട്ട മനുശ്യാ.

ഇൻ:—ശബ്ദിച്ചുപോവരുതു്. നില്ലുവിടെ.

ദിവാ:—നിങ്ങടം മാറിനില്ലു്. (കൊച്ചുണ്ണിയോടു് തിരിഞ്ഞു് അനുനയസ്വരത്തിൽ) കൊച്ചുണ്ണിക്കു സമ്മതമാണെങ്കിൽ നിജസ്ഥിതി കേൾക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

കൊച്ചു:—അങ്ങസ്സെ, ഇബരെല്ലാം കള്ളമ്മാരിലുംബെച്ചു കള്ളമ്മാരാണു്. കൈക്കൂലി വാങ്ങിച്ചാണു് ഇബരുടെ പിഴപ്പു്. കൊച്ചുണ്ണീനെ പുടിക്കാൻ എത്ര പണം കൊച്ചുപിള്ളയ്ക്കു കൈക്കൂലി കൊടുത്തുന്നു ശോതിച്ചു നോക്കിൻ. അന്തസ്സുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ചെയ്യുന്നകാര്യമാണോ ഇതെന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കാൻ പറയിൻ. കൊച്ചുണ്ണീനെ പുടിച്ചതിൽ കൊച്ചുണ്ണിക്കു ശങ്കടമില്ല. കൊച്ചുണ്ണി ശംസ്ഥാനശക്കാരിന്റെ ശട്ടങ്ങളെ എതിത്തു ജീബിച്ചതെന്നുള്ളതു നേരാണു്. കൊച്ചുണ്ണീനെ പുടിക്കാൻ പൊന്നുതമ്പുരാന്റെ ശക്കാരിനു് അധികാരമുണ്ടു്, പട്ടാളമുണ്ടു്. അതിനൊള്ള എല്ലാകൈയിബുകളുമുണ്ടു്. ബേണേങ്കി കൊച്ചുണ്ണീനെ ബെടിബെച്ചുകൊല്ലുകയും ശെയ്യാം. പച്ചേ കൊച്ചുണ്ണീനെ പുടിച്ചതു് അതിന്റെ ഒന്നും

ശഹായത്തോടല്ലായിരുന്നു. നാട്ടിലെ ഒരു ബേശ്യക്ക കോഴകൊടുത്തു അബളെക്കൊണ്ടു് ഞമ്മക്കു മയിക്ക മരുന്നു തരുമ്പിച്ചു പിടിക്കയായിരുന്നു. അന്തസ്സുള്ള ഒരു സക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ ശെയ്യുന്ന കായ്മാണോ അങ്ങസ്തെ ഇതു്? അതിന്നു കൊച്ചുണ്ണി രക്ഷപ്പെട്ട. പോലീസ്സിനു് കൈക്രൂലികൊടുത്തല്ല കൊച്ചുണ്ണി ലാക്കപ്പു ശാടിയതു്. കൊച്ചുണ്ണീന്റെ കൈയ്യക്ക കൊണ്ടു് മാത്രമായിരുന്നു. പുന്നെ ഞമ്മെ പൂടിച്ചതു് കൊച്ചുണ്ണീന്റെക്കൂടെ നടന്ന ഒരു കൊള്ളക്കാരനു് കൈക്രൂലി കൊടുത്തായിരുന്നു. കൊള്ളക്കാരനു് കൈക്രൂലി കൊടുക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരു് ഒരു നല്ല രാശ്യത്തിനു് ചേന്നതാണാ അങ്ങസ്തെ? ഒരു കൊള്ളക്കാരനെ പൂടിക്കാൻ മറെറാരു കൊള്ളക്കാരനു് കൈക്രൂലി കൊടുക്കുക; ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കൊള്ളക്കാരിൽ കൊള്ളക്കാരനും, അഴിമതിക്കാരിൽ അഴിമതിക്കാരനും, കൈക്രൂലിക്കാരിൽ കൈക്രൂലിക്കാരനും അല്ലേ അങ്ങസ്തെ? കൊച്ചുണ്ണിയെക്കാളും ബലിയ കൊച്ചുണ്ണി അവനല്ലേ അങ്ങസ്തെ? ഈ നാട്ടിലു് കൊച്ചുണ്ണിമാരു ബളരെ പെരുത്തുപോയി, അതാണങ്ങസ്തെ ഈ രാജ്യത്തിനു് ബന്നിരിക്കുന്ന ബലിയ ബിന. കൊച്ചുണ്ണി ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുൻപിൽനിന്നു് ശങ്കടം പറയിയാണെന്നു് നിങ്ങളം കരുതണ്ട—കൊച്ചുണ്ണിയെ പൂടിക്കാൻ ഈ ഭൂമിയാവിലു് ആളില്ലെന്നുള്ളതു് കൊച്ചുണ്ണിക്കറിയാം. അങ്ങസ്തെടെ ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരു് ഒരു നിസ്സാര കായ്യം ശെയ്യാംപോലും എത്ര രൂപ കൈക്രൂലി കൊടുത്തെന്നു് ശോതീരു്. ശതിയമ്മാരുടേയും, ബേശ്യകളുടെയും സഹായമില്ലാതെകണ്ടു്, ഒരു കാര്യവും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നില്ലാ എന്നതിന്റെ തെളിവല്ലേ ഇബിടെ ഞമ്മ കണ്ടതു്. എന്തുകൊണ്ടു

പൊന്നുതമ്പുരാന്റെ ശക്കാരു് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന അതികാരം ഉപയോഗിച്ചു് ഞമ്മേ ബെടിബെച്ചില്ല? ഞമ്മ ശ്ലോതിക്കയാണു്. മറുപടി പറയണം.

പണി:- ഇവനീ പറയുന്നതു മുഴുക്കെയും അസത്യങ്ങളാണു്—

ദിവാ:—(നടന്നുകൊണ്ടു്) നിങ്ങളോടു ചോദിച്ചില്ല. കൊച്ചുണ്ണിക്കു തുടരാം.

കൊച്ചു:—ഞമ്മക്കതികമൊന്നും പറയാനില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥമ്മാരെപ്പററി പരാതിപറയാനല്ലാ ഞമ്മ ഇബിടെ നിക്കുന്നതു്. കൊച്ചുണ്ണിക്കു ഇബിടെ നിക്കുന്നതു ഇഷ്ടവുമല്ല.

ദിവാ:—എന്നാൽ എനിക്കതിഷ്ടമാണു്. കൊച്ചുണ്ണിയെ ഒന്നു കാണാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടാണു് സാധാരണ നടപടിക്രമങ്ങൾക്കെതിരായി ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരാൻ ഉത്തരവായതു്.

കൊച്ചു—കണ്ടസ്ഥിതിക്കു് ഞമ്മക്കിനി പോഹാമല്ലോ?

ദിവാ:—കൊച്ചുണ്ണി നാട്ടിൽ കാണിച്ച അഴിമതികളും, അക്രമങ്ങളും ശരിയാണെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടോ?

കൊച്ചു:—അതു ശക്കാരാലോശിക്കേണ്ട കായ്യമാണു്.

ദിവാ:—അതറിഞ്ഞുകൂടാതല്ല. കൊച്ചുണ്ണിടെ മനസ്സാക്ഷി എന്തു പറയുന്നു എന്നറിയാൻവേണ്ടി മാത്രം ചോദിക്കുകയാണു്.

കൊച്ചു:—അതു് ഒരു ശക്കാരുദ്യോഗസ്ഥനെ അറീക്കണമെന്നു് ഞമ്മക്കു മോഹമില്ല. പച്ചേ ഒന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കോളീൻ, കൊച്ചുണ്ണി അവന്റെ മനസാക്ഷീന്റെ അബ്സാനത്തെ പരിശോതനയും കഴി

ഞ്ഞിട്ടാണു് ഇബിടെ ബന്നു നിക്കണതു്. ഒരു കാര്യം ഞമ്മ അറിയിക്കുന്നു: കൊച്ചുണ്ണിനെ അതികനാൾ ജീബനോടിരിക്കാൻ അനുബതിക്കരുതു്.

പണി:—അനുവദിച്ചാൽ?

കൊച്ചു:—അനുബതിച്ചാൽ അതു നിങ്ങക്കും, ശക്കാരിനും ആപത്താണു്.

പണി:—നിന്റെ ഭീഷണി ഒന്നും ഇങ്ങോട്ടെടുക്കണ്ട; നിറുത്തു്—

കൊച്ചു:—(പുച്ഛസ്വരത്തിൽ) താസീൽദാരേമാൻ കൊച്ചുണ്ണിയോടു എതിർക്കയായിരിക്കാം.

പണി:—അതേടാ. (ദിവാനോടു്) ഈ വിവരംകെട്ട മൂഢത്തിനെ ഇവിടെ അധികസമയം നിറുത്തുന്നതു് നന്നല്ല. മനുഷ്യന്റെ ശരീരഘടനയാണു് ഇവനുള്ളതെങ്കിലും ഇവൻ വെറും ഒരു മൃഗമാണു്.

കൊച്ചു:—ശരിയാണു് പണിക്കരേ! എന്റേറയും നിങ്ങളേയും ബാപ്പേന്റെ ബാപ്പേന്റെ ബാപ്പാമാരു മൃഗങ്ങളായിരുന്നു. അതിന്റെ ബാക്കി ഞമ്മക്കും കാണണമെല്ലോ ഏതായാലും ഞാനുക്കുടെ പഠിച്ചോളീം. ആനേടെപൊറത്തിരിക്കണ ഏലി ആനേക്കാൾ ബലവാണെന്നു ബിശാരിക്കണതു് അതിന്റെ മണ്ടത്തരം കൊണ്ടാണു് പണിക്കരെ. കൈയിൽ വെലങ്ങും ബെച്ചുകൊണ്ടുനിക്കുന്ന കൊച്ചുണ്ണിയെ നോക്കി ആക്കും എന്തും പറയാം. അതു പറയുന്നവൻ ശൊണക്കുട്ടിയാണെന്നു് കൊച്ചുണ്ണി മനസ്സിലാക്കുമെന്നും നിങ്ങളു് ബിശാരിക്കേണ്ട. കൊച്ചുണ്ണി സ്വതന്ത്രനായിരുന്നകാലത്തു് കൊച്ചുണ്ണീടെ മുൻപിൽ നിങ്ങളെന്നല്ല നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള താസിൽദാരന്മാരും, ഈ

നിക്കുന്നില്ലേ, ഇതുപോലുള്ള ഇൻസ്പെക്ടറുമ്മാരും, എന്തിനു് പണിക്കരേ ഞമ്മ പെരുത്തുപറയണു്. ഈ പൊന്നുബെച്ച തലപ്പാവുബെച്ചിരിക്കണ ദിവാൻജിയും കൊച്ചുണ്ണിക്ക പുല്ലായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണീടെ മുമ്പിൽനിന്ന ഒരു ദാസിൽദാരോ, ഒരു പേശ്കാരോ വാതൊറന്ന മുണ്ടീട്ടില്ല. പച്ചേ ഇബൻ അവരെടെ എല്ലാമുമ്പി ഞെളിഞ്ഞുനിന്നു് ശംശാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടു് കൊച്ചുണ്ണി മാപ്പുപറയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചുണ്ണീടെ പേരുകേക്കുമ്പംതന്നെ അബരെല്ലാം ബിറകൊണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി.

പണി:—അതു ഓമ്മയിലിരിക്കണം. ആ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയി കൊള്ളക്കാർക്കും അക്രമികൾക്കും സ്വൈരവിഹാരംചെയ്യുവാനുള്ളതല്ല ഈ രാജ്യമെന്നു് ഇനിയെങ്കിലും ഓമ്മയിലിരിക്കട്ടെ. യജമാനനേ! ഇവൻ രാജ്യത്തു നടത്തിയിട്ടുള്ള കൊള്ളകളും കൊലപാതകങ്ങളും എണ്ണമററതാണു്. കായംകുളം ഭരിച്ചുപോന്നതു് ഇവൻതന്നെയാണെന്നുള്ളതു് അല്പം ലജ്ജയോടുകൂടിയാണെങ്കിലും ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഉടനടി വേണ്ടതു് ഇവൻ കൊള്ളചെയ്തുകൂട്ടിട്ടുള്ള സ്വത്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടുകയും, ഇവന്റെ അനുചരന്മാരെ തടവിലാക്കുകയുമാണു്.

കൊച്ചു:—അതിനുമുമ്പേ വേണ്ടതു് നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കൊള്ളചെയ്തുകൂട്ടിബെച്ചിരിക്കണ സ്വത്തു കണ്ടുകെട്ടുകയാണു്. കൊച്ചുണ്ണീന്റെ മൊതല കണ്ടുകെട്ടുന്നതിൽ കൊച്ചുണ്ണിക്ക പെരുത്തു ശന്തോഷമാണുള്ളതു്. കൊച്ചുണ്ണി കൊള്ളശെയ്യ എന്നതും, കൊലശെയ്യ എന്നതും നേരാണു്. പച്ചേ കൊച്ചുണ്ണി കൊള്ളശെയ്ത മൊതലൊന്നും ക്രമ്പാരം

ക്രട്ടിബെച്ചിട്ടില്ല. നമ്മളിതു പടച്ചോനു് കേക്കാൻ പറയിയാണു്. കൊച്ചുണ്ണി കൊള്ളശെയ്തു സുകിച്ചു പോണാവനല്ലന്നുള്ളതു ഞമ്മന്റെറ നാട്ടിലെ ഓരോ പുല്ലും കല്ലും ബിളിച്ചുപറയും. അതിന്റെറ പട്ടാങ്ങും അറിയണമെന്നുണ്ടങ്കി കൊച്ചുണ്ണിന്റെറ ബീട്ടിപ്പോയി ഒരു പരിശോദനനടത്താൻ പറയീൻ. അബിടെ ഒരു നേരത്തെ ശെലബിനുള്ള അരിപോലും ബച്ചിരിപ്പിണ്ടോ എന്നു നോക്കീം. കൊച്ചുണ്ണി കളവും, കൊലയുംശെയ്തു ജീബിച്ചവനാണെങ്കിലും കൊച്ചുണ്ണി പാവങ്ങളിലും പാവമായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണി കൊള്ളയടിക്കുന്ന പണത്തീനു്, അബന്റെറ ബീട്ടിലേയ്ക്കു് ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനല്ലാതെ ജാസ്തി ഒന്നും എട്ടത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണീന്റെറ ബീട്ടുകാരു് യെന്നും പട്ടിണിക്കാരാണു്.

ദിവാ:—അങ്ങനല്ലായിരുന്നല്ലോ ഞാൻ കേട്ടതു്.

കൊച്ചു:—ഇബിടെ എങ്ങനെകേട്ടിരുന്നു എന്നു് ഞമ്മക്കറീല്ല. ഞമ്മ പറഞ്ഞതു് ശത്യമാണു്.

ദിവാ:—പിന്നെ എന്തിനായിരുന്നു കൊച്ചുണ്ണി ഈ അതിസാഹസത്തിനെല്ലാം ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതു്?

കൊച്ചു:—പടച്ചോൻ അങ്ങനെ തലേലെഴുതിപോയങ്ങസ്തെ. കൊച്ചുണ്ണി ഒരു കൊള്ളക്കാരനായി ജീബിക്കണമെന്നു മോഹിച്ചവനല്ല. ബീട്ടിലെ പട്ടിണിയും, തൊയിലുശെയ്തു ജീബിക്കാനുള്ള നാട്ടിലെ ബരുത്തവും, നിങ്ങടെ ശക്കാരും ഒക്കെക്കൂടെ ഞമ്മേ ഒരു കൊള്ളക്കാരനാക്കിതീർത്തു പച്ചേ ഒരു കായ്മത്തിലു് കൊച്ചുണ്ണിക്കു് ശമാതാനത്തിനു് ബകയുണ്ടു്. കൊച്ചുണ്ണി കൊലശെയ്തതു് സൊയം രക്ഷയ്ക്കുബേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. കൊച്ചുണ്ണി കൊള്ളശെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കി അതു

നാട്ടിലു നിത്യവും കൊള്ളശെയ്യു ജീബിക്കണബരിക്കു ഒരു ശിക്ഷയായിട്ടു മാത്രമായിരുന്നു.

ദിവാ:—കൊച്ചുണ്ണിയുടെ വാദഗതിയെല്ലാം യുക്തിയുടെ മുമ്പിൽ ശരിയാണെങ്കിലും നീതിന്യായത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. എന്റെ ദീർഘകാല മായ ഉദ്യോഗജീവിതത്തിനിടയിൽ ഞാനിത്രയും പ്രഗ തഭനായ ഒരു സാഹസികനെ കാണുന്നതു് ആദ്യമാ യിട്ടാണു്. നീതിപീഠം കൊച്ചുണ്ണിയെ ഒരുതര ത്തിലും രക്ഷിക്കുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. കൊച്ചുണ്ണിക്കു് അവസാനമായി എന്തെങ്കിലും തിരുവിതാംകൂർ സക്കാറിന്റെ മുൻപിൽ ബോധിപ്പിക്കാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു പറയാം.

കൊച്ചു:—കൊച്ചുണ്ണിക്കു് ഒന്നും ഒരു ശക്കാരിനോടും ബോ ധിപ്പിക്കാനില്ല എന്നാ കൊച്ചുണ്ണിക്കു് ഒരു കായ്യം പറയാനുണ്ടു്—അബശാനമായി പറയാനുണ്ടു്. ഈ രാജ്യത്തിലെ ഒരു മനുശനെന്ന നിലയിൽ ഞമ്മ പറ കയാണു്. നിങ്ങളു പണിക്കക്കൊടുക്കാനായി ശെ യ്യിച്ച ശ്ശമ്മാനം കൊടുക്കേണ്ടതു് അബരിക്കല്ല. കൊച്ചുണ്ണിയെ ശതിച്ച കൊച്ചുപിള്ളക്കാണു്. ഒന്നു ക്രൂടെ പറയാനുണ്ടു്. അതു പടച്ചോനോടാണു്. നിങ്ങ ളു കേക്കണതിലും ബിരോധമില്ല. "ശെയിത്താനു് കൊടുക്കാനുള്ളതു് ശെയിത്താനും, പടച്ചോനു് കൊടു ക്കാനുള്ളതു് പടച്ചോനും കൊടുക്കണം."

ദിവാ:—കൊച്ചുണ്ണിയെ കൊണ്ടുപോകാം.

കർട്ടൻ.

★

പുതിയ

ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകൻ.

ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരങ്ങൾ തുടങ്ങി ചെറുവാക്കുകൾ, ചെറുവാചകങ്ങൾ, സാധാരണവാക്യങ്ങൾ, പ്രൈമറി, കൾ, സുഗ്രഹമായ വിധത്തിലുള്ള വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ ലറ്റർമാതൃകകൾ, ബാങ്കിംഗ് കറസ്പാണ്ടൻസ് മുതലായവ തുടങ്ങിയ മലയാള അർത്ഥസഹിതം ചേർത്തിരിക്കുന്നു

സമ്പർക്കസാധാരണമായി കൈകാര്യംചെയ്യാനുള്ള സഹസ്രാല്പം ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകളും തത്തുല്യങ്ങളായ മലയാള അർത്ഥങ്ങളും വിശേഷവിധിയായി ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യാപകൻ ശ്രദ്ധപൂർവ്വം അഭ്യസിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ഏതു കഷ്ടപ്പെട്ടമുള്ള ഇംഗ്ലീഷും അനായാസേന കൈകാര്യംചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്.

വില രൂപാ നാലുമാത്രം

മാനേജർ,

ശ്രീരാമവിലാസം പ്രസ്സ് & ബുക്ക്ഡിപ്പോ, കൊല്ലം

ഈ പുസ്തകം ലഭിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലം, ആപ്പീസ്, എന്നിവിടങ്ങൾ

Indic Digital Archive Foundation-
gpura.org